

Законодавчі і нормативні акти з банківської діяльності

З М І С Т

Щомісячний додаток
до журналу
«Вісник Національного
банку України»

Закони. Укази.

Постанови. Розпорядження

Закон України від 5 липня 2012 р. № 5080-VI «Про інститути спільного інвестування»	3
Закон України від 6 липня 2012 р. № 5178-VI «Про депозитарну систему України»	54
Закон України від 18 вересня 2012 р. № 5288-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури»	94
Рішення адміністративної ради Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 7 вересня 2012 р. № 29 «Про поширення дії рішення»	105

Нормативні акти

Національного банку України

Видається з травня
1996 року

Постанова Правління Національного банку України від 11 липня 2012 р. № 290 «Про затвердження Правил електронної взаємодії між респондентами та Національним банком України»	106
Правила електронної взаємодії між респондентами та Національним банком України, затвержені постановою Правління Національного банку України від 11 липня 2012 р. № 290	106
Постанова Правління Національного банку України від 17 серпня 2012 р. № 346 «Про затвердження Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства»	121
Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства, затвержене постановою Правління Національного банку України від 17 серпня 2012 р. № 346	122
Постанова Правління Національного банку України від 23 серпня 2012 р. № 355 «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких нормативно-правових актів Національного банку України»	150
Постанова Правління Національного банку України від 31 серпня 2012 р. № 362 «Про затвердження Змін до Інструкції про міжбанківський переказ коштів в Україні в національній валюті»	151
Зміни до Інструкції про міжбанківський переказ коштів в Україні в національній валюті, затвержені постановою Правління Національного банку України від 31 серпня 2012 р. № 362	151

**Випуск 11 (200)
листопад
2012**

Редакційна колегія:

*Кірсєв О.І. (голова)
Бажал Ю.М.
Барановський О.І.
Боровецький Ришард
Вожжєв А.П.
Гальчинський А.С.
Геєць В.М.
Грушко В.І.
Козьменко С.М.
Кротюк В.Л.
Круглик С.В.
Лютий І.О.
Мітнік Стефан
Міценко В.І.
Мороз А.М.
Патрікац Л.М.
Петрик О.І.
Райзер Мартін
Раєвський К.Є.
Ричаківська В.І.
Савлук М.І.
Сениц П.М.
Смоєженко Т.С.
Стельмах В.С.
Степаненко А.І.
Тридід О.М.
Шаров О.М.
Шевчук А.В.
Шульга Н.П.
Шумило І.А.*

Тематичне планування збірника:

Гриценко М.Р.

Збірник підготовлено відділом з випуску статистичних видань Національного банку України редакції періодичних видань Національного банку України
Завідувач редакції періодичних видань Національного банку України
Патрікац Л.М.

Над збірником працювали:

*Гриценко М.Р.,
Стаднічук М.О., Лотоцька П.В.*

Відповідальна за випуск – начальник відділу з випуску статистичних видань Національного банку України
Гриценко М.Р.

Оригінал-макет виконано відділом організації видавничого забезпечення Головного управління господарського забезпечення Національного банку України

Комп'ютерна верстка
Піддубенко Т.А.

Підписано у світ 16.10.2012 р.
Формат 60×84/8. Гарнітура Таймс.
Зам. № 12-0873.

Адреса редакції:

просп. Науки, 7, Київ-028, 03028, Україна
тел.: (044) 527-30-27
тел./факс: (044) 524-96-25
E-mail: litvinova@bank.gov.ua

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1930
від 02.04.1996 р.

Передплатний індекс
«Вісника Національного банку України»
з додатком «Законодавчі і нормативні акти з банківської діяльності»
на CD-диску 74132

Постанова Правління Національного банку України від 31 серпня 2012 р. № 363 «Про внесення змін до Правил зберігання, захисту, використання та розкриття банківської таємниці»	155
Постанова Правління Національного банку України від 31 серпня 2012 р. № 364 «Про затвердження Змін до Інструкції про порядок здійснення контролю за експортними, імпорнтними операціями»	156
Зміни до Інструкції про порядок здійснення контролю за експортними, імпорнтними операціями, затверджені постановою Правління Національного банку України від 31 серпня 2012 р. № 364	156
Постанова Правління Національного банку України від 13 вересня 2012 р. № 375 «Про внесення зміни до Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні»	158
Постанова Правління Національного банку України від 20 вересня 2012 р. № 387 «Про внесення зміни до Положення про порядок проведення виїзних, невиїзних (камеральних) перевірок щодо дотримання банками, іншими фінансовими установами, національним оператором поштового зв'язку вимог валютного законодавства України та перевірок пунктів обміну іноземної валюти на території України»	159

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про інститути спільного інвестування

Цей Закон спрямований на забезпечення залучення та ефективного розміщення фінансових ресурсів інвесторів і визначає правові та організаційні основи створення, діяльності, припинення суб'єктів спільного інвестування, особливості управління активами зазначених суб'єктів, встановлює вимоги до складу, структури та зберігання таких активів, особливості емісії, обігу, обліку та викупу цінних паперів інститутів спільного інвестування, а також порядок розкриття інформації про їх діяльність.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) активи інституту спільного інвестування – сформована за рахунок коштів спільного інвестування сукупність майна, корпоративних прав, майнових прав і вимог та інших активів, передбачених законами та нормативно-правовими актами Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку (далі – Комісія);

2) акція корпоративного інвестиційного фонду – цінний папір, емітентом якого є корпоративний інвестиційний фонд (далі – корпоративний фонд) та який посвідчує майнові права його власника (учасника корпоративного фонду), включаючи право на отримання дивідендів (для закритого корпоративного фонду), частини майна корпоративного фонду у разі його ліквідації, право на управління корпоративним фондом, а також немайнові права, передбачені цим Законом;

3) вартість чистих активів – величина, що визначається як різниця між сумою активів інституту спільного інвестування з урахуванням їх ринкової вартості і розміром зобов'язань інституту спільного інвестування;

4) викуп цінних паперів інституту спільного інвестування – сплата емітентом інвестору вартості частини чистих активів пропорційно кількості цінних паперів інституту спільного інвестування, що належать інвестору, з припиненням права власності інвестора на такі цінні папери;

5) діяльність із спільного інвестування – діяльність, яка провадиться в інтересах учасників (учасника) інституту спільного інвестування та за рахунок інституту спільного інвестування шляхом вкладення коштів спільного інвестування в активи інституту спільного інвестування;

6) Єдиний державний реєстр інститутів спільного інвестування (далі – Реєстр) – сукупність записів про інститути спільного інвестування, які містять інформацію, визначену нормативно-правовими актами Комісії;

7) інвестиційна декларація – документ, що визначає основні напрями та обмеження інвестиційної діяльності інституту спільного інвестування та є невід'ємною складовою частиною регламенту інституту спільного інвестування, додатком до договору про управління активами корпоративного фонду;

8) інвестиційний сертифікат – цінний папір, емітентом якого є компанія з управління активами пайового інвестиційного фонду (далі – пайовий фонд) та який засвідчує право власності учасника пайового фонду на частку в пайовому фонді та право на отримання дивідендів (для закритого пайового фонду);

9) індексний кошик – сукупність цінних паперів у відповідних співвідношеннях, на підставі якої розраховується індекс фондової біржі відповідно до зареєстрованих Комісією правил фондової біржі;

10) інститут спільного інвестування – корпоративний або пайовий фонд;

11) конвертація цінних паперів інституту спільного інвестування – вилучення з обігу цінних паперів одного інституту спільного інвестування та обмін таких цінних паперів за ініціативою їх власника на цінні папери іншого інституту спільного інвестування за умови, що такі інститути спільного інвестування перебувають в управлінні однієї компанії з управління активами;

12) контроль – володіння безпосередньо чи через пов'язаних фізичних та/або юридичних осіб часткою статутного капіталу юридичної особи в розмірі не менш як 20 відсотків або здійснення безпосередньо чи через пов'язаних фізичних та/або юридичних осіб впливу на господарську діяльність юридичної особи в результаті:

надання права, яке забезпечує вирішальний вплив на формування складу, результати голосування та рішення органів управління юридичної особи;

обіймання посад керівника, заступника керівника, членів органів управління чи виконавчих органів юридичних осіб особами, які вже обіймають одну чи кілька із зазначених посад в іншій юридичній особі;

надання права на укладення договорів, які дають можливість визначати умови господарської діяльності, давати обов'язкові до виконання вказівки або здійснювати делеговані повноваження і функції органу управління юридичної особи.

Для фізичної особи загальна сума володіння часткою статутного капіталу юридичної особи (голосів в органі управління) визначається як загальна сума корпоративних прав (голосів), що належить такій фізичній особі, членам її сім'ї та юридичним особам, які контролюються такою фізичною особою або членами її сім'ї;

13) кошти спільного інвестування – кошти, внесені засновниками корпоративного фонду, кошти та у випадках, передбачених цим Законом, інші активи, залучені від учасників інституту спільного інвестування, доходи від здійснення операцій з активами інституту спільного інвестування, доходи, нараховані за активами інституту спільного інвестування, та інші доходи від діяльності інституту спільного інвестування (відсотки за позиками, орендні (лізингові) платежі, роялті тощо). Кошти, внесені засновниками корпоративного фонду, вважаються коштами спільного інвестування після внесення такого фонду до Реєстру;

14) пов'язані особи – юридичні та/або фізичні особи, відносини між якими можуть впливати на умови або економічні результати їх діяльності чи діяльності осіб, яких вони представляють і які відповідають будь-якій з таких ознак:

юридична особа, що здійснює контроль за іншою юридичною особою або контролюється іншою юридичною особою чи перебуває під спільним контролем з такою юридичною особою;

фізична особа або члени її сім'ї, які здійснюють контроль за іншою юридичною особою. Членами сім'ї фізичної особи вважаються її чоловік або дружина, прямі родичі (діти або батьки) фізичної особи, її чоловіка або дружини, а також чоловік або дружина будь-якого прямого родича фізичної особи;

посадова особа іншої юридичної особи, уповноважена здійснювати від її імені юридичні дії, спрямовані на встановлення, зміну або припинення правовідносин, а також члени сім'ї такої особи;

15) початковий статутний капітал корпоративного фонду – статутний капітал, сплачений в повному обсязі засновниками до внесення корпоративного фонду до Реєстру;

16) регламент – документ, який визначає порядок, строки, умови та особливості діяльності інституту спільного інвестування;

17) свідоцтво про внесення до Реєстру – документ, що видається Комісією після реєстрації регламенту та засвідчує внесення відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру;

18) цінні папери інституту спільного інвестування – акції корпоративного фонду та інвестиційні сертифікати пайового фонду.

Стаття 2. Сфера дії цього Закону

1. Дія цього Закону поширюється на суспільні відносини, що виникають у сфері спільного інвестування у зв'язку з утворенням та діяльністю суб'єктів спільного інвестування, з метою забезпечення гарантування права власності на цінні папери інститутів спільного інвестування та захисту прав учасників інститутів спільного інвестування.

Стаття 3. Законодавство у сфері спільного інвестування

1. Відносини у сфері спільного інвестування регулюються цим Законом та іншими нормативно-правовими актами з питань функціонування фондового ринку.

2. Законодавство про акціонерні товариства не застосовується до регулювання діяльності корпоративних фондів.

Стаття 4. Учасники інституту спільного інвестування

1. Учасник інституту спільного інвестування – особа, яка є власником цінних паперів інституту спільного інвестування.

Зберігач активів інституту спільного інвестування, депозитарій, аудитор (аудиторська фірма), оцінювач майна інституту спільного інвестування та їх пов'язані особи не можуть бути учасниками інституту спільного інвестування, з яким вони уклали договори про обслуговування.

Держава або територіальна громада, а також юридичні особи, частка державної або комунальної власності в яких перевищує 25 відсотків, не можуть бути учасниками інституту спільного інвестування.

2. Фізична особа може бути учасником венчурного фонду за умови придбання цінних паперів такого фонду в кількості, яка за номінальною вартістю цих цінних паперів складає суму не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на 1 січня 2014 року.

3. Фізична особа може бути учасником кваліфікаційного інституту спільного інвестування за умови придбання цінних паперів такого інституту в кількості, яка за номінальною вартістю цих цінних паперів складає суму не менше ніж 100 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на 1 січня 2014 року.

4. Особа, яка має намір набути статус учасника інституту спільного інвестування, цінні папери якого існують у бездокументарній формі, зобов'язана відкрити рахунок у цінних паперах у зберігача цінних паперів у порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему.

Учасники цивільних відносин набувають статус учасника інституту спільного інвестування з моменту набуття права власності на цінні папери інституту спільного інвестування відповідно до законодавства про депозитарну систему.

5. Власником усіх цінних паперів інституту спільного інвестування може бути одна особа.

6. Вимоги Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» щодо погодження набуття істотної участі у фінансовій установі не застосовуються до осіб, які придбавають акції корпоративних інвестиційних фондів.

Стаття 5. Вимоги до посадових осіб інституту спільного інвестування та компанії з управління активами інституту спільного інвестування

1. Посадовими особами корпоративного фонду є голова та члени наглядової ради корпоративного фонду.

2. Посадовими особами компанії з управління активами інституту спільного інвестування є голова та члени наглядової ради, виконавчого органу, ревізійної комісії, ревізор, корпоративний секретар, голова та члени інших органів компанії, якщо утворення таких органів передбачено її статутом.

3. Посадовими особами корпоративного фонду, компанії з управління активами інституту спільного інвестування не можуть бути народні депутати України, члени Кабінету Міністрів України, керівники центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, військовослужбовці, посадові особи органів прокуратури, суду, Служби безпеки України, органів міліції, державні службовці.

4. Особи, які мають непогашену або незняту судимість за злочини проти власності, злочини у сфері службової чи господарської діяльності, або вчинили більше трьох адміністративних правопорушень на фондовому ринку, не можуть бути посадовими особами корпоративного фонду або компанії з управління активами інституту спільного інвестування.

Стаття 6. Реєстрація інституту спільного інвестування

1. Реєстрація інституту спільного інвестування здійснюється Комісією шляхом внесення відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру з присвоєнням такому інституту реєстраційного коду.

Ведення Реєстру здійснюється Комісією.

Підставою для внесення відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру є зареєстрований в установленому Комісією порядку регламент.

Інформація з Реєстру розміщується на офіційному веб-сайті Комісії в порядку та обсязі, встановлених Комісією.

2. Реєстрація регламенту або змін до нього здійснюється протягом 30 робочих днів з дня надходження до Комісії документів, перелік та вимоги до складення яких встановлюються Комісією.

3. Підставою для відмови в реєстрації регламенту та внесенні відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру, а також у реєстрації змін до регламенту є:

1) невідповідність поданих документів вимогам законодавства;

2) відсутність документів, подання яких передбачено законодавством;

3) наявність у поданих документах недостовірної інформації;

4) наявність у документах, які подаються для реєстрації регламенту або внесення змін до нього, взаємовиключної інформації;

5) порушення порядку створення інституту спільного інвестування.

4. Повідомлення про відмову в реєстрації регламенту та у внесенні відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру, а також про відмову в реєстрації змін до регламенту із зазначенням підстав відмови та вичерпним переліком зауважень надсилаються заявнику листом за підписом уповноваженої особи Комісії протягом трьох робочих днів після закінчення строку, визначеного цим Законом для реєстрації.

5. У разі відмови в реєстрації всі подані документи залишаються в Комісії.

Якщо заявником повністю враховані зауваження Комісії та не внесено жодних інших змін до тексту документів, Комісія не має права відмовити у реєстрації регламенту та у внесенні відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру або у реєстрації змін до регламенту.

6. Діяльність із спільного інвестування провадиться після внесення відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру та отримання свідоцтва про внесення до Реєстру.

7. Анулювання свідоцтва про внесення до Реєстру та внесення до Реєстру відповідних записів здійснюються Комісією в установленому нею порядку.

8. Реєстрація регламенту та внесення відомостей про інститут спільного інвестування до Реєстру, а також реєстрація змін до регламенту здійснюються за плату, розмір якої встановлюється Комісією за погодженням з Кабінетом Міністрів України.

Стаття 7. Класифікація інституту спільного інвестування

1. Інститут спільного інвестування залежно від порядку провадження діяльності може бути відкритого, інтервального та закритого типу.

Інститут спільного інвестування належить до відкритого типу, якщо інститут (компанія з управління його активами) бере на себе зобов'язання здійснювати у будь-який час на вимогу учасників цього інституту викуп цінних паперів, емітованих таким інститутом (компанією з управління його активами).

Інститут спільного інвестування належить до інтервального типу, якщо інститут (компанія з управління його активами) бере на себе зобов'язання здійснювати на вимогу учасників цього інституту викуп цінних паперів, емітованих таким інститутом (компанією з управління його активами), протягом обумовленого у проспекті емісії строку (інтервалу).

Інститут спільного інвестування належить до закритого типу, якщо інститут (компанія з управління його активами) не бере на себе зобов'язань щодо викупу цінних паперів, емітованих таким інститутом (компанією з управління його активами), до моменту його припинення.

2. Інститут спільного інвестування може бути строковим або безстроковим.

Строковий інститут спільного інвестування створюється на певний строк, встановлений у його регламенті, після закінчення якого зазначений інститут спільного інвестування припиняється, якщо відповідно до положень абзаців четвертого або п'ятого та з дотриманням вимог абзаців шостого і сьомого цієї частини не прийнято рішення про продовження строку діяльності такого інституту спільного інвестування.

Інститут спільного інвестування закритого типу може бути лише строковим.

Строк діяльності строкового корпоративного фонду може бути продовжено за рішенням загальних зборів учасників фонду.

Строк діяльності строкового пайового фонду може бути продовжено за рішенням органу компанії з управління активами фонду, уповноваженого вносити зміни до його регламенту.

У разі продовження строку діяльності строкового інституту спільного інвестування обов'язково здійснюється викуп цінних паперів такого інституту в його учасників, які протягом трьох місяців з дня прийняття зазначеного рішення подали письмову заяву про викуп у них цінних паперів, а в учасника корпоративного інвестиційного фонду – також за умови, що цей учасник не голосував за прийняття відповідного рішення. Такий викуп здійснюється за розрахунковою вартістю станом на день прийняття рішення про продовження строку діяльності строкового інституту спільного інвестування, а кількість цінних паперів, які викупуються в учасника, не може перевищувати кількості цінних паперів, власником яких він був на день прийняття зазначеного рішення. Порядок обов'язкового викупу цінних паперів інституту спільного інвестування встановлюється Комісією.

Строк, на який продовжується діяльність строкового інституту спільного інвестування, не може перевищувати строку діяльності такого інституту спільного інвестування, передбаченого його регламентом на день реєстрації цього регламенту. Кількість рішень про продовження строку діяльності строкового інституту спільного інвестування не обмежується.

Безстроковий інститут спільного інвестування створюється на невизначений строк.

3. Інститути спільного інвестування можуть бути диверсифікованого, недиверсифікованого, спеціалізованого або кваліфікаційного виду.

4. Інститут спільного інвестування вважається диверсифікованим, якщо він одночасно відповідає таким вимогам:

1) сумарна вартість цінних паперів одного емітента в активах інституту спільного інвестування не перевищує 10 відсотків загального обсягу цінних паперів відповідного випуску цінних паперів такого емітента;

2) сумарна вартість цінних паперів, які становлять активи інституту спільного інвестування в обсязі, що перевищує 5 відсотків загального обсягу випуску цінних паперів, на момент їх придбання не перевищує 40 відсотків вартості чистих активів;

3) не менш як 80 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування становлять кошти, в тому числі на банківських депозитних рахунках, ощадні (депозитні) сертифікати, банківські метали, облігації підприємств та облігації місцевих позик, державні цінні папери, а також цінні папери, що допущені до торгів на фондовій біржі.

5. Інститут спільного інвестування вважається спеціалізованим, якщо він інвестує активи виключно у визначені цим Законом активи.

До спеціалізованих інститутів спільного інвестування належать інвестиційні фонди таких класів:

- 1) фонди грошового ринку;
- 2) фонди державних цінних паперів;
- 3) фонди облігацій;
- 4) фонди акцій;
- 5) індексні фонди;
- 6) фонди банківських металів.

6. Інститут спільного інвестування вважається кваліфікаційним, якщо він інвестує активи виключно в один із кваліфікаційних класів активів та кошти, а також не має будь-яких вимог до структури активів.

До кваліфікаційних належать такі класи активів:

- 1) об'єднаний клас цінних паперів;
- 2) клас нерухомості;

- 3) клас рентних активів;
- 4) клас кредитних активів;
- 5) клас біржових товарних активів;
- 6) інші класи активів, які Комісія може вводити та відносити до кваліфікаційних.

7. Інститути спільного інвестування, які не відповідають вимогам цього Закону та нормативно-правових актів Комісії до диверсифікованого, спеціалізованого або кваліфікаційного інституту спільного інвестування, є недиверсифікованими.

8. Відкритими інститутами спільного інвестування можуть бути тільки диверсифіковані інститути спільного інвестування та спеціалізовані інститути спільного інвестування.

Інтервальними інститутами спільного інвестування можуть бути тільки диверсифіковані інститути спільного інвестування, спеціалізовані інститути спільного інвестування та кваліфікаційні інститути спільного інвестування.

9. Біржовими інститутами спільного інвестування можуть бути відкриті спеціалізовані інвестиційні фонди класів, зазначених у пунктах 5 і 6 частини п'ятої цієї статті. Біржовим інститутом спільного інвестування є інститут спільного інвестування, проспектом емісії цінних паперів якого передбачається, що:

1) цінні папери такого інституту підлягають обов'язковому обігу на фондовій біржі, визначеній проспектом емісії;

2) придбання цінних паперів під час їх первинного розміщення чи продаж емітентом раніше викуплених цінних паперів або пред'явлення до викупу цінних паперів такого інституту здійснюється учасниками такого інституту чи інвесторами через андеррайтера таких цінних паперів або андеррайтером за власний рахунок чи за рахунок його клієнтів;

3) андеррайтер цінних паперів такого інституту зобов'язаний підтримувати котирування (ціни попиту та пропозиції) таких цінних паперів на визначеній проспектом емісії фондовій біржі;

4) оплата цінних паперів такого інституту під час їх продажу або викупу емітентом може здійснюватися у відповідній пропорції активами, визначеними інвестиційною декларацією зазначеного інституту.

Проспектом емісії цінних паперів біржового інституту спільного інвестування можуть встановлюватися вимоги щодо мінімальної кількості або вартості цінних паперів, що можна придбати при їх розміщенні або пред'явити до викупу.

Порядок взаємодії компанії з управління активами біржового інституту спільного інвестування та андеррайтером цінних паперів такого інституту встановлюється Комісією.

10. Недиверсифікований інститут спільного інвестування закритого типу, який здійснює виключно приватне розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування серед юридичних та фізичних осіб, є венчурним фондом.

11. Забороняється змінювати тип та вид інституту спільного інвестування, клас спеціалізованого або кваліфікаційного інституту спільного інвестування та належність інституту спільного інвестування до біржових або венчурних.

12. Словосполучення «корпоративний інвестиційний фонд», «пайовий інвестиційний фонд», «диверсифікований інвестиційний фонд», «спеціалізований інвестиційний фонд», «кваліфікаційний інвестиційний фонд», «недиверсифікований інвестиційний фонд», «біржовий інвестиційний фонд», «венчурний інвестиційний фонд» та похідні від них можуть використовуватися лише в найменуванні інститутів спільного інвестування, створених згідно з цим Законом.

Розділ II КОРПОРАТИВНИЙ ФОНД

Стаття 8. Правовий статус корпоративного фонду

1. Корпоративний фонд – юридична особа, яка утворюється у формі акціонерного товариства і провадить виключно діяльність із спільного інвестування.

2. Корпоративний фонд не відповідає за зобов'язаннями учасників корпоративного фонду. До корпоративного фонду та його органів не можуть застосовуватися будь-які санкції, що обмежують їх права, у разі вчинення учасниками корпоративного фонду протиправних дій.

Учасники корпоративного фонду не відповідають за зобов'язаннями корпоративного фонду і несуть ризик збитків, пов'язаних з діяльністю корпоративного фонду, тільки в межах належних їм акцій корпоративного фонду. До учасників корпоративного фонду не можуть застосовуватися будь-які санкції, що обмежують їх права, у разі вчинення протиправних дій корпоративним фондом або іншими учасниками корпоративного фонду.

Корпоративний фонд не відповідає за зобов'язаннями держави або територіальної громади, а держава або територіальна громада не відповідає за зобов'язаннями корпоративного фонду.

3. Корпоративний фонд може бути створений виключно шляхом заснування. Злиття, поділ, виділ, приєднання чи перетворення корпоративного фонду забороняється. Виділ з корпоративного фонду іншої юридичної особи забороняється. Приєднання до корпоративного фонду іншої юридичної особи забороняється.

4. Корпоративний фонд вважається створеним і набуває статусу юридичної особи з дня його державної реєстрації в установленому законодавством порядку.

Корпоративний фонд набуває статусу інституту спільного інвестування з дня внесення відомостей про нього до Реєстру.

У період між реєстрацією в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців і внесенням відомостей до Реєстру корпоративний фонд не має права вчиняти будь-які дії, крім тих, що спрямовані на його створення та внесення відомостей про нього до Реєстру.

Стаття 9. Заснування корпоративного фонду

1. Засновники (засновник) корпоративного фонду – особи (особа), які прийняли рішення про його створення.

Корпоративний фонд не може бути заснований юридичними особами, у статутному капіталі яких частка державної або комунальної власності перевищує 25 відсотків.

2. Засновниками корпоративного фонду може укладатися засновницький договір, у якому визначаються порядок провадження спільної діяльності щодо створення корпоративного фонду, кількість акцій корпоративного фонду, що підлягають придбанню кожним засновником, номінальна вартість і вартість придбання таких акцій, строк і форма оплати акцій корпоративного фонду та строк дії цього договору.

Засновницький договір не є установчим документом корпоративного фонду і діє до дня реєстрації корпоративного фонду як юридичної особи.

Засновницький договір укладається в письмовій формі. Якщо корпоративний фонд створюється за участю фізичних осіб, їх підписи на засновницькому договорі підлягають нотаріальному засвідченню. У разі заснування корпоративного фонду однією особою засновницький договір не укладається.

3. У разі заснування корпоративного фонду його акції підлягають приватному розміщенню.

До державної реєстрації корпоративного фонду та його статуту в органах державної реєстрації засновниками корпоративного фонду повинно бути сплачено 100 відсотків розміру початкового статутного капіталу.

Оплата засновниками акцій корпоративного фонду здійснюється виключно коштами.

4. Створення корпоративного фонду здійснюється за такими етапами:

1) прийняття зборами засновників рішення про створення корпоративного фонду, затвердження проекту його статуту та про приватне розміщення акцій корпоративного фонду;

2) подання до Комісії заяви та всіх документів, необхідних для погодження проекту статуту корпоративного фонду та реєстрації випуску акцій з метою формування початкового статутного капіталу корпоративного фонду;

3) реєстрація Комісією випуску акцій корпоративного фонду, погодження проекту його статуту та видача тимчасового свідоцтва про реєстрацію випуску акцій;

4) присвоєння акціям корпоративного фонду міжнародного ідентифікаційного номера цінних паперів;

5) укладення з депозитарієм цінних паперів договору про обслуговування емісії акцій корпоративного фонду та оформлення глобального сертифіката;

6) приватне розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду;

7) оплата повної номінальної вартості акцій корпоративного фонду з метою формування початкового статутного капіталу;

8) затвердження установчими зборами корпоративного фонду результатів приватного розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду, затвердження статуту, обрання членів наглядової ради корпоративного фонду, затвердження проектів договорів з компанією з управління активами та зберігачем активів корпоративного фонду;

9) державна реєстрація корпоративного фонду та його статуту в органах державної реєстрації;

10) укладення договорів з компанією з управління активами та зберігачем активів корпоративного фонду;

11) подання до Комісії всіх документів, необхідних для реєстрації звіту про результати приватного розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду, регламенту та внесення відомостей про корпоративний фонд до Реєстру;

12) отримання свідоцтва про реєстрацію випуску акцій корпоративного фонду, зареєстрованого регламенту, свідоцтва про внесення до Реєстру та зареєстрованого звіту про результати приватного розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду.

5. Порушення етапів створення корпоративного фонду є підставою для відмови Комісії у видачі свідоцтва про реєстрацію випуску акцій корпоративного фонду, реєстрації регламенту та звіту про результати приватного розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду.

У разі отримання відмови Комісії у видачі свідоцтва про реєстрацію випуску акцій корпоративного фонду, реєстрації регламенту та звіту про результати приватного розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду усі залучені корпоративним фондом кошти повинні бути повернені учасникам корпоративного фонду протягом 30 робочих днів з дня отримання такої відмови.

6. Реєстрація звіту про результати приватного розміщення акцій серед засновників корпоративного фонду з метою формування початкового статутного капіталу корпоративного фонду здійснюється протягом 30 робочих днів з дня надходження до Комісії відповідних документів, перелік яких встановлюється Комісією.

Стаття 10. Установчі збори корпоративного фонду

1. Установчі збори корпоративного фонду проводяться протягом трьох місяців з дня повної оплати засновниками вартості акцій корпоративного фонду.

Кількість голосів засновників на установчих зборах корпоративного фонду визначається кількістю його акцій, придбаних кожним із засновників.

2. На установчих зборах корпоративного фонду вирішуються питання про:

1) затвердження статуту корпоративного фонду;

2) створення наглядової ради корпоративного фонду та обрання її членів;

3) уповноваження представника (представників) на вчинення дій, пов'язаних із створенням корпоративного фонду;

4) затвердження результатів приватного розміщення акцій корпоративного фонду серед засновників;

5) затвердження проектів договорів з компанією з управління активами та зберігачем активів корпоративного фонду;

6) вчинення інших дій, необхідних для створення корпоративного фонду.

3. Рішення з питань, зазначених у пунктах 1 і 2 частини другої цієї статті, вважаються прийнятими, якщо за них проголосували всі засновники корпоративного фонду.

Рішення з інших питань приймаються простою більшістю голосів засновників корпоративного фонду.

4. У разі придбання всіх акцій корпоративного фонду однією особою рішення, зазначені в частині другій цієї статті, приймаються нею одноосібно і оформляються рішенням про створення корпоративного фонду. Якщо власником всіх акцій корпоративного фонду є фізична особа, її підпис на рішенні про створення корпоративного фонду підлягає нотаріальному засвідченню.

5. Незатвердження установчими зборами статуту та результатів розміщення акцій корпоративного фонду вважається відмовою від створення корпоративного фонду та є підставою для повернення засновникам коштів, внесених у рахунок оплати акцій корпоративного фонду. Повернення коштів здійснюється протягом 30 робочих днів з дня проведення установчих зборів, на яких не прийнято рішення про затвердження статуту та результатів розміщення акцій корпоративного фонду.

Стаття 11. Статут корпоративного фонду

1. Установчим документом корпоративного фонду є його статут.
2. Статут корпоративного фонду повинен містити відомості про:
 - 1) повне найменування корпоративного фонду українською мовою;
 - 2) тип корпоративного фонду (відкритий, інтервальний, закритий);
 - 3) вид корпоративного фонду (диверсифікований, недиверсифікований, спеціалізований, кваліфікаційний);
 - 4) клас інвестиційного фонду у разі, якщо корпоративний фонд є спеціалізованим або кваліфікаційним;
 - 5) належність корпоративного фонду до венчурного або біржового фонду;
 - 6) спільне інвестування як виключну діяльність корпоративного фонду;
 - 7) обмеження щодо діяльності відповідно до цього Закону;
 - 8) строк діяльності корпоративного фонду у разі, якщо такий корпоративний фонд є строковим;
 - 9) розмір статутного капіталу;
 - 10) номінальну вартість і загальну кількість акцій корпоративного фонду;
 - 11) порядок виплати дивідендів учасникам корпоративного фонду (для закритого корпоративного фонду), крім випадків, якщо статутом передбачено, що виплата дивідендів не здійснюється;
 - 12) порядок скликання та проведення загальних зборів;
 - 13) компетенцію загальних зборів та порядок прийняття ними рішень;
 - 14) спосіб повідомлення учасникам корпоративного фонду про зміни у порядку денному загальних зборів;
 - 15) кількісний склад, компетенцію наглядової ради та порядок прийняття нею рішень;
 - 16) порядок внесення змін до статуту;
 - 17) порядок припинення корпоративного фонду.
3. Статутом корпоративного фонду не може бути передбачено надання його засновникам додаткових прав чи повноважень щодо інших учасників такого корпоративного фонду.
4. Статут корпоративного фонду може містити інші положення, що не суперечать законодавству.
5. Зміни до статуту корпоративного фонду вносяться в установленому законодавством порядку з обов'язковим повідомленням Комісії протягом п'яти робочих днів з дня державної реєстрації таких змін у встановленому Комісією порядку.
6. У найменуванні корпоративного фонду, наведеному в його статуті, обов'язково зазначаються слова «корпоративний інвестиційний фонд», тип, вид, клас (у разі якщо фонд є спеціалізованим або кваліфікаційним) фонду та належність його до біржового або венчурного фонду.

Стаття 12. Регламент корпоративного фонду

1. Корпоративний фонд зобов'язаний зареєструвати регламент протягом шести місяців з дня державної реєстрації корпоративного фонду як юридичної особи.
2. Регламент повинен містити відомості про:
 - 1) повне найменування корпоративного фонду;
 - 2) ідентифікаційний код корпоративного фонду згідно з Єдиним державним реєстром юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців;
 - 3) місцезнаходження корпоративного фонду;
 - 4) дату та номер свідоцтва про державну реєстрацію корпоративного фонду і найменування органу, що здійснив таку реєстрацію;
 - 5) строк діяльності корпоративного фонду (для строкового корпоративного фонду);

б) умови, за яких може бути здійснено заміну компанії з управління активами, зберігача активів корпоративного фонду, та порядок такої заміни із зазначенням дій, спрямованих на захист прав учасників корпоративного фонду;

7) порядок визначення вартості чистих активів та ціни розміщення (викупу) акцій корпоративного фонду;

8) порядок визначення розміру винагороди компанії з управління активами та покриття витрат, пов'язаних з діяльністю корпоративного фонду, що відшкодовуються за рахунок його активів;

9) порядок виплати дивідендів (для закритого корпоративного фонду, якщо можливість їх виплати передбачена статутом такого корпоративного фонду);

10) порядок та строки викупу корпоративним фондом своїх акцій;

11) інвестиційну декларацію;

12) мінімальну вартість активів, що є предметом договорів, укладених компанією з управління активами, які підлягають затвердженню наглядовою радою.

Регламент може містити інші відомості.

3. Регламент та зміни до нього затверджуються наглядовою радою корпоративного фонду і підлягають реєстрації в Комісії.

4. У разі внесення змін до регламенту наглядова рада корпоративного фонду протягом десяти робочих днів з дня реєстрації Комісією змін до регламенту видає зберігачу активів корпоративного фонду копію змін до регламенту.

Стаття 13. Статутний капітал корпоративного фонду

1. Мінімальний розмір статутного капіталу корпоративного фонду становить 1250 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на день реєстрації фонду як юридичної особи.

2. Порядок збільшення (зменшення) статутного капіталу корпоративного фонду встановлюється Комісією.

Стаття 14. Порядок провадження діяльності корпоративного фонду

1. Управління активами корпоративного фонду на підставі відповідного договору здійснює компанія з управління активами.

Зберігання активів корпоративного фонду здійснює на підставі відповідного договору зберігач активів корпоративного фонду.

2. Договір між корпоративним фондом і компанією з управління активами про управління активами корпоративного фонду та договір між корпоративним фондом і зберігачем активів корпоративного фонду укладаються на строки, визначені сторонами договорів. Дію таких договорів може бути продовжено за рішенням загальних зборів учасників корпоративного фонду.

3. Корпоративний фонд не має права:

1) здійснювати емісію цінних паперів, крім акцій корпоративного фонду;

2) надавати активи у заставу в інтересах третіх осіб;

3) розміщувати акції корпоративного фонду за ціною, нижчою від вартості чистих активів корпоративного фонду в розрахунку на одну акцію, що перебуває в обігу, крім розміщення акцій корпоративного фонду серед засновників з метою формування початкового статутного капіталу корпоративного фонду;

4) відмовитися від викупу власних акцій з підстав, не зазначених у цьому Законі або нормативно-правових актах Комісії;

5) створювати будь-які спеціальні або резервні фонди;

6) надавати позику (крім венчурного фонду).

Стаття 15. Органи корпоративного фонду

1. Органами корпоративного фонду є загальні збори та наглядова рада.

Утворення органів корпоративного фонду, не передбачених цим Законом, забороняється.

Стаття 16. Загальні збори

1. Загальні збори є вищим органом корпоративного фонду.

2. Корпоративний фонд зобов'язаний щороку скликати загальні збори (річні загальні збори).

Річні загальні збори проводяться не пізніше 30 квітня року, що настає за звітним.

До порядку денного річних загальних зборів обов'язково включаються питання, передбачені пунктами 8 і 9 частини другої статті 17 цього Закону.

Не рідше ніж один раз на три роки до порядку денного загальних зборів обов'язково включаються питання, передбачені пунктом 11 частини другої статті 17 цього Закону.

Усі інші загальні збори, крім річних, вважаються позачерговими.

3. Загальні збори проводяться за рахунок коштів корпоративного фонду. У разі якщо загальні збори проводяться з ініціативи учасників корпоративного фонду, документально підтверджені витрати на їх організацію, підготовку та проведення відшкодовуються за рахунок коштів корпоративного фонду, якщо загальними зборами, що проводяться у зазначеному порядку, буде прийнято рішення про відшкодування таких витрат за рахунок коштів корпоративного фонду.

Стаття 17. Компетенція загальних зборів

1. Загальні збори можуть вирішувати будь-які питання діяльності корпоративного фонду.

2. До виключної компетенції загальних зборів належать:

- 1) внесення змін до статуту корпоративного фонду;
- 2) прийняття рішення про розміщення акцій корпоративного фонду;
- 3) прийняття рішення про збільшення статутного капіталу корпоративного фонду;
- 4) прийняття рішення про зменшення статутного капіталу корпоративного фонду;
- 5) затвердження проспекту емісії акцій корпоративного фонду;
- 6) затвердження положень про загальні збори, наглядову раду, а також внесення змін до них;
- 7) затвердження інших внутрішніх документів корпоративного фонду, якщо інше не передбачено статутом або регламентом;
- 8) затвердження річного звіту корпоративного фонду;
- 9) прийняття рішення про виплату дивідендів та затвердження їх розміру для закритого корпоративного фонду, якщо можливість їх виплати передбачена статутом такого корпоративного фонду;
- 10) прийняття рішень з питань порядку проведення загальних зборів;
- 11) обрання членів наглядової ради;
- 12) прийняття рішення про припинення повноважень членів наглядової ради;
- 13) прийняття рішення за результатами розгляду звіту наглядової ради, компанії з управління активами та зберігача активів корпоративного фонду;
- 14) прийняття рішення про ліквідацію корпоративного фонду, обрання ліквідаційної комісії, затвердження балансу та довідки про вартість чистих активів корпоративного фонду на дату прийняття такого рішення;
- 15) прийняття рішення про продовження строку діяльності корпоративного фонду;
- 16) прийняття рішення про обрання (заміну) компанії з управління активами та укладення договору з нею;
- 17) прийняття рішення про обрання (заміну) зберігача активів інституту спільного інвестування та укладення договору з ним;
- 18) прийняття рішення про обрання (заміну) аудитора (аудиторської фірми) та укладення договору з ним;
- 19) прийняття рішення про обрання (заміну) оцінювача майна корпоративного фонду та укладення договору з ним;
- 20) прийняття рішення про обрання (заміну) депозитарію цінних паперів та укладення договору з ним;
- 21) вирішення інших питань, що належать до виключної компетенції загальних зборів згідно із статутом.

3. Повноваження з вирішення питань, що належать до виключної компетенції загальних зборів, не можуть бути передані наглядовій раді корпоративного фонду.

Стаття 18. Право на участь у загальних зборах

1. У загальних зборах можуть брати участь особи, включені до переліку учасників корпоративного фонду, або їх представники. На загальних зборах за запрошенням особи, яка скликає загальні збори, також можуть бути присутні представники компанії з управління активами, зберігача активів корпоративного фонду, оцінювача майна корпоративного фонду, аудитора (аудиторської фірми) корпоративного фонду та посадові особи корпоративного фонду незалежно від володіння ними акціями такого фонду.

Перелік учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах, складається депозитарієм цінних паперів станом на кінець операційного дня за три робочих дні до дня проведення загальних зборів у порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему.

На вимогу учасника корпоративного фонду корпоративний фонд або особа, яка веде облік права власності на акції такого фонду, зобов'язані надати інформацію про включення його до переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах.

2. Обмеження права учасника корпоративного фонду на участь у загальних зборах не допускається.

Стаття 19. Повідомлення про проведення загальних зборів

1. Письмове повідомлення про проведення загальних зборів корпоративного фонду та їх порядок денний надсилається кожному учаснику корпоративного фонду, зазначеному в переліку учасників корпоративного фонду, складеному для надсилання повідомлень про проведення загальних зборів. Такий перелік складається в порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему, на дату, визначену наглядовою радою, а в разі скликання позачергових загальних зборів на вимогу учасників корпоративного фонду у випадках, передбачених статтею 30 цього Закону, – на дату, визначену учасниками корпоративного фонду, які цього вимагають. Визначена дата не може передувати дню прийняття рішення про проведення загальних зборів і не може бути встановлена раніше, ніж за 60 календарних днів до дня проведення загальних зборів.

Письмове повідомлення про проведення загальних зборів та їх порядок денний надсилається персонально учасникам корпоративного фонду особою, яка скликає загальні збори, у спосіб, передбачений статутом корпоративного фонду, не пізніше ніж за 30 календарних днів до дня їх проведення.

Повідомлення розсилає особа, яка скликає загальні збори, або особа, яка веде облік прав власності на акції корпоративного фонду, – у разі скликання загальних зборів учасниками корпоративного фонду. Корпоративний фонд з кількістю учасників понад 1000 осіб незалежно від способу розміщення акцій корпоративного фонду не пізніше ніж за 30 календарних днів до дня проведення загальних зборів також публікує в офіційному друкованому виданні Комісії повідомлення про проведення загальних зборів.

Викуп та розміщення акцій відкритого або інтервального корпоративного фонду припиняються з дня оприлюднення повідомлення про скликання загальних зборів учасників корпоративного фонду з поновленням розміщення та викупу на наступний день після закінчення таких зборів.

Корпоративний фонд, акції якого перебувають в обігу на фондовій біржі, надсилає повідомлення про проведення загальних зборів та їх порядок денний такий фондовій біржі.

2. Повідомлення про проведення загальних зборів корпоративного фонду повинно містити інформацію про:

- 1) повне найменування та місцезнаходження корпоративного фонду;
- 2) дату, час і місце (із зазначенням номера кімнати, офісу або залу, куди повинні прибути учасники корпоративного фонду) проведення загальних зборів;
- 3) час початку і закінчення реєстрації учасників корпоративного фонду для участі у загальних зборах;
- 4) дату складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах;
- 5) перелік питань, що виносяться на голосування;
- 6) порядок ознайомлення учасників корпоративного фонду з матеріалами під час підготовки до загальних зборів;

7) місце для ознайомлення з матеріалами (номер кімнати, офісу тощо) та посадову особу корпоративного фонду, відповідальну за ознайомлення учасників корпоративного фонду з документами.

Загальні збори учасників корпоративного фонду проводяться на території України в межах населеного пункту за місцезнаходженням корпоративного фонду.

3. Після надіслання учасникам корпоративного фонду повідомлення про проведення загальних зборів корпоративний фонд не має права вносити зміни до документів, які були надані учасникам корпоративного фонду або з якими вони мали можливість ознайомитися, крім змін, внесених до зазначених документів у зв'язку із змінами в порядку денному чи виправленням технічних помилок. У такому разі зміни вносяться не пізніше ніж за десять календарних днів до дня проведення загальних зборів.

Стаття 20. Порядок денний загальних зборів

1. Порядок денний загальних зборів затверджується наглядовою радою корпоративного фонду, а в разі скликання позачергових загальних зборів на вимогу учасників корпоративного фонду у випадках, передбачених статтею 30 цього Закону, – учасниками корпоративного фонду, які цього вимагають.

2. Учасник корпоративного фонду до проведення зборів за запитом має можливість ознайомитися у порядку, передбаченому в повідомленні про проведення загальних зборів, з проектом (проектами) рішення з питань порядку денного.

Стаття 21. Пропозиції до порядку денного загальних зборів

1. Кожний учасник корпоративного фонду має право внести пропозиції щодо питань, включених до порядку денного загальних зборів, а також щодо нових кандидатів до складу наглядової ради корпоративного фонду, кількість яких не може перевищувати кількісного складу наглядової ради. Пропозиції вносяться не пізніше ніж за 20 календарних днів до проведення загальних зборів.

2. Пропозиція до порядку денного загальних зборів подається у письмовій формі із зазначенням прізвища, імені, по батькові (найменування) учасника корпоративного фонду, який її вносить, кількості належних йому акцій корпоративного фонду, змісту пропозиції до питання та/або проекту рішення, а також кількості акцій корпоративного фонду, що належать кандидату, який пропонується таким учасником корпоративного фонду до складу наглядової ради корпоративного фонду.

3. Наглядова рада корпоративного фонду, а у разі скликання позачергових загальних зборів такого корпоративного фонду на вимогу учасників корпоративного фонду у випадках, передбачених статтею 30 цього Закону, – учасники корпоративного фонду, які цього вимагають, приймають рішення про включення пропозицій до порядку денного не пізніше ніж за 15 календарних днів до дня проведення загальних зборів.

4. Пропозиції учасників (учасника) корпоративного фонду, які сукупно є власниками 5 або більше відсотків акцій корпоративного фонду, підлягають обов'язковому включенню до порядку денного загальних зборів. У такому разі рішення наглядової ради про включення питання до порядку денного не приймається, а пропозиція вважається такою, що включена до порядку денного, якщо вона подана з дотриманням вимог цієї статті.

Зміни до порядку денного загальних зборів вносяться лише шляхом включення нових питань та проектів рішень із запропонованих питань. Корпоративний фонд не має права вносити зміни до запропонованих учасниками корпоративного фонду питань або проектів рішень. У разі якщо учасники корпоративного фонду вносять проект рішення, який відрізняється від того, що зазначений в порядку денному, такий проект також підлягає включенню до порядку денного.

5. Рішення про відмову у включенні пропозиції учасника корпоративного фонду, який є власником 5 або більше відсотків акцій корпоративного фонду, до порядку денного загальних зборів може бути прийнято у разі:

- 1) порушення учасниками корпоративного фонду строку, встановленого частиною першою цієї статті;
- 2) неповноти даних, передбачених частиною другою цієї статті.

6. Мотивоване рішення про відмову у включенні пропозиції до порядку денного загальних зборів корпоративного фонду надсилається наглядовою радою учаснику корпоративного фонду протягом трьох робочих днів з моменту його прийняття.

7. Корпоративний фонд не пізніше ніж за десять календарних днів до дня проведення загальних зборів повинен повідомити учасникам корпоративного фонду про зміни в порядку денному у спосіб, передбачений статутом корпоративного фонду.

Корпоративний фонд, акції якого перебувають в лістингу на фондовій біржі, надсилає такій біржі повідомлення про зміни у порядку денному загальних зборів.

Оскарження до суду учасником корпоративного фонду рішення наглядової ради корпоративного фонду про відмову у включенні його пропозицій до порядку денного не зупиняє проведення загальних зборів. Суд за результатами розгляду справи може постановити рішення про зобов'язання корпоративного фонду провести загальні збори з питання, у включенні якого до порядку денного безпідставно відмовлено учаснику корпоративного фонду.

Стаття 22. Представництво учасників корпоративного фонду

1. Представником учасника корпоративного фонду – фізичної чи юридичної особи на загальних зборах може бути інша фізична або юридична особа.

2. Учасник корпоративного фонду має право призначити свого представника на постійній основі або на певний строк.

Учасник корпоративного фонду з урахуванням вимог абзацу шостого частини третьої статті 23 цього Закону має право відкликати чи замінити свого представника на загальних зборах.

Надання представнику довіреності на право участі та голосування на загальних зборах не виключає право участі на таких зборах учасника корпоративного фонду, який видав довіреність, замість свого представника.

3. Довіреність учасника корпоративного фонду – фізичної особи на право участі та голосування на загальних зборах може посвідчуватися депозитарієм, зберігачем, нотаріусом та іншими посадовими особами, які вчиняють нотаріальні дії, чи в іншому передбаченому законодавством порядку.

Довіреність на право участі та голосування на загальних зборах може містити завдання щодо голосування (перелік питань порядку денного загальних зборів із зазначенням того, як і за яке (проти якого) рішення необхідно проголосувати). Під час голосування на загальних зборах представник повинен голосувати саме так, як передбачено завданням щодо голосування. Якщо довіреність не містить завдання щодо голосування, представник вирішує всі питання щодо голосування на загальних зборах на свій розсуд з урахуванням інтересів особи, яку представляє.

Стаття 23. Порядок проведення загальних зборів

1. Порядок скликання та проведення загальних зборів встановлюється статутом корпоративного фонду.

Головує на загальних зборах голова наглядової ради чи інша особа, уповноважена загальними зборами.

2. Загальні збори не можуть розпочатися раніше, ніж зазначено у повідомленні про проведення загальних зборів. Загальні збори не можуть починатися раніше 8-ї години та закінчуватися пізніше 22-ї години.

Місце для проведення загальних зборів учасників корпоративного фонду повинно бути належним чином обладнане та забезпечувати можливість вільного доступу та волевиявлення учасників корпоративного фонду (їх представників).

3. Реєстрація учасників корпоративного фонду (їх представників) проводиться на підставі переліку учасників такого фонду, які мають право на участь у загальних зборах, що складений в порядку, передбаченому законодавством про депозитарну систему, із зазначенням кількості голосів кожного учасника корпоративного фонду. Реєстрацію учасників корпоративного фонду (їх представників) проводить реєстраційна комісія, яка призначається наглядовою радою, а в разі скликання позачергових загальних зборів на вимогу учасників корпоративного фонду у випадках, передбачених статтею 30 цього Закону, – учасниками корпоративного фонду, які цього вимагають.

Реєстраційна комісія має право відмовити в реєстрації учаснику корпоративного фонду (його представнику) лише в разі відсутності в учасника корпоративного фонду (його представника) документів, які надають йому право на участь у загальних зборах відповідно до законодавства.

Перелік учасників корпоративного фонду, які зареєструвалися для участі у загальних зборах, підписує голова реєстраційної комісії, який обирається простою більшістю голосів її членів до початку проведення реєстрації. Учасник корпоративного фонду, який не зареєструвався, не має права брати участь у загальних зборах.

Повноваження реєстраційної комісії можуть передаватися за договором депозитарію або компанії з управління активами корпоративного фонду. У такому разі головою реєстраційної комісії є представник депозитарію або компанії з управління активами.

Мотивоване рішення реєстраційної комісії про відмову в реєстрації учасника корпоративного фонду чи його представника для участі у загальних зборах, підписане головою реєстраційної комісії, складається в двох примірниках, один з яких видається особі, якій відмовлено в реєстрації, а другий зберігається в корпоративному фонді протягом строку його діяльності.

До закінчення строку, передбаченого для реєстрації учасників загальних зборів, учасник корпоративного фонду має право замінити свого представника, повідомивши про це наглядовій раді корпоративного фонду, або взяти участь у загальних зборах особисто.

У разі якщо для участі в загальних зборах з'явилося кілька представників учасника корпоративного фонду, реєструється той представник, довіреність якому видана пізніше. Якщо довіреність представникам видана одночасно, для участі в загальних зборах реєструється той представник, який з'явився для реєстрації раніше.

У разі якщо акція корпоративного фонду перебуває у спільній власності кількох осіб, голосування на загальних зборах здійснюється за їх згодою одним із співвласників або їх спільним представником.

4. Учасники корпоративного фонду, що на дату складення переліку учасників такого фонду, які мають право на участь у загальних зборах, сукупно є власниками 10 і більше відсотків акцій корпоративного фонду, а також Комісія можуть призначати своїх представників для нагляду за реєстрацією учасників корпоративного фонду, проведенням загальних зборів, голосуванням та підбиттям його підсумків. Про призначення таких представників корпоративному фонду повідомляється письмово до початку реєстрації учасників корпоративного фонду.

Посадові особи корпоративного фонду зобов'язані забезпечити вільний доступ учасників (представників учасників) корпоративного фонду та/або представників Комісії до нагляду за реєстрацією учасників корпоративного фонду, проведенням загальних зборів, голосуванням та підбиттям його підсумків.

5. Хід загальних зборів або розгляд окремого питання за рішенням загальних зборів чи ініціаторів загальних зборів може фіксуватися технічними засобами. Відповідні записи зберігаються в корпоративному фонді протягом строку його діяльності.

Інформація про застосування технічних засобів фіксації ходу проведення загальних зборів доводиться до відома усіх учасників загальних зборів під час відкриття загальних зборів головою наглядової ради корпоративного фонду або особою, що виконує його обов'язки.

Стаття 24. Кворум загальних зборів

1. Наявність кворуму загальних зборів визначається реєстраційною комісією на момент закінчення реєстрації учасників корпоративного фонду для участі у загальних зборах.

2. Загальні збори є правоможними за умови реєстрації для участі у них учасників корпоративного фонду (їх представників), які сукупно є власниками понад 50 відсотків акцій корпоративного фонду, що перебувають в обігу.

Стаття 25. Порядок прийняття рішення загальними зборами

1. Одна акція корпоративного фонду надає учаснику корпоративного фонду один голос для вирішення кожного з питань, винесених на голосування на загальних зборах, крім проведення кумулятивного голосування.

Учасник корпоративного фонду не може бути позбавлений права голосу.

2. Рішення загальних зборів з питання, винесеного на голосування, приймається простою більшістю голосів учасників корпоративного фонду, які зареєструвалися для участі у загальних зборах, якщо інше не встановлено цим Законом.

Статутом корпоративного фонду може встановлюватися більша кількість голосів учасників корпоративного фонду, необхідна для прийняття рішень з питань порядку денного, крім питання, визначеного пунктом 12 частини другої статті 17 цього Закону.

3. Обрання членів наглядової ради здійснюється шляхом кумулятивного голосування, тобто голосування, коли загальна кількість голосів учасника корпоративного фонду помножується на кількість членів наглядової ради, що обираються, а учасник корпоративного фонду має право віддати всі підраховані таким чином голоси за одного кандидата або розподілити їх між кількома кандидатами.

Кумулятивне голосування проводиться щодо всіх кандидатів одночасно.

Обраними вважаються ті кандидати, які набрали найбільшу кількість голосів учасників корпоративного фонду.

Члени наглядової ради вважаються обраними, а наглядова рада вважається сформованою виключно за умови обрання повного кількісного складу наглядової ради шляхом кумулятивного голосування.

Кумулятивне голосування з питання обрання членів наглядової ради проводиться тільки з використанням бюлетенів для голосування.

4. Рішення загальних зборів з питань, передбачених пунктами 1 – 4 частини другої статті 17 цього Закону, приймається більш як трьома чвертями голосів учасників корпоративного фонду, які зареєструвалися для участі у загальних зборах.

Рішення загальних зборів з питання ліквідації строкового корпоративного фонду до закінчення строку, встановленого регламентом, приймається всіма учасниками корпоративного фонду.

5. Загальні збори не можуть приймати рішення з питань, не включених до порядку денного.

6. Загальні збори проводяться протягом дня, зазначеного у повідомленні про їх проведення.

7. На загальних зборах голосування проводиться з усіх питань порядку денного, винесених на голосування.

Стаття 26. Спосіб голосування

1. Голосування на загальних зборах з питань порядку денного може проводитися з використанням бюлетенів для голосування.

У корпоративному фонді з кількістю учасників понад 100 осіб голосування з питань порядку денного загальних зборів проводиться тільки з використанням бюлетенів.

Якщо порядок денний загальних зборів містить кілька питань, з кожного питання заповнюється окремий бюлетень.

2. Бюлетень для голосування (крім кумулятивного голосування) повинен містити:

1) повне найменування корпоративного фонду;

2) дату і час проведення загальних зборів;

3) питання, винесене на голосування, та проекти рішень з цього питання;

4) варіанти голосування за кожний проект рішення (написи «за», «проти», «утримався»);

5) застереження про те, що бюлетень повинен бути підписаний учасником (представником учасника) корпоративного фонду із зазначенням його прізвища, імені та по батькові, а в разі відсутності такого підпису вважається недійсним;

6) зазначення кількості голосів, що належать учаснику корпоративного фонду.

3. Бюлетень для кумулятивного голосування повинен містити:

1) повне найменування корпоративного фонду;

2) дату і час проведення загальних зборів;

3) перелік кандидатів у члени наглядової ради із зазначенням інформації про них відповідно до вимог, встановлених Комісією;

4) місце для зазначення учасником (представником учасника) корпоративного фонду кількості голосів, яку він віддає за кожного кандидата;

5) застереження про те, що бюлетень повинен бути підписаний учасником (представником учасника) корпоративного фонду із зазначенням його прізвища, імені та по батькові, а в разі відсутності такого підпису вважається недійсним;

б) зазначення кількості голосів, що належать учаснику корпоративного фонду.

У разі проведення голосування з питань обрання членів наглядової ради бюлетень для голосування повинен містити прізвище, ім'я та по батькові кандидата (кандидатів).

4. Форма і текст бюлетеня для голосування затверджуються наглядовою радою не пізніше ніж за десять робочих днів до дня проведення загальних зборів, а в разі скликання позачергових загальних зборів на вимогу учасників корпоративного фонду у випадках, передбачених статтею 30 цього Закону, – учасниками корпоративного фонду, які цього вимагають. Учасники корпоративного фонду мають право до проведення загальних зборів ознайомитися з формою бюлетеня для голосування в порядку, передбаченому в повідомленні про проведення загальних зборів.

5. Бюлетень для голосування визнається недійсним у разі, якщо його форма відрізняється від офіційно виготовленого корпоративним фондом зразка або на ньому відсутній підпис учасника (представника учасника) корпоративного фонду.

Під час підрахунку голосів враховуються голоси учасника корпоративного фонду лише з тих питань, з яких учасником такого фонду в бюлетені для голосування обраний один варіант голосування.

Бюлетені для голосування, що визнані недійсними з підстав, передбачених цією статтею, не враховуються під час підрахунку голосів.

Бюлетень для кумулятивного голосування визнається недійсним у разі, якщо учасник (представник учасника) корпоративного фонду зазначив у бюлетені більшу кількість голосів, ніж йому належить за таким голосуванням.

Стаття 27. Лічильна комісія

1. Роз'яснення з питань порядку голосування, підрахунку голосів та з інших питань, пов'язаних із забезпеченням проведення голосування на загальних зборах, надає лічильна комісія, яка обирається загальними зборами. Підрахунок голосів з питання обрання на загальних зборах лічильної комісії здійснює реєстраційна комісія.

Повноваження лічильної комісії можуть передаватися за договором депозитарію, компанії з управління активами, зберігачу цінних паперів або зберігачу активів корпоративного фонду. Умови договору затверджуються наглядовою радою.

2. У корпоративному фонді з кількістю учасників понад 100 осіб кількісний склад лічильної комісії не може бути меншим ніж три особи. До складу лічильної комісії не можуть включатися особи, які входять або є кандидатами до складу наглядової ради.

Стаття 28. Протокол про підсумки голосування

1. За підсумками голосування складається протокол, що підписується всіма членами лічильної комісії корпоративного фонду, які брали участь у підрахунку голосів.

У разі передачі повноважень лічильної комісії депозитарію або компанії з управління активами протокол про підсумки голосування підписує уповноважена особа депозитарію або компанії з управління активами.

2. У протоколі про підсумки голосування (крім кумулятивного голосування) зазначаються:

1) дата проведення голосування;

2) питання, винесене на голосування, рішення з якого прийнято загальними зборами;

3) рішення і кількість голосів «за», «проти», «утримався», «не голосував» щодо кожного проекту рішення з кожного питання порядку денного, винесеного на голосування.

3. У протоколі про підсумки кумулятивного голосування зазначаються:

1) дата проведення голосування;

2) кількість голосів, отриманих кожним кандидатом у члени наглядової ради;

3) кількість голосів учасників, які не взяли участь у голосуванні.

4. Рішення загальних зборів вважається прийнятим з моменту складення протоколу про підсумки голосування.

Підсумки голосування оголошуються на загальних зборах, під час яких проводилося голосування. Підсумки голосування доводяться до відома учасників корпоративного фонду протягом десяти робочих днів після закриття загальних зборів у спосіб, визначений статутом корпоративного фонду.

Підсумки голосування, оголошені на загальних зборах, не можуть відрізнятись від підсумків голосування, зазначених у протоколі про підсумки голосування.

5. Після складення протоколу про підсумки голосування бюлетені для голосування опечатаються лічильною комісією або особою, якій передано повноваження лічильної комісії, та зберігаються у корпоративному фонді протягом строку його діяльності.

Стаття 29. Протокол загальних зборів

1. Протокол загальних зборів складається протягом десяти робочих днів з моменту закриття загальних зборів та підписується головуючим і секретарем загальних зборів.

2. До протоколу загальних зборів вносяться відомості про:

- 1) дату, час і місце проведення загальних зборів;
- 2) дату складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах;
- 3) загальну кількість осіб, включених до переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах;
- 4) порядок голосування (відкрите, з використанням бюлетенів);
- 5) кворум загальних зборів;
- 6) головуючого та секретаря загальних зборів;
- 7) склад лічильної комісії;
- 8) порядок денний загальних зборів;
- 9) основні тези виступів;
- 10) підсумки голосування із зазначенням результатів голосування з кожного питання порядку денного загальних зборів та рішення, прийняті загальними зборами.

Протокол загальних зборів, підписаний головою та секретарем загальних зборів, прошивається, скріплюється печаткою та підписом голови наглядової ради корпоративного фонду.

Стаття 30. Позачергові загальні збори

1. Позачергові загальні збори скликаються наглядовою радою:

- 1) з власної ініціативи;
- 2) на вимогу компанії з управління активами, з якою укладено договір про управління активами корпоративного фонду;
- 3) на вимогу зберігача активів, з яким укладено договір про обслуговування активів корпоративного фонду;
- 4) на вимогу учасників (учасника) корпоративного фонду, які на день подання вимоги сукупно є власниками 10 і більше відсотків акцій корпоративного фонду;
- 5) в інших випадках, встановлених статутом або регламентом.

Вимога про скликання позачергових загальних зборів подається в письмовій формі за місцезнаходженням корпоративного фонду із зазначенням прізвища, імені, по батькові (найменування) учасників корпоративного фонду, які вимагають скликання позачергових загальних зборів, підстав для скликання та порядку денного, крім випадку скликання позачергових загальних зборів за ініціативою наглядової ради. У разі скликання позачергових загальних зборів з ініціативи учасників корпоративного фонду вимога повинна також містити інформацію про кількість належних учасникам корпоративного фонду акцій корпоративного фонду та бути підписаною всіма учасниками корпоративного фонду, які її подають.

2. Наглядова рада приймає рішення про скликання позачергових загальних зборів або про відмову в такому скликанні протягом десяти робочих днів з моменту отримання вимоги про їх скликання.

Позачергові загальні збори проводяться протягом 15 робочих днів з дня прийняття наглядовою радою рішення про проведення позачергових загальних зборів.

3. Рішення про відмову у скликанні позачергових загальних зборів може бути прийнято лише у разі:

1) якщо учасники корпоративного фонду на дату подання вимоги сукупно не є власниками 10 і більше відсотків акцій корпоративного фонду;

2) неповноти передбачених абзацом сьомим частини першої цієї статті даних, які повинні зазначатися у вимозі учасника корпоративного фонду про скликання позачергових загальних зборів.

4. Рішення наглядової ради про скликання позачергових загальних зборів або мотивоване рішення про відмову у скликанні надається відповідній особі або учасникам корпоративного фонду, які вимагають їх скликання, протягом трьох робочих днів з моменту його прийняття.

Наглядова рада не має права вносити зміни до порядку денного загальних зборів, що міститься у вимозі про скликання позачергових загальних зборів, крім включення до порядку денного нових питань або проектів рішень.

5. У випадках, передбачених статутом корпоративного фонду, наглядова рада зобов'язана прийняти рішення про скликання позачергових загальних зборів з надісланням учасникам корпоративного фонду письмового повідомлення про проведення позачергових загальних зборів та порядок денний відповідно до цього Закону не пізніше ніж за десять робочих днів до дня їх проведення з позбавленням учасників корпоративного фонду права вносити пропозиції до порядку денного.

6. У разі якщо протягом строку, встановленого частиною другою цієї статті, наглядова рада не прийняла рішення про скликання позачергових загальних зборів, такі збори можуть бути скликані учасниками корпоративного фонду, які цього вимагають. Рішення наглядової ради про відмову у скликанні позачергових загальних зборів може бути оскаржено учасниками корпоративного фонду до суду.

7. Корпоративний фонд або особа, яка веде облік прав власності на акції корпоративного фонду, зобов'язані надати на запит наглядової ради протягом трьох робочих днів інформацію про перелік власників акцій корпоративного фонду, а також іншу інформацію, необхідну для організації проведення позачергових загальних зборів.

У разі скликання загальних зборів учасниками корпоративного фонду повідомлення про це та інші матеріали розсилаються всім учасникам корпоративного фонду особою, яка веде облік прав власності на акції корпоративного фонду, за рахунок таких учасників корпоративного фонду.

Стаття 31. Проведення загальних зборів шляхом опитування

1. Статутом корпоративного фонду може бути передбачена можливість проведення загальних зборів шляхом опитування учасників корпоративного фонду без скликання його учасників для обговорення питань порядку денного (опитування), крім загальних зборів, які скликаються у випадку, передбаченому частиною п'ятою статті 30 цього Закону.

2. Шляхом опитування можуть прийматися рішення загальних зборів з усіх питань, віднесених до виключної компетенції загальних зборів.

3. Рішення про проведення загальних зборів шляхом опитування приймається наглядовою радою і повинно включати:

1) перелік питань, що виносяться на голосування шляхом опитування;

2) дату складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування, що є датою прийняття наглядовою радою рішення про проведення загальних зборів шляхом опитування;

3) дату надіслання учасникам корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування (не пізніше ніж через вісім робочих днів після дня складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування);

4) дату закінчення отримання корпоративним фондом заповнених учасниками корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування (не раніше ніж через 20 і не пізніше ніж через 45 робочих днів після дня надіслання учасникам корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування);

5) форму і текст бюлетеня для голосування шляхом опитування;

6) перелік документів щодо питань, винесених на голосування.

4. Рішення про проведення загальних зборів шляхом опитування не пізніше ніж за 20 робочих днів до встановленої дати закінчення отримання корпоративним фондом бюлетенів повинно бути опубліковано в офіційному друкованому виданні Комісії.

У разі якщо акції корпоративного фонду перебувають в обігу на фондовій біржі, рішення про проведення загальних зборів шляхом опитування надсилається відповідній фондовій біржі не пізніше ніж за 20 робочих днів до встановленої дати закінчення отримання корпоративним фондом бюлетенів.

5. Бюлетень для голосування шляхом опитування (крім кумулятивного голосування) повинен містити:

- 1) повне найменування корпоративного фонду;
- 2) дату складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування;
- 3) дату закінчення отримання корпоративним фондом заповнених учасниками корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування;
- 4) питання, винесене на голосування, та проекти рішень з цього питання;
- 5) варіанти голосування за кожний проект рішення (написи «за», «проти», «утримався»);
- 6) прізвище, ім'я, по батькові або найменування учасника корпоративного фонду та кількість голосів, що йому належить;
- 7) застереження про те, що підпис на бюлетені уповноваженої особи учасника корпоративного фонду, який є юридичною особою, повинен бути засвідчений печаткою такої юридичної особи, а підпис учасника корпоративного фонду – фізичної особи повинен бути засвідчений в установленому законодавством порядку;
- 8) застереження про те, що у разі відсутності засвідчення підпису бюлетень вважається недійсним.

6. Бюлетень для кумулятивного голосування шляхом опитування повинен містити:

- 1) повне найменування корпоративного фонду;
- 2) дату складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування;
- 3) дату закінчення отримання корпоративним фондом заповнених учасниками корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування;
- 4) перелік кандидатів до складу наглядової ради із зазначенням інформації про них відповідно до вимог, встановлених Комісією;
- 5) місце для зазначення учасником корпоративного фонду кількості голосів, яку він віддає за кожного кандидата;
- 6) прізвище, ім'я, по батькові або найменування учасника корпоративного фонду та кількість голосів, що йому належить;
- 7) застереження про те, що підпис на бюлетені уповноваженої особи учасника корпоративного фонду, який є юридичною особою, повинен бути засвідчений печаткою такої юридичної особи, а підпис учасника корпоративного фонду – фізичної особи повинен бути засвідчений в установленому законодавством порядку;
- 8) застереження про те, що у разі відсутності засвідчення підпису бюлетень вважається недійсним.

7. Бюлетень для голосування шляхом опитування підписується головою наглядової ради корпоративного фонду, якщо інше не передбачено статутом або положенням про загальні збори корпоративного фонду, та скріплюється печаткою корпоративного фонду.

Зазначений бюлетень та документи з питань, винесених на голосування, надсилаються кожному учаснику корпоративного фонду, включеному до переліку учасників такого фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування, персонально поштовим відправленням з повідомленням про вручення, якщо статутом корпоративного фонду не передбачений інший порядок їх отримання учасниками корпоративного фонду.

Учасник корпоративного фонду заповнює та підписує бюлетень для голосування шляхом опитування та надсилає його корпоративному фонду поштовим відправленням, якщо інший порядок не передбачено статутом корпоративного фонду. Підпис учасника корпоративного фонду на бюлетені може посвідчуватися депозитарієм, зберігачем, нотаріусом та іншими посадовими особами, які вчиняють нотаріальні дії, чи в іншому передбаченому законодавством порядку.

8. Учасники корпоративного фонду, бюлетені від яких надійшли до корпоративного фонду до встановленої дати закінчення отримання корпоративним фондом бюлетенів для голосування шляхом опитування, вважаються такими, що взяли участь у загальних зборах шляхом опитування.

Загальні збори шляхом опитування вважаються такими, що відбулися, якщо у них взяли участь учасники корпоративного фонду, які сукупно є власниками понад 50 відсотків акцій корпоративного фонду, що перебувають в обігу на дату складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування.

9. Рішення загальних зборів з питань, винесених на голосування шляхом опитування, приймаються у порядку, визначеному статтею 25 цього Закону.

10. Опрацювання бюлетенів для голосування шляхом опитування та підрахунок голосів учасників корпоративного фонду розпочинаються не раніше встановленої дати закінчення отримання корпоративним фондом зазначених бюлетенів.

Підрахунок голосів учасників корпоративного фонду здійснює лічильна комісія, до складу якої входять по одному представнику компанії з управління активами та зберігача, які здійснюють обслуговування активів такого корпоративного фонду, а також його наглядової ради. Контроль за підрахунком голосів учасників корпоративного фонду може здійснюватися Комісією у встановленому нею порядку. Учасники (учасник) корпоративного фонду, які на дату складення переліку учасників корпоративного фонду, що мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування, сукупно є власниками 5 і більше відсотків акцій корпоративного фонду, мають право здійснювати контроль за підрахунком голосів учасників корпоративного фонду в порядку, встановленому Комісією.

11. Протокол про підсумки голосування шляхом опитування складається не пізніше ніж через п'ять робочих днів з дня закінчення отримання корпоративним фондом бюлетенів для голосування шляхом опитування та підписується головою наглядової ради корпоративного фонду, якщо інше не передбачено статутом корпоративного фонду або положенням про загальні збори корпоративного фонду. У протоколі про підсумки голосування шляхом опитування зазначаються:

- 1) дата складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах шляхом опитування;
- 2) дата надіслання учасникам корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування;
- 3) дата закінчення отримання корпоративним фондом заповнених учасниками корпоративного фонду бюлетенів для голосування шляхом опитування;
- 4) перелік питань, винесених на голосування шляхом опитування;
- 5) загальна кількість осіб, включених до переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах;
- 6) загальна кількість голосів учасників корпоративного фонду, які взяли участь у загальних зборах шляхом опитування;
- 7) кворум загальних зборів;
- 8) підсумки голосування із зазначенням кількості голосів «за», «проти» і «утримався» щодо кожного питання, винесеного на голосування шляхом опитування, та рішення, прийняті з кожного питання;
- 9) дата складення протоколу про підсумки голосування шляхом опитування.

12. Підсумки голосування шляхом опитування доводяться до відома учасників корпоративного фонду у строк та спосіб, що визначені статутом або положенням про загальні збори корпоративного фонду.

13. За відсутності кворуму загальних зборів, що проводяться шляхом опитування, наступні загальні збори шляхом опитування з тих самих питань порядку денного не проводяться.

Стаття 32. Особливості проведення загальних зборів корпоративного фонду, що складається з однієї особи

1. У разі якщо корпоративний фонд складається з однієї особи, до такого фонду не застосовуються положення статей 19 – 31 цього Закону щодо порядку скликання та проведення загальних зборів.

2. Повноваження загальних зборів, передбачені статтею 17 цього Закону, а також внутрішніми документами корпоративного фонду, здійснюються учасником корпоративного фонду одноосібно.

Рішення учасника корпоративного фонду з питань, що належать до компетенції загальних зборів, оформляється ним письмово (у формі рішення, наказу тощо) та засвідчується печаткою корпоративного фонду або нотаріально.

Стаття 33. Створення наглядової ради

1. Наглядова рада корпоративного фонду є органом, що здійснює захист прав учасників корпоративного фонду, та відповідно до цього Закону і статуту корпоративного фонду здійснює нагляд за діяльністю корпоративного фонду і виконанням умов регламенту, інвестиційної декларації та договору про управління активами корпоративного фонду.

2. Створення наглядової ради корпоративного фонду є обов'язковим.

3. Кількісний склад наглядової ради встановлюється статутом, становить непарну кількість осіб та не може бути меншим ніж три особи.

4. Порядок роботи та відповідальність членів наглядової ради визначаються цим Законом і статутом корпоративного фонду.

5. Член наглядової ради не може передавати свої повноваження іншій особі.

6. У разі якщо корпоративний фонд складається з однієї особи, до такого фонду не застосовуються положення статей 35 – 38 цього Закону.

Повноваження наглядової ради, передбачені статтею 34 цього Закону, а також внутрішніми документами корпоративного фонду, здійснюються учасником корпоративного фонду одноосібно.

Рішення учасника корпоративного фонду з питань, що належать до компетенції наглядової ради, оформляється ним письмово (у формі рішення, наказу тощо) та засвідчується печаткою корпоративного фонду або нотаріально.

Стаття 34. Компетенція наглядової ради

1. До компетенції наглядової ради належать:

1) прийняття рішення про проведення чергових та позачергових загальних зборів, крім скликання учасниками корпоративного фонду позачергових загальних зборів;

2) затвердження порядку денного загальних зборів, прийняття рішення про дату їх проведення та про включення пропозицій до порядку денного, крім скликання учасниками корпоративного фонду позачергових загальних зборів;

3) обрання голови наглядової ради;

4) затвердження регламенту та змін до нього;

5) затвердження змін до проспекту емісії акцій корпоративного фонду;

6) обрання реєстраційної комісії, за винятком скликання позачергових загальних зборів учасниками корпоративного фонду;

7) визначення дати складення переліку осіб, які мають право на отримання дивідендів, порядку та строків виплати дивідендів (для корпоративного фонду закритого типу);

8) визначення дати складення переліку учасників корпоративного фонду, яким надсилається повідомлення про проведення загальних зборів відповідно до частини першої статті 19 цього Закону, та дати складення переліку учасників корпоративного фонду, які мають право на участь у загальних зборах відповідно до статті 18 цього Закону;

9) затвердження договорів щодо активів корпоративного фонду, укладених компанією з управління активами, на суму, яка перевищує встановлену статутом або регламентом мінімальну вартість;

10) вирішення інших питань, що належать до компетенції наглядової ради згідно із законом або статутом корпоративного фонду.

Стаття 35. Обрання членів наглядової ради

1. Члени наглядової ради обираються з числа фізичних осіб, які мають повну цивільну дієздатність.

2. Повноваження члена наглядової ради дійсні з моменту його затвердження рішенням загальних зборів.

3. Одна і та сама особа може обиратися до складу наглядової ради неодноразово.

4. До складу наглядової ради корпоративного фонду не можуть входити представники чи пов'язані особи:

1) компанії з управління активами корпоративного фонду (крім венчурного фонду);

2) торговців цінними паперами, які обслуговують корпоративний фонд;

3) зберігача активів корпоративного фонду;

- 4) депозитарію, який обслуговує корпоративний фонд;
- 5) аудитора (аудиторської фірми) корпоративного фонду;
- 6) оцінювача майна корпоративного фонду.

Стаття 36. Голова наглядової ради

1. Голова наглядової ради корпоративного фонду обирається членами наглядової ради з їх числа простою більшістю голосів від кількісного складу наглядової ради, якщо інше не передбачено статутом корпоративного фонду.

Наглядова рада має право в будь-який час переобрати голову наглядової ради.

2. Голова наглядової ради організовує її роботу, скликає засідання наглядової ради та головує на них, відкриває загальні збори, організовує обрання секретаря загальних зборів, якщо інше не передбачено статутом корпоративного фонду, здійснює інші повноваження, передбачені статутом.

3. У разі неможливості виконання головою наглядової ради своїх повноважень його повноваження виконує один із членів наглядової ради за її рішенням, якщо інше не передбачено статутом.

Стаття 37. Засідання наглядової ради

1. Засідання наглядової ради скликаються за ініціативою голови наглядової ради або на вимогу члена наглядової ради.

Засідання наглядової ради також скликаються на вимогу компанії з управління активами корпоративного фонду, зберігача активів корпоративного фонду, аудитора (аудиторської фірми) корпоративного фонду.

На вимогу наглядової ради в її засіданні або в розгляді окремих питань порядку денного засідання беруть участь представники компанії з управління активами корпоративного фонду, зберігача активів корпоративного фонду, аудитора (аудиторської фірми) корпоративного фонду.

Засідання наглядової ради проводяться в міру потреби з періодичністю, визначеною статутом.

Статут може передбачати порядок прийняття наглядовою радою рішення в результаті проведення голосування шляхом опитування.

2. Наглядова рада зобов'язана провести засідання у разі:

- 1) неплатоспроможності корпоративного фонду;
- 2) зменшення вартості чистих активів більш як на 25 відсотків порівняно з результатами останньої оцінки (для корпоративного фонду закритого або інтервального типу);
- 3) зменшення вартості чистих активів більш як на 15 відсотків за семиденний строк (для корпоративного фонду відкритого типу);
- 4) зменшення вартості чистих активів нижче їх номінальної вартості;
- 5) наявності інших обставин, визначених у статуті корпоративного фонду.

3. Засідання наглядової ради є правоможним, якщо в ньому бере участь не менше ніж половина її складу. Статутом може встановлюватися більша кількість членів наглядової ради, необхідна для визнання її засідань правоможними.

4. Рішення наглядової ради приймається простою більшістю голосів членів наглядової ради, які беруть участь у засіданні та мають право голосу, якщо для прийняття рішення статутом не встановлюється більша кількість голосів.

5. На засіданні наглядової ради кожний член наглядової ради має один голос.

Статутом може передбачатися право вирішального голосу головуючого в разі рівного розподілу голосів членів наглядової ради під час прийняття рішень.

6. Протокол засідання наглядової ради оформляється не пізніше ніж через п'ять робочих днів після проведення засідання. У протоколі засідання наглядової ради зазначаються:

- 1) місце, дата і час проведення засідання;
- 2) особи, які брали участь у засіданні;
- 3) порядок денний засідання;
- 4) питання, винесені на голосування, та підсумки голосування із зазначенням членів наглядової ради, які голосували «за», «проти», «утримався» або не голосували з кожного питання;
- 5) зміст прийнятих рішень.

7. Протокол засідання наглядової ради підписує головуючий на засіданні.

Протокол засідання наглядової ради розміщується безоплатно на веб-сайті компанії з управління активами корпоративного фонду та в загальнодоступній інформаційній базі даних Комісії про ринок цінних паперів.

8. Засідання наглядової ради або розгляд окремого питання за її рішенням може фіксуватися технічними засобами.

Стаття 38. Дострокове припинення повноважень членів наглядової ради

1. Загальні збори можуть прийняти рішення про дострокове припинення повноважень всіх членів наглядової ради та одночасне обрання нових членів. Без рішення загальних зборів повноваження члена наглядової ради припиняються:

1) за його бажанням за умови надіслання письмового повідомлення про це корпоративному фонду за два тижні;

2) у разі неможливості в подальшому виконувати обов'язки члена наглядової ради за станом здоров'я;

3) у разі набрання законної сили вироком чи рішенням суду, яким його засуджено до покарання, що виключає можливість виконання обов'язків члена наглядової ради;

4) у разі смерті, визнання його недієздатним, обмежено дієздатним, безвісно відсутнім, померлим.

Статутом корпоративного фонду можуть бути передбачені додаткові підстави для припинення повноважень члена наглядової ради.

2. Якщо кількість членів наглядової ради становить менше половини її кількісного складу, передбаченого статутом, наглядова рада неправоможна приймати будь-які рішення, крім тих, які пов'язані із скликанням та проведенням позачергових загальних зборів.

До порядку денного таких позачергових зборів обов'язково включаються питання про обрання нових членів наглядової ради.

Стаття 39. Припинення корпоративного фонду

1. Корпоративний фонд припиняється виключно шляхом ліквідації.

Добровільна ліквідація корпоративного фонду здійснюється за рішенням загальних зборів учасників корпоративного фонду у порядку, передбаченому цим Законом, з дотриманням вимог Цивільного кодексу України.

2. Корпоративний фонд ліквідується в обов'язковому порядку, якщо:

1) внаслідок викупу акцій корпоративного фонду вартість його активів стала меншою, ніж встановлений цим Законом мінімальний розмір статутного капіталу корпоративного фонду;

2) закінчився строк діяльності корпоративного фонду (для строкового корпоративного фонду);

3) проспект емісії акцій корпоративного фонду, випущених з метою спільного інвестування, не зареєстровано протягом одного року з дня внесення відомостей про корпоративний фонд до Реєстру;

4) протягом одного місяця після закінчення дії договору з компанією з управління активами та/або зберігачем активів корпоративного фонду строк дії такого договору не продовжено або не укладено договір з іншою компанією з управління активами та/або зберігачем активів корпоративного фонду;

5) анульовано ліцензію, видану компанії з управління активами на провадження діяльності з управління активами інституційних інвесторів, та не укладено протягом 30 робочих днів договір з іншою компанією з управління активами;

6) анульовано ліцензію, видану зберігачу активів корпоративного фонду на провадження депозитарної діяльності зберігача цінних паперів, та не укладено протягом 30 робочих днів договір з іншим зберігачем активів інституту спільного інвестування;

7) в інших випадках, передбачених законом.

Ліквідація з підстав, передбачених цією частиною, здійснюється за рішенням загальних зборів учасників корпоративного фонду. У разі неприйняття ними такого рішення ліквідація здійснюється на підставі рішення суду, зокрема, за позовом Комісії або іншого уповноваженого державного органу.

3. У разі якщо протягом одного місяця з дня закінчення строку, передбаченого статутом та регламентом строкового корпоративного фонду, загальними зборами учасників корпоративного фонду не прийнято рішення про ліквідацію, ліквідація такого фонду здійснюється за рішенням наглядової ради.

4. Ліквідація строкового корпоративного фонду до закінчення строку, встановленого регламентом, є можливою за умови згоди усіх його учасників.

5. З моменту прийняття рішення про ліквідацію корпоративного фонду розміщення та обіг акцій такого фонду забороняються.

6. Корпоративний фонд ліквідується в порядку та у строки, встановлені нормативно-правовими актами Комісії.

Розрахунки з учасниками корпоративного фонду під час ліквідації корпоративного фонду здійснюються в порядку, встановленому Комісією.

7. До складу ліквідаційної комісії корпоративного фонду обов'язково повинні входити представники компанії з управління активами та зберігача активів корпоративного фонду (крім випадків, передбачених пунктами 4 – 6 частини другої цієї статті).

8. Процедура ліквідації корпоративного фонду здійснюється в такому порядку:

1) прийняття загальними зборами рішення про ліквідацію корпоративного фонду, про обрання ліквідаційної комісії, про зупинення розміщення та обігу акцій корпоративного фонду (крім операцій, пов'язаних із викупом акцій корпоративного фонду), про розрахунки з учасниками корпоративного фонду іншими, ніж кошти, активами фонду;

2) задоволення вимог кредиторів, у тому числі компанії з управління активами корпоративного фонду, зберігача активів корпоративного фонду, депозитарію, аудитора (аудиторської фірми) та оцінювача майна корпоративного фонду;

3) реалізація активів корпоративного фонду, крім випадків, передбачених частиною дев'ятою цієї статті;

4) складення ліквідаційною комісією проміжного ліквідаційного балансу;

5) затвердження наглядовою радою проміжного ліквідаційного балансу;

6) розподіл ліквідаційною комісією активів корпоративного фонду в порядку, встановленому статтею 40 цього Закону;

7) складення ліквідаційною комісією ліквідаційного балансу;

8) подання ліквідаційною комісією до Комісії документів для скасування реєстрації випуску акцій корпоративного фонду, скасування проспекту емісії акцій корпоративного фонду та анулювання свідоцтва про реєстрацію випуску акцій корпоративного фонду;

9) скасування Комісією реєстрації випуску акцій корпоративного фонду, проспекту емісії акцій корпоративного фонду та анулювання свідоцтва про реєстрацію випуску акцій корпоративного фонду;

10) подання ліквідаційною комісією до Комісії документів для скасування реєстрації регламенту, анулювання свідоцтва про внесення до Реєстру та виключення відомостей про корпоративний фонд з Реєстру;

11) виключення Комісією відомостей про корпоративний фонд з Реєстру;

12) державна реєстрація припинення корпоративного фонду.

9. Розподіл ліквідаційною комісією інших, ніж кошти, активів корпоративного фонду здійснюється до виконання вимог пункту 3 частини восьмої цієї статті за умови згоди всіх учасників корпоративного фонду та оформляється договором про розподіл інших, ніж кошти, активів корпоративного фонду, що укладається між ліквідаційною комісією та всіма учасниками корпоративного фонду.

У разі розподілу інших, ніж кошти, активів корпоративного фонду реалізація таких активів не здійснюється.

10. Корпоративний фонд після виключення відомостей про нього з Реєстру зобов'язаний здійснити всі дії, пов'язані з його ліквідацією як юридичної особи.

Стаття 40. Розподіл активів корпоративного фонду в разі його ліквідації

1. Після реалізації активів корпоративного фонду ліквідаційною комісією кошти, отримані від реалізації, розподіляються у такій черговості:

1) здійснюються виплати учасникам корпоративного фонду, що подали заявки на викуп акцій корпоративного фонду до моменту прийняття рішення про ліквідацію корпоративного фонду (крім закритих корпоративних фондів);

2) вносяться обов'язкові платежі до Державного бюджету України;

3) задовольняються вимоги кредиторів;

4) розподіляються кошти між учасниками корпоративного фонду пропорційно кількості акцій корпоративного фонду, що їм належать, у порядку, визначеному Комісією.

2. Розподіл активів здійснюється після повного задоволення вимог попередньої черги.

3. Розрахунки з учасниками корпоративного фонду в процесі ліквідації корпоративного фонду можуть здійснюватися іншими, ніж кошти, активами корпоративного фонду у разі, якщо:

1) акції корпоративного фонду розміщувалися лише шляхом приватного розміщення;

2) регламентом передбачена можливість здійснення розрахунків з учасниками корпоративного фонду іншими, ніж кошти, активами корпоративного фонду;

3) згода на здійснення розрахунків з учасниками корпоративного фонду іншими, ніж кошти, активами корпоративного фонду надана усіма учасниками корпоративного фонду;

4) кошти, наявні в активах корпоративного фонду на момент прийняття рішення про ліквідацію, є достатніми для внесення обов'язкових платежів до Державного бюджету України та задоволення вимог кредиторів і будуть використовуватися виключно для таких цілей.

4. У разі здійснення розрахунків з учасниками корпоративного фонду іншими, ніж кошти, активами корпоративного фонду розподіл таких активів між учасниками корпоративного фонду здійснюється пропорційно кількості акцій, що їм належать, у порядку, затвердженому загальними зборами учасників корпоративного фонду.

Перерозподіл інших, ніж кошти, активів корпоративного фонду під час розрахунку іншими, ніж кошти, активами після укладення договору про розподіл таких активів забороняється.

Розділ III ПАЙОВИЙ ФОНД

Стаття 41. Правовий статус пайового фонду

1. Пайовий фонд – сукупність активів, що належать учасникам такого фонду на праві спільної часткової власності, перебувають в управлінні компанії з управління активами та обліковуються нею окремо від результатів її господарської діяльності.

2. Мінімальний обсяг активів пайового фонду становить 1250 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на день реєстрації фонду як інституту спільного інвестування.

Вимоги щодо мінімального обсягу активів застосовуються до пайового фонду через шість місяців з дня реєстрації випуску інвестиційних сертифікатів такого фонду.

Якщо обсяг активів пайового фонду став меншим, ніж мінімальний обсяг активів пайового фонду та протягом шести місяців не збільшився до мінімального обсягу активів, такий пайовий фонд підлягає ліквідації.

3. Пайовий фонд не є юридичною особою і не може мати посадових осіб.

4. У регламенті та проспекті емісії інвестиційних сертифікатів пайового фонду обов'язково зазначаються його найменування та слова «пайовий інвестиційний фонд», тип, вид, клас (у разі якщо фонд є спеціалізованим або кваліфікаційним) фонду та належність його до біржового або венчурного фонду.

Стаття 42. Створення пайового фонду

1. Пайовий фонд створюється компанією з управління активами.

2. Створення пайового фонду здійснюється в такій послідовності:

1) прийняття уповноваженим органом компанії з управління активами рішення про створення пайового фонду;

2) затвердження уповноваженим органом компанії з управління активами регламенту;

- 3) подання до Комісії документів для реєстрації пайового фонду та внесення відомостей про пайовий фонд до Реєстру;
 - 4) реєстрація Комісією регламенту, внесення відомостей про пайовий фонд до Реєстру, присвоєння коду згідно з Реєстром та видача свідоцтва про внесення до Реєстру;
 - 5) укладення договорів з аудитором (аудиторською фірмою), зберігачем активів пайового фонду, депозитарієм;
 - 6) укладення в разі потреби договору з андеррайтером;
 - 7) затвердження уповноваженим органом компанії з управління активами проспекту емісії інвестиційних сертифікатів;
 - 8) подання до Комісії документів, необхідних для реєстрації проспекту емісії інвестиційних сертифікатів;
 - 9) реєстрація Комісією проспекту емісії інвестиційних сертифікатів та видача компанії з управління активами свідоцтва про реєстрацію випуску інвестиційних сертифікатів;
 - 10) присвоєння інвестиційним сертифікатам міжнародного ідентифікаційного номера цінних паперів.
3. Створення пайового фонду іншим шляхом, ніж передбачено частиною другою цієї статті, забороняється.
4. Емітентом інвестиційних сертифікатів пайового фонду є компанія з управління активами такого фонду.
5. Пайовий фонд вважається створеним з дня внесення відомостей про нього до Реєстру.
6. У період між внесенням відомостей про пайовий фонд до Реєстру та реєстрацією проспекту емісії інвестиційних сертифікатів компанія з управління активами пайового фонду не має права вчиняти за рахунок та в інтересах такого фонду будь-які дії, крім тих, що спрямовані на реєстрацію проспекту емісії його інвестиційних сертифікатів.

Стаття 43. Функціонування пайового фонду

1. Бухгалтерський та податковий облік операцій і результатів діяльності із спільного інвестування, які проводяться компанією з управління активами через пайовий фонд, здійснюється компанією з управління активами окремо від обліку операцій та результатів її господарської діяльності та обліку операцій і результатів діяльності інших інститутів спільного інвестування, активи яких перебувають в її управлінні.
2. Укладаючи договори за рахунок активів пайового фонду, компанія з управління активами діє від свого імені в інтересах пайового фонду з обов'язковим зазначенням у таких договорах реквізитів фонду.
3. Активи пайового фонду, в тому числі нерухоме майно, цінні папери і депозити, реєструються в установленому порядку на ім'я компанії з управління активами з обов'язковим зазначенням реквізитів такого фонду.
4. У разі якщо регламентом передбачено, що активи пайового фонду включають нерухоме майно, компанія з управління активами укладає договір з оцінювачем майна пайового фонду.

Стаття 44. Регламент пайового фонду

1. Особливості функціонування пайового фонду визначаються його регламентом.
2. Регламент повинен містити:
 - 1) порядок визначення вартості чистих активів та ціни розміщення (викупу) інвестиційних сертифікатів;
 - 2) порядок визначення розміру винагороди компанії з управління активами та покриття витрат, пов'язаних з діяльністю фонду, що відшкодовуються за рахунок його активів;
 - 3) порядок виплати дивідендів пайовим фондом (для закритого пайового фонду, якщо така виплата передбачена його регламентом);
 - 4) порядок та строки викупу інвестиційних сертифікатів компанією з управління активами пайового фонду;
 - 5) інвестиційну декларацію;

б) відомості про компанію з управління активами.

3. У разі внесення змін до регламенту компанія з управління активами пайового фонду протягом десяти робочих днів з дня реєстрації Комісією змін до регламенту надає зберігачу активів пайового фонду копію змін до регламенту.

Стаття 45. Участь у пайовому фонді

1. Учасник пайового фонду – юридична або фізична особа, яка є власником інвестиційного сертифіката такого фонду.

2. Учасники пайового фонду не мають права впливати на діяльність компанії з управління активами.

3. У пайовому фонді наглядова рада не створюється.

Стаття 46. Припинення пайового фонду

1. Пайовий фонд припиняється виключно шляхом ліквідації.

2. Компанія з управління активами пайового фонду приймає рішення про його ліквідацію у разі, якщо:

1) вартість активів пайового фонду стала меншою, ніж мінімальний обсяг активів пайового фонду, та протягом шести місяців не збільшилася до мінімального обсягу активів;

2) закінчився строк діяльності пайового фонду (для строкового пайового фонду);

3) проспект емісії інвестиційних сертифікатів пайового фонду, випущених з метою спільного інвестування, не зареєстровано протягом одного року з дня внесення відомостей про пайовий фонд до Реєстру;

4) протягом одного місяця після закінчення дії договору із зберігачем активів пайового фонду строк дії такого договору не продовжено або не укладено договір з іншим зберігачем активів пайового фонду;

5) анульовано ліцензію, видану компанії з управління активами на провадження діяльності з управління активами інституційних інвесторів;

6) анульовано ліцензію, видану зберігачу активів пайового фонду на провадження депозитарної діяльності зберігача цінних паперів, та не укладено компанією з управління активами протягом 30 робочих днів договір з іншим зберігачем активів пайового фонду;

7) в інших випадках, передбачених цим Законом.

3. На наступний робочий день після закінчення строку, на який був створений строковий пайовий фонд, компанія з управління активами повинна прийняти рішення про ліквідацію такого фонду.

Для проведення ліквідації пайового фонду створюється ліквідаційна комісія в порядку, встановленому Комісією.

Якщо проспект емісії інвестиційних сертифікатів пайового фонду не зареєстровано протягом одного року з дня внесення такого фонду до Реєстру, зазначений пайовий фонд ліквідується без створення ліквідаційної комісії.

4. Ліквідація строкового пайового фонду до закінчення строку, встановленого його регламентом, є можливою за умови згоди усіх його учасників.

5. З моменту прийняття рішення про ліквідацію пайового фонду розміщення та обіг інвестиційних сертифікатів забороняється.

6. Пайовий фонд ліквідується в порядку та у строки, що встановлені нормативно-правовими актами Комісії.

Розрахунки з учасниками пайового фонду під час ліквідації пайового фонду здійснюються в порядку, встановленому Комісією.

Стаття 47. Розподіл активів пайового фонду в разі його ліквідації

1. У процесі ліквідації пайового фонду його активи реалізуються за кошти в строки, встановлені Комісією. Кошти, отримані від реалізації, розподіляються у такій черговості:

1) здійснюються виплати учасникам пайового фонду, що подали заявки на викуп інвестиційних сертифікатів до моменту прийняття рішення про ліквідацію пайового фонду (крім закритих пайових фондів);

- 2) вносяться обов'язкові платежі до Державного бюджету України;
 - 3) задовольняються вимоги кредиторів компанії з управління активами пайового фонду з погашення заборгованості, яка виникла у зв'язку з діяльністю пайового фонду, що ліквідується;
 - 4) розподіляються кошти між учасниками пайового фонду пропорційно кількості інвестиційних сертифікатів пайового фонду, що їм належать, у порядку, встановленому Комісією.
2. Розподіл коштів здійснюється після повного задоволення вимог попередньої черги.
 3. Розрахунки з учасниками пайового фонду в процесі ліквідації пайового фонду можуть здійснюватися іншими, ніж кошти, активами пайового фонду у разі, якщо:
 - 1) інвестиційні сертифікати розміщувалися лише шляхом приватного розміщення;
 - 2) регламентом передбачена можливість здійснення розрахунків з учасниками пайового фонду іншими, ніж кошти, активами пайового фонду;
 - 3) згода на здійснення розрахунків з учасниками пайового фонду іншими, ніж кошти, активами пайового фонду надана усіма учасниками пайового фонду;
 - 4) кошти, наявні в активах пайового фонду на момент прийняття рішення про ліквідацію, є достатніми для внесення обов'язкових платежів до Державного бюджету України та задоволення вимог кредиторів і будуть використовуватися виключно для таких цілей.
 4. Розподіл інших, ніж кошти, активів пайового фонду здійснюється за умови згоди всіх учасників такого фонду та оформляється договором про розподіл інших, ніж кошти, активів пайового фонду, що укладається між ліквідаційною комісією та усіма учасниками фонду.
 У разі здійснення розрахунків з учасниками пайового фонду іншими, ніж кошти, активами пайового фонду розподіл таких активів між учасниками пайового фонду здійснюється пропорційно кількості інвестиційних сертифікатів, що їм належать.
 Перерозподіл інших, ніж кошти, активів пайового фонду під час розрахунку іншими, ніж кошти, активами після укладення договору про розподіл таких активів пайового фонду забороняється.
 5. Після закінчення розрахунків у порядку, передбаченому цією статтею, ліквідаційна комісія пайового фонду подає до Комісії документи для скасування реєстрації випуску інвестиційних сертифікатів та звіт про результати ліквідації пайового фонду. Вимоги до звіту встановлюються Комісією.
 Виключення відомостей про пайовий фонд з Реєстру здійснюється після скасування реєстрації випуску його інвестиційних сертифікатів.
 6. Пайовий фонд вважається таким, що ліквідований, після виключення відомостей про нього з Реєстру.

Розділ IV

АКТИВИ ІНСТИТУТУ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Стаття 48. Склад і структура активів інституту спільного інвестування

1. Активи інституту спільного інвестування можуть складатися з цінних паперів, коштів, у тому числі в іноземній валюті, банківських металів та інших активів, передбачених законодавством.
2. Вартість нерухомості та цінних паперів, які не допущені до торгів на фондовій біржі, не може становити більше ніж 50 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування недиверсифікованого виду. Зазначене обмеження не застосовується до венчурних фондів.
3. Інституту спільного інвестування диверсифікованого виду забороняється:
 - 1) розміщувати в цінні папери банків та банківські метали більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування. При цьому забороняється інвестувати понад 10 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування в цінні папери та зобов'язання одного банку;
 - 2) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери та зобов'язання однієї юридичної особи (крім банку) більше ніж 5 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування;
 - 3) придбавати або додатково інвестувати у державні цінні папери, цінні папери, забезпечені державною гарантією, більше ніж 50 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування. При цьому забороняється інвестувати понад 10 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування у цінні папери одного випуску;

4) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери органів місцевого самоврядування більше ніж 40 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування. При цьому забороняється інвестувати понад 10 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування у цінні папери органів місцевого самоврядування одного випуску;

5) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери, доходи за якими гарантовано урядами іноземних держав, більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування. При цьому забороняється придбавати або додатково інвестувати в цінні папери, доходи за якими гарантовано урядом однієї іноземної держави, більше ніж 10 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування;

6) придбавати або додатково інвестувати в акції та облігації іноземних емітентів, які допущені до торгів на організованих фондових ринках іноземних держав, більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування;

7) придбавати або додатково інвестувати в інші активи, передбачені законодавством України, більше ніж 5 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування;

8) придбавати або додатково інвестувати в об'єкти нерухомості більше ніж 10 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування.

Вартість цінних паперів, що не допущені до торгів на фондовій біржі, не може становити більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів інституту спільного інвестування диверсифікованого виду.

4. До складу активів венчурного фонду можуть входити боргові зобов'язання. Такі зобов'язання можуть бути оформлені векселями, заставними, договорами відступлення прав вимоги, позики та в інший спосіб, не заборонений законодавством.

Венчурний фонд має право надавати кошти у позику. Позики за рахунок коштів венчурного фонду можуть надаватися тільки юридичним особам, за умови що не менш як 10 відсотків статутного капіталу відповідної юридичної особи належить такому венчурному фонду.

Активи венчурного фонду можуть повністю складатися з коштів, нерухомості, корпоративних прав, прав вимоги та цінних паперів, що не допущені до торгів на фондовій біржі.

5. До складу активів спеціалізованого фонду грошового ринку можуть входити:

1) кошти в національній та іноземній валюті;

2) ощадні (депозитні) сертифікати, поточні та строкові депозити до двох років (у тому числі в іноземній валюті);

3) державні цінні папери, строк погашення яких не перевищує двох календарних років;

4) облігації місцевих позик, строк погашення яких не перевищує двох календарних років;

5) боргові цінні папери, строк погашення яких не перевищує двох календарних років, забезпечені державною або місцевою гарантією;

6) боргові цінні папери, строк погашення яких не перевищує двох календарних років, погашення та отримання доходу за якими гарантовано урядами іноземних держав, суверенний кредитний рейтинг яких не нижче рівня, встановленого Комісією;

7) облігації підприємств, строк погашення або дострокового погашення емітентом яких не перевищує одного року;

8) похідні (деривативи), базовим активом яких є активи, зазначені у пунктах 1 – 7 цієї частини.

6. Структура активів спеціалізованих фондів грошового ринку повинна одночасно відповідати таким вимогам:

1) загальна вартість облігацій місцевих позик та облігацій підприємств не може перевищувати 30 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) загальна вартість облігацій, забезпечених державною гарантією, та облігацій, погашення та отримання доходу за якими гарантовано урядами іноземних держав, не може перевищувати 50 відсотків загальної вартості активів фонду;

3) загальна сума зобов'язань одного банку не може перевищувати 25 відсотків загальної вартості активів фонду.

7. Спеціалізованим фондам грошового ринку забороняється:

1) розміщувати в зобов'язання одного банку більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери одного емітента, крім державних облігацій України, більше ніж 10 відсотків загальної вартості активів фонду;

3) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери одного випуску більше ніж 10 відсотків загальної вартості активів фонду;

4) придбавати або додатково інвестувати в облігації підприємств та облігації місцевих позик, кредитний рейтинг яких не відповідає інвестиційному рівню, визначеному уповноваженим або визнаним міжнародним рейтинговим агентством за Національною рейтинговою шкалою.

8. До складу активів спеціалізованого фонду державних цінних паперів можуть входити:

1) кошти в національній та іноземній валюті;

2) депозити (в національній та іноземній валюті) в державних банках України;

3) ощадні (депозитні) сертифікати державних банків України;

4) державні цінні папери;

5) облігації місцевих позик;

6) боргові цінні папери, забезпечені державною або місцевою гарантією;

7) боргові цінні папери, погашення та отримання доходу за якими гарантовано урядами іноземних держав, суверенний кредитний рейтинг яких не нижче рівня, встановленого Комісією;

8) емісійні боргові цінні папери міжнародних фінансових організацій;

9) похідні (деривативи), базовим активом яких є активи, зазначені у пунктах 1 – 8 цієї частини.

9. Структура активів спеціалізованого фонду державних цінних паперів повинна одночасно відповідати таким вимогам:

1) загальна вартість облігацій підприємств, забезпечених державною або місцевою гарантією, та облігацій місцевих позик не може перевищувати 40 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) загальна вартість боргових цінних паперів, погашення та отримання доходу за якими гарантовано урядами іноземних держав, та емісійних боргових цінних паперів міжнародних фінансових організацій не може перевищувати 20 відсотків загальної вартості активів фонду;

3) вартість державних облігацій України не може перевищувати 35 відсотків загальної вартості активів фонду;

4) загальна сума зобов'язань одного банку не може перевищувати 25 відсотків загальної вартості активів фонду.

10. Спеціалізованому фонду державних цінних паперів забороняється:

1) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери одного емітента, крім державних облігацій України, більше ніж 10 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) розміщувати в зобов'язання одного банку більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів фонду.

11. До складу активів спеціалізованого фонду облігацій можуть входити:

1) кошти в національній та іноземній валюті;

2) депозити в національній та іноземній валюті;

3) ощадні (депозитні) сертифікати;

4) облігації підприємств;

5) облігації іноземних емітентів, що перебувають в обігу на іноземних фондових біржах, перелік яких визначається Комісією;

6) державні облігації України;

7) облігації місцевих позик;

8) іпотечні облігації;

9) привілейовані акції українських емітентів;

10) цінні папери спеціалізованих фондів державних цінних паперів;

11) цінні папери спеціалізованих біржових індексних фондів, до індексного кошику яких входять виключно облігації;

12) похідні (деривативи), базовим активом яких є активи, зазначені у пунктах 1 – 8 цієї частини.

12. Структура активів спеціалізованого фонду облігацій повинна одночасно відповідати таким вимогам:

1) загальна вартість облігацій місцевих позик не може перевищувати 40 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) загальна вартість облігацій іноземних емітентів, що перебувають в обігу на іноземних фондових біржах, перелік яких визначається Комісією, не може перевищувати 20 відсотків загальної вартості активів фонду;

3) загальна вартість цінних паперів спеціалізованих фондів державних цінних паперів та спеціалізованих біржових індексних фондів не може перевищувати 20 відсотків загальної вартості активів фонду;

4) загальна вартість привілейованих акцій не може перевищувати 10 відсотків загальної вартості активів фонду;

5) загальна сума зобов'язань одного банку не може перевищувати 25 відсотків загальної вартості активів фонду.

13. Спеціалізованим фондам облігацій забороняється:

1) розміщувати в зобов'язання одного банку більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) придбавати або додатково інвестувати в облігації підприємств, іпотечні облігації та облігації місцевих позик одного емітента більше ніж 15 відсотків загальної вартості активів фонду;

3) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери одного спеціалізованого фонду більше ніж 10 відсотків загальної вартості активів фонду.

14. До складу активів спеціалізованого фонду акцій можуть входити:

1) кошти в національній та іноземній валюті;

2) депозити в національній та іноземній валюті;

3) ощадні (депозитні) сертифікати;

4) акції публічних акціонерних товариств;

5) акції іноземних емітентів та цінні папери іноземних біржових фондів, що перебувають в обігу на іноземних фондових біржах, перелік яких визначається Комісією;

6) цінні папери спеціалізованих біржових індексних фондів, до індексного кошику яких входять виключно акції;

7) депозитарні розписки на цінні папери, зазначені у пунктах 4 – 6 цієї частини;

8) похідні (деривативи), базовим активом яких є активи, зазначені у пунктах 1 – 6 цієї частини.

15. Структура активів спеціалізованих фондів акцій повинна одночасно відповідати таким вимогам:

1) загальна вартість цінних паперів та депозитарних розписок, частка в загальній вартості активів фонду кожного з яких перевищує 15 відсотків, не може перевищувати 50 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) загальна сума зобов'язань одного банку не може перевищувати 25 відсотків загальної вартості активів фонду;

3) загальна вартість цінних паперів спеціалізованих фондів та цінних паперів іноземних біржових фондів не може перевищувати 30 відсотків загальної вартості активів фонду.

16. Спеціалізованим фондам акцій забороняється:

1) придбавати або додатково інвестувати в цінні папери одного емітента більше ніж 15 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) придбавати більше ніж 10 відсотків загального обсягу цінних паперів одного випуску;

3) розміщувати в зобов'язання одного банку більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів фонду.

17. До складу активів спеціалізованого індексного фонду можуть входити:

1) кошти в національній та іноземній валюті;

2) цінні папери, що входять до складу індексного кошика обраного індексу фондової біржі. Вимоги до індексу та методики його розрахунку встановлюються Комісією.

18. Структура активів спеціалізованого індексного фонду повинна одночасно відповідати таким вимогам:

1) вартість цінних паперів повинна становити не менш як 80 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) кількість цінних паперів, що входять до активів фонду, повинна бути пропорційною кількості цінних паперів, що входять до індексного кошика. При цьому різниця між часткою цінних паперів одного емітента в загальній вартості цінних паперів, за якими розраховується індекс, і часткою таких

цінних паперів у вартості активів фонду, що складаються з цінних паперів, не може перевищувати 10 відсотків, якщо інше не встановлено Комісією.

19. До складу активів спеціалізованого фонду банківських металів можуть входити:

- 1) кошти в національній та іноземній валюті;
- 2) депозити в національній та іноземній валюті;
- 3) ощадні (депозитні) сертифікати;
- 4) державні цінні папери;
- 5) боргові цінні папери, забезпечені державною гарантією;
- 6) банківські метали в зливках на зберіганні у банківських сховищах;
- 7) майнові права за договорами з банком щодо виплати грошового еквіваленту банківського металу за його поточним курсом;

8) цінні папери спеціалізованих біржових індексних фондів, до індексного кошика яких входять виключно банківські метали;

9) похідні (деривативи), базовим активом яких є банківські метали.

Перелік банківських металів та порядок визначення їх ринкової вартості встановлюється Національним банком України.

20. Структура активів спеціалізованих фондів банківських металів повинна одночасно відповідати таким вимогам:

1) загальна вартість банківських металів у зливках, коштів та майнових прав за договорами з банком щодо виплати грошового еквіваленту банківського металу за його поточним курсом повинна становити не менш як 70 відсотків загальної вартості активів фонду;

2) загальна сума зобов'язань одного банку не може перевищувати 25 відсотків загальної вартості активів фонду.

21. Спеціалізованим фондам банківських металів забороняється розміщувати в зобов'язання одного банку більше ніж 20 відсотків загальної вартості активів фонду.

22. Обмеження щодо зобов'язань одного банку в активах інституту спільного інвестування не застосовуються до коштів на поточних рахунках, відкритих у зберігача активів такого інституту спільного інвестування.

23. Емісія цінних паперів спеціалізованих інвестиційних фондів здійснюється виключно шляхом їх публічного розміщення.

24. Активи інституту спільного інвестування не можуть включати:

1) цінні папери, випущені компанією з управління активами, зберігачем активів інституту спільного інвестування, депозитарієм, оцінювачем майна інституту спільного інвестування та аудитором (аудиторською фірмою) такого інституту спільного інвестування;

2) цінні папери, випущені пов'язаними особами компанії з управління активами, зберігача активів інституту спільного інвестування, депозитарію, оцінювача майна інституту спільного інвестування та аудитора (аудиторської фірми) такого інституту;

3) цінні папери іноземних держав та іноземних юридичних осіб, не допущені до торгів на жодній з провідних іноземних бірж, перелік яких визначається Комісією;

4) цінні папери інших інститутів спільного інвестування;

5) облігації підприємств, іпотечні облігації та облігації місцевих позик, кредитний рейтинг яких не відповідає інвестиційному рівню, визначеному уповноваженим або визнаним міжнародним рейтинговим агентством за Національною рейтинговою шкалою, на суму більш як 20 відсотків вартості активів інституту спільного інвестування;

6) кошти і банківські метали, розміщені на поточних і депозитних рахунках у банках, кредитний рейтинг яких не відповідає інвестиційному рівню, визначеному уповноваженим або визнаним міжнародним рейтинговим агентством за Національною рейтинговою шкалою, на суму більш як 20 відсотків вартості активів інституту спільного інвестування;

7) векселі та ощадні (депозитні) сертифікати на суму більш як 10 відсотків вартості активів інституту спільного інвестування, якщо інше не встановлено нормативно-правовими актами Комісії;

8) товаророзпорядчі цінні папери, заставні;

9) сертифікати фондів операцій з нерухомістю;

10) приватизаційні цінні папери;

11) договори про участь у фонді фінансування будівництва.

Вимоги пунктів 2, 3, 5 – 9 цієї частини не застосовуються до венчурних фондів.

25. До складу активів інституту спільного інвестування може входити іноземна валюта, у тому числі та, що придбана через банки, які мають відповідну ліцензію.

26. Вимоги до похідних (деривативів) у структурі активів інституту спільного інвестування встановлюються Комісією.

27. Вимоги до структури активів пайового фонду, встановлені цим Законом, застосовуються через шість місяців з дня реєстрації проспекту емісії інвестиційних сертифікатів такого фонду.

28. Вимоги до структури активів корпоративного фонду, встановлені цим Законом, застосовуються через шість місяців з дня реєстрації регламенту такого фонду.

Стаття 49. Визначення вартості чистих активів

1. Вартість чистих активів визначається компанією з управління активами відповідно до нормативно-правових актів Комісії та регламенту.

2. Вартість чистих активів інституту спільного інвестування відкритого типу визначається на кінець кожного робочого дня.

3. Компанія з управління активами розраховує вартість чистих активів окремо за кожним інститутом спільного інвестування станом на:

1) день закінчення строку, встановленого для досягнення мінімального обсягу активів пайового фонду;

2) останній календарний день місяця;

3) день, починаючи з якого до структури активів інституту спільного інвестування застосовуються обмеження, встановлені законодавством;

4) день складення інформації щодо діяльності інституту спільного інвестування (квартальна, річна);

5) кожний день надходження коштів на банківський рахунок інституту спільного інвестування (під час розміщення цінних паперів такого інституту) або зарахування цінних паперів інституту спільного інвестування на рахунок викуплених цінних паперів такого інституту (під час викупу цінних паперів інституту спільного інвестування);

6) день, що передує дню прийняття рішення про ліквідацію інституту спільного інвестування;

7) день, що передує дню початку розрахунку з учасниками інституту спільного інвестування.

4. Особливості бухгалтерського обліку інституту спільного інвестування встановлюються Комісією за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

5. Форма та порядок проведення розрахунку вартості чистих активів інституту спільного інвестування встановлюються Комісією.

Розділ V

ЦІННІ ПАПЕРИ ІНСТИТУТУ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Стаття 50. Розміщення, обіг та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Дія актів законодавства, якими регулюється порядок розміщення, обігу та викупу цінних паперів, поширюється на розміщення, обіг та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування в частині, що не суперечить цьому Закону.

2. Порядок розміщення, обігу та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування встановлюється цим Законом та нормативно-правовими актами Комісії.

3. Обіг цінних паперів пайового фонду до робочого дня, що настає після дня отримання компанією з управління активами повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування, забороняється.

Стаття 51. Цінні папери інституту спільного інвестування

1. Цінні папери інституту спільного інвестування можуть бути лише іменними.

2. Акції корпоративного фонду є виключно простими та існують у бездокументарній формі.

Інвестиційні сертифікати існують виключно в бездокументарній формі.

Емітент цінних паперів інституту спільного інвестування не має права змінювати прийняте рішення про розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування в частині обсягу прав за цінними паперами такого інституту, умов розміщення та кількості зазначених цінних паперів інституту спільного інвестування одного випуску, крім випадків, передбачених законами України і нормативно-правовими актами Комісії.

3. Емісія цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюється шляхом їх публічного або приватного розміщення.

Оплата цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюється виключно коштами, крім випадку, передбаченого пунктом 4 частини дев'ятої статті 7 цього Закону.

4. Особа, яка придбає цінні папери інституту спільного інвестування у їхнього емітента, зобов'язана оплатити такі папери у строк, передбачений проспектом емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, але не пізніше трьох робочих днів з дня укладення договору про придбання цінних паперів інституту спільного інвестування. Оплачені цінні папери інституту спільного інвестування у бездокументарній формі зараховуються на рахунок інвестора, відкритий у зберігача, виключно на підставі відповідного розпорядження емітента таких цінних паперів.

Оплата цінних паперів інституту спільного інвестування у розстрочку не допускається.

5. Кожен цінний папір інституту спільного інвестування надає його власнику такий самий обсяг прав, як і власникам інших цінних паперів зазначеного інституту.

6. Дивіденди за цінними паперами інституту спільного інвестування відкритого та інтервального типу не нараховуються і не сплачуються.

Стаття 52. Проспект емісії цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Проспект емісії цінних паперів інституту спільного інвестування – документ, який містить інформацію про розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування.

2. Проспект емісії цінних паперів інституту спільного інвестування та зміни до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування підлягають обов'язковій реєстрації в Комісії в порядку, встановленому Комісією.

Оприлюднення проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування та змін до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюється відповідно до вимог, встановлених нормативно-правовими актами Комісії.

У разі приватного розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування проспект емісії та зміни до нього не оприлюднюються.

3. Проспект емісії цінних паперів інституту спільного інвестування інтервального типу повинен передбачати порядок визначення дня початку та закінчення інтервалу, періодичність інтервалу (не рідше одного разу на рік), тривалість інтервалу (не менше 10 робочих днів протягом року та не менше одного робочого дня протягом кожного інтервалу).

4. Зміни до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування подаються до Комісії компанією з управління активами протягом семи робочих днів з дня прийняття рішення про внесення змін до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування.

Зміни до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування під час публічного розміщення, в тому числі щодо викладення в новій редакції, набирають чинності через 10 робочих днів з дня їх реєстрації Комісією.

Зміни до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування під час приватного розміщення набирають чинності з дня їх реєстрації Комісією, якщо інше не передбачено такими змінами.

5. Проспект емісії цінних паперів інституту спільного інвестування та зміни до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування підписуються керівником та головним бухгалтером компанії з управління активами. Відповідальність за достовірність інформації, що міститься у проспекті емісії цінних паперів інституту спільного інвестування та змінах до нього, покладається на осіб, які їх підписали.

6. Збитки, завдані внаслідок подання недостовірної інформації, що міститься у проспекті емісії цінних паперів інституту спільного інвестування та змінах до проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, відшкодовуються в порядку, встановленому законодавством.

7. Перелік відомостей, які повинен містити проспект емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, встановлюється цим Законом та нормативно-правовими актами Комісії.

Стаття 53. Реєстрація проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Перелік документів, які необхідно подати для реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або змін до цього проспекту, та вимоги щодо оформлення таких документів встановлюються нормативно-правовими актами Комісії.

2. Комісія не пізніше як через 30 робочих днів після подання заяви та документів, необхідних для реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або змін до нього, повинна зареєструвати його (їх) або надати вмотивовану відмову в його (їх) реєстрації.

Компанія з управління активами має право здійснювати розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування тільки за умови реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування.

3. Підставою для відмови у реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або змін до нього є:

1) порушення емітентом цінних паперів інституту спільного інвестування або компанією з управління активами вимог законодавства про цінні папери, в тому числі наявність у поданих документах інформації, що свідчить про невідповідність умов емісії та/або обігу цінних паперів інституту спільного інвестування вимогам законодавства про цінні папери;

2) невідповідність поданих документів та інформації, що міститься в них, вимогам нормативно-правових актів Комісії;

3) наявність у проспекті емісії цінних паперів інституту спільного інвестування і документах, які подаються для його реєстрації, недостовірної інформації;

4) наявність у поданих документах взаємовиключної інформації.

4. Повідомлення про відмову в реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або змін до нього із зазначенням підстав відмови та вичерпним переліком зауважень надсилаються заявнику протягом трьох робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

5. У разі якщо заявником повністю враховані зауваження Комісії та не внесено жодних інших змін до тексту документів, Комісія не має права відмовити у реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або змін до нього.

6. Відмова Комісії у реєстрації проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або змін до нього може бути оскаржена в судовому порядку.

Стаття 54. Реєстрація випуску акцій корпоративного фонду, що здійснюється з метою спільного інвестування, та проспекту їх емісії

1. Протягом одного року з дня внесення відомостей про корпоративний фонд до Реєстру компанії з управління активами реєструє в Комісії випуск акцій, що здійснюється з метою спільного інвестування, та проспект їх емісії.

2. Реєстрація випуску акцій корпоративного фонду, що здійснюється з метою спільного інвестування, та проспекту їх емісії здійснюється за такими етапами:

1) прийняття загальними зборами корпоративного фонду рішення про:

емісію акцій, що здійснюється з метою спільного інвестування, та затвердження проспекту емісії таких акцій;

внесення змін до статуту корпоративного фонду у зв'язку із збільшенням статутного капіталу;

2) реєстрація змін до статуту корпоративного фонду в органах державної реєстрації;

3) подання до Комісії заяви та всіх документів, необхідних для реєстрації випуску акцій корпоративного фонду, що здійснюється з метою спільного інвестування, та проспекту їх емісії;

4) отримання зареєстрованого проспекту емісії акцій та свідоцтва про реєстрацію випуску акцій корпоративного фонду з метою здійснення спільного інвестування (з урахуванням попереднього випуску акцій);

5) депонування глобального сертифіката в депозитарії.

3. Після закінчення строку розміщення акцій строковий корпоративний фонд зобов'язаний привести свій статутний капітал у відповідність із загальною номінальною вартістю його акцій, що перебувають в обігу.

Стаття 55. Порядок розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Строк розміщення цінних паперів безстрокового інституту спільного інвестування не обмежується. Строк розміщення цінних паперів строкового інституту спільного інвестування зазначається у проспекті емісії. При цьому дата закінчення розміщення не може бути пізнішою, ніж за три місяці до дня закінчення строку діяльності такого інституту спільного інвестування.

2. Вимоги щодо мінімального обсягу активів застосовуються до пайового фонду через шість місяців з дня реєстрації випуску інвестиційних сертифікатів такого фонду.

Строк, встановлений для досягнення мінімального обсягу активів пайового фонду, визначається проспектом емісії інвестиційних сертифікатів і не може перевищувати шести місяців з дня реєстрації випуску інвестиційних сертифікатів.

Акції корпоративного фонду розміщуються за розрахунковою вартістю після реєстрації їх випуску з метою здійснення спільного інвестування.

3. У разі розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування андеррайтером йому виплачується винагорода відповідно до договору та нормативно-правових актів Комісії.

4. Протягом трьох робочих днів після закінчення строку, встановленого для досягнення мінімального обсягу активів пайового фонду, компанія з управління активами зобов'язана подати до Комісії звіт про досягнення мінімального обсягу активів пайового фонду в порядку, встановленому Комісією. Компанія з управління активами має право подати звіт про досягнення мінімального обсягу активів пайового фонду до закінчення строку, встановленого у проспекті емісії цінних паперів інституту спільного інвестування.

5. Комісія на підставі звіту про досягнення мінімального обсягу активів пайового фонду протягом 15 робочих днів після отримання цього звіту та усіх необхідних документів повідомляє компанію з управління активами про відповідність/невідповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування у встановленому Комісією порядку.

До дня, що настає за днем отримання компанією з управління активами повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування, розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюється за ціною, що визначається виходячи з їх номінальної вартості.

3 робочого дня, що настає за днем отримання компанією з управління активами повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування, розміщення інвестиційних сертифікатів такого інституту здійснюється за ціною, визначеною відповідно до статті 56 цього Закону.

6. У разі якщо пайовий фонд не відповідає вимогам щодо мінімального обсягу активів пайового фонду, Комісія визнає випуск його інвестиційних сертифікатів таким, що не відбувся.

Усі кошти, отримані пайовим фондом, повинні бути повернені учасникам інституту спільного інвестування у місячний строк. Витрати, пов'язані з визнанням випуску інвестиційних сертифікатів пайового фонду таким, що не відбувся, покладаються відповідно до законодавства на компанію з управління активами пайового фонду.

Після проведення розрахунків з учасниками пайового фонду компанія з управління активами повинна подати до Комісії документи для скасування реєстрації проспекту емісії та випуску цінних паперів такого фонду відповідно до нормативно-правових актів Комісії.

Стаття 56. Визначення вартості цінного папера інституту спільного інвестування

1. Розрахункова вартість цінного папера інституту спільного інвестування визначається як результат ділення загальної вартості чистих активів інституту спільного інвестування на кількість цінних паперів інституту спільного інвестування, які перебувають в обігу на день розрахунку.

2. Придбання цінних паперів інституту спільного інвестування, крім випадку, передбаченого частиною п'ятою статті 55 цього Закону, здійснюється за ціною, що визначається виходячи з розрахункової вартості цінного папера інституту спільного інвестування на день надходження коштів на рахунок такого інституту. У заявці на придбання зазначається сума коштів, на яку придбаються цінні папери інституту спільного інвестування. Кількість цінних паперів інституту спільного інвестування, які придбаються інвестором, визначається шляхом ділення сплаченої інвестором суми на ціну одного цінного папера інституту спільного інвестування, визначену на день надходження коштів на рахунок такого інституту.

У разі якщо в результаті зазначеного ділення виникає залишок коштів, із сумою залишку вчиняється одна з визначених інвестором у заявці таких дій:

залишок коштів враховується під час наступного придбання інвестором цінних паперів інституту спільного інвестування;

залишок коштів сплачується інвестору під час викупу цінних паперів інституту спільного інвестування;

залишок коштів повертається інвестору за його зверненням щодо отримання залишку – не пізніше трьох робочих днів з дня звернення.

3. Викуп цінних паперів інституту спільного інвестування, крім випадку ліквідації зазначеного інституту, здійснюється виходячи з розрахункової вартості цінного папера інституту спільного інвестування на день зарахування таких цінних паперів на рахунок емітента. У заявці зазначається кількість цінних паперів інституту спільного інвестування, що пред'являються до викупу.

4. Проспектом емісії цінних паперів інституту спільного інвестування можуть встановлюватися надбавка (під час продажу цінних паперів інституту спільного інвестування) та знижка (під час викупу цінних паперів інституту спільного інвестування) до розрахункової вартості цінного папера інституту спільного інвестування, які включаються до активів такого інституту (під час продажу цінних паперів інституту спільного інвестування) або залишаються в активах такого інституту (під час викупу цінних паперів інституту спільного інвестування). Зазначені знижки не можуть застосовуватися під час здійснення розрахунків з учасниками у разі ліквідації інституту спільного інвестування. Максимальний розмір надбавок (знижок) встановлюється Комісією.

Стаття 57. Заявки на придбання та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Заявки на придбання та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування подаються компанії з управління активами або торговцям цінними паперами згідно з проспектом емісії цінних паперів інституту спільного інвестування.

2. До дня отримання компанією з управління активами повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування приймаються лише заявки на придбання інвестиційних сертифікатів пайового фонду.

З робочого дня, що настає за днем отримання компанією з управління активами повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування, заявки на придбання та викуп інвестиційних сертифікатів подаються у строки, встановлені проспектом емісії цінних паперів відповідного пайового фонду.

3. Проспектом емісії цінних паперів інституту спільного інвестування може бути передбачена можливість укладення договору та подання заявок на придбання та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування з використанням електронного цифрового підпису.

Стаття 58. Розміщення та викуп розміщених цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Розміщення та викуп розміщених цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюються компанією з управління активами безпосередньо та/або через торговців цінними паперами, з якими компанія з управління активами уклала відповідні договори.

2. Торговець цінними паперами під час розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування діє від імені, за рахунок та в інтересах корпоративного фонду або компанії з управління активами пайового фонду. Торговець цінними паперами під час продажу раніше викуплених емітентом цінних паперів інституту спільного інвестування або їх викупу діє від власного імені, за рахунок та в інтересах корпоративного фонду або компанії з управління активами пайового фонду.

3. Строк між сплатою інвестором коштів відповідно до заявки на придбання цінних паперів інституту спільного інвестування та днем виконання емітентом всіх дій, необхідних і достатніх для списання (переказу) цінних паперів інституту спільного інвестування на користь інвестора, а також між списанням (переказом) цінних паперів інституту спільного інвестування на користь емітента відповідно до заявки на викуп та здійсненням розрахунків у грошовій формі не повинен перевищувати семи робочих днів.

4. Розміщення та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюються за ціною, що визначається на певну дату, виходячи з розрахункової вартості цінного папера інституту спільного інвестування, крім випадку, передбаченого частиною п'ятою статті 55 цього Закону.

5. Викуп інвестиційних сертифікатів пайового фонду відкритого типу здійснюється кожного робочого дня починаючи з дня, що настає за днем отримання повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування.

Викуп акцій корпоративного фонду відкритого типу здійснюється кожного робочого дня починаючи з дня реєстрації Комісією регламенту такого фонду та внесення його до Реєстру.

Викуп інвестиційних сертифікатів пайового фонду інтервального типу здійснюється з дня, що настає за днем отримання повідомлення Комісії про відповідність пайового фонду вимогам щодо мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування, у строки, встановлені проспектом емісії цінних паперів такого інституту спільного інвестування. Викуп акцій корпоративного фонду інтервального типу здійснюється у строки, встановлені проспектом емісії цінних паперів такого інституту спільного інвестування, починаючи з дня реєстрації Комісією регламенту зазначеного фонду та внесення його до Реєстру.

6. На письмову вимогу учасника інституту спільного інвестування закритого типу компанія з управління активами такого інституту може здійснити викуп цінних паперів інституту спільного інвестування до моменту припинення діяльності такого інституту (достроковий викуп).

7. Компанія з управління активами інституту спільного інвестування закритого типу може прийняти рішення щодо дострокового викупу цінних паперів інституту спільного інвестування у разі дотримання таких умов:

1) можливість дострокового викупу за ініціативою учасника інституту спільного інвестування передбачена регламентом;

2) у результаті такого викупу вартість активів зазначеного інституту спільного інвестування не стане меншою від встановленого цим Законом мінімального обсягу активів інституту спільного інвестування.

У разі недотримання зазначених умов компанія з управління активами не може здійснювати достроковий викуп цінних паперів інституту спільного інвестування.

8. Достроковий викуп цінних паперів інституту спільного інвестування, передбачений частиною сьомою цієї статті, проводиться за ціною, встановленою виходячи з розрахункової вартості цінного папера інституту спільного інвестування на день зарахування цінних паперів на рахунок емітента. При цьому:

1) строк між списанням (переказом) цінних паперів інституту спільного інвестування на користь емітента та здійсненням розрахунків у грошовій формі не повинен перевищувати 15 робочих днів;

2) може застосовуватися знижка, розмір якої зазначається в регламенті.

Стаття 59. Зупинення розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Викуп цінних паперів інституту спільного інвестування зупиняється компанією з управління активами одночасно із зупиненням їх розміщення.

Розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування закритого типу зупиняється в строки, що визначаються проспектом емісії цінних паперів інституту спільного інвестування.

2. З моменту прийняття рішення про ліквідацію корпоративного фонду йому забороняється розміщувати свої акції.

3. Розміщення та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування відкритого або інтервального типу зупиняються за рішенням компанії з управління активами, якщо відповідно до регламенту та нормативно-правових актів Комісії цього вимагають інтереси учасників інституту спільного інвестування.

Якщо розміщення та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування відкритого або інтервального типу зупинені, компанія з управління активами зобов'язана у термін не пізніше робочого дня, наступного за днем зупинення, повідомити про це депозитарію, з яким укладено договір про обслуговування емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, та Комісії із зазначенням причин такого зупинення.

Комісія розглядає обставини та підстави для зупинення розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування відкритого або інтервального типу протягом семи робочих днів з дня отримання повідомлення про зупинення розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування. За результатами розгляду Комісія може прийняти рішення про необґрунтованість такого зупинення і зобов'язати компанію з управління активами поновити розміщення та викуп цінних паперів інституту спільного інвестування.

4. У разі загрози заподіяння істотної шкоди інтересам учасників інституту спільного інвестування або держави Комісія має право прийняти рішення про зупинення розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування.

Стаття 60. Конвертація цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Цінні папери одного інституту спільного інвестування за заявою їх власника можуть бути конвертовані в цінні папери іншого інституту спільного інвестування, активи яких перебувають в управлінні однієї компанії з управління активами.

Конвертація цінних паперів інституту спільного інвестування відкритого та інтервального типу може здійснюватися виключно з дотриманням умов, встановлених частиною п'ятою статті 58 цього Закону, а також у разі ліквідації інституту спільного інвестування.

Конвертація цінних паперів інституту спільного інвестування закритого типу може здійснюватися у разі ліквідації такого інституту спільного інвестування, а також під час обов'язкового викупу цінних паперів у разі продовження строку діяльності строкового інституту спільного інвестування.

Конвертація цінних паперів інституту спільного інвестування здійснюється за розрахунковою вартістю таких цінних паперів, визначеною на день подання заяви на конвертацію. Заяви на конвертацію не відкликаються.

2. Загальна вартість цінних паперів інституту спільного інвестування, які внаслідок конвертації набуваються інвестором, не може бути меншою загальної вартості цінних паперів інституту спільного інвестування, які внаслідок конвертації вилучаються з обігу. У разі необхідності інвестор інституту спільного інвестування здійснює доплату в сумі різниці між загальною вартістю цінних паперів, що набуваються, та загальною вартістю цінних паперів, що вилучаються з обігу.

Компанія з управління активами зобов'язана перерахувати кошти за цінні папери інституту спільного інвестування, що вилучаються з обігу, з рахунку такого інституту спільного інвестування, а також суму доплати (у разі її наявності) на рахунок інституту спільного інвестування, цінні папери якого набуваються інвестором внаслідок конвертації, не пізніше трьох робочих днів з дня зарахування цінних паперів інституту спільного інвестування, що вилучаються з обігу, на рахунок емітента.

3. Забороняються конвертація цінних паперів венчурних інститутів спільного інвестування у цінні папери будь-яких інститутів спільного інвестування, а також конвертація цінних паперів інститутів спільного інвестування у цінні папери венчурних інститутів спільного інвестування.

4. Порядок конвертації цінних паперів інституту спільного інвестування встановлюється Комісією.

Стаття 61. Обіг цінних паперів інституту спільного інвестування

1. Цінні папери інституту спільного інвестування закритого типу підлягають вільному обігу на ринку цінних паперів.

2. Цінні папери інституту спільного інвестування інтервального типу в період між інтервалами підлягають вільному обігу на ринку цінних паперів.

Цінні папери інституту спільного інвестування інтервального типу протягом інтервалу підлягають вільному обігу виключно на фондових біржах.

3. Цінні папери інституту спільного інвестування відкритого типу підлягають вільному обігу виключно на фондових біржах.

4. Цінні папери корпоративного фонду не підлягають обов'язковій процедурі лістингу.

Стаття 62. Облік прав власності на цінні папери інституту спільного інвестування

1. Облік прав власності на цінні папери інституту спільного інвестування здійснюється відповідно до законодавства про депозитарну систему.

Розділ VI СУБ'ЄКТИ, ЯКІ ОБСЛУГОВУЮТЬ ДІЯЛЬНІСТЬ ІНСТИТУТУ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Стаття 63. Компанія з управління активами

1. Компанія з управління активами – господарське товариство, створене відповідно до законодавства у формі акціонерного товариства або товариства з обмеженою відповідальністю, яке провадить професійну діяльність з управління активами інституційних інвесторів на підставі ліцензії, що видається Комісією.

Компанія з управління активами здійснює управління активами інституту спільного інвестування.

2. Розмір статутного капіталу компанії з управління активами повинен становити не менш як 7 мільйонів гривень.

У компанії з управління активами створюється резервний фонд у розмірі, визначеному установчими документами, але не меншому як 25 відсотків статутного капіталу. Розмір щорічних відрахувань до резервного фонду визначається установчими документами компанії з управління активами, але не може бути меншим 5 відсотків суми чистого прибутку. Кошти резервного фонду використовуються в порядку, визначеному Комісією.

3. Частка держави в статутному капіталі компанії з управління активами не може перевищувати 10 відсотків.

4. Поєднання діяльності з управління активами з іншими видами професійної діяльності на фондовому ринку забороняється, крім випадків, передбачених законом.

Компанія з управління активами може провадити діяльність з управління іпотечним покриттям.

Компанія з управління активами бере участь в управлінні діяльністю юридичної особи, акції (частки, паї) якої належать до складу активів інституту спільного інвестування, активами якого компанія управляє.

5. Компанія з управління активами може одночасно здійснювати управління активами кількох інститутів спільного інвестування.

6. У відносинах з третіми особами компанія з управління активами корпоративного фонду повинна діяти від імені та в інтересах такого фонду на підставі договору про управління активами.

У відносинах з третіми особами компанія з управління активами пайового фонду повинна діяти від власного імені, в інтересах учасників такого фонду та за його рахунок або в разі недостатності коштів фонду – за власний рахунок.

7. Компанія з управління активами інституту спільного інвестування повідомляє зберігачу активів інституту спільного інвестування про проведення операцій щодо списання коштів з рахунків та відчуження інших активів корпоративного фонду або компанії з управління активами пайового фонду, крім активів, облік яких веде зберігач активів інституту спільного інвестування, не пізніше трьох робочих днів з дня проведення операції.

Стаття 64. Обмеження діяльності компанії з управління активами

1. Діяльність компанії з управління активами може бути обмежена у випадках, передбачених законом.

2. Компанія з управління активами під час провадження діяльності з управління активами інституту спільного інвестування не має права:

1) набувати за рахунок активів інституту спільного інвестування майно та цінні папери тих видів, що не передбачені інвестиційною декларацією інституту спільного інвестування;

2) здійснювати за власні кошти операції з активами інституту спільного інвестування, якими вона управляє;

3) безоплатно відчужувати активи інституту спільного інвестування;

4) брати позику або кредит, що підлягає поверненню за рахунок активів інституту спільного інвестування, в обсязі більш як 10 відсотків вартості чистих активів інституту спільного інвестування на строк понад три місяці з іншою метою, ніж використання цих коштів для викупу цінних паперів інституту спільного інвестування;

5) надавати позику за рахунок активів інституту спільного інвестування;

6) використовувати активи інституту спільного інвестування для забезпечення виконання зобов'язань, стороною в яких не є такий інститут спільного інвестування;

7) придбавати за рахунок активів інституту спільного інвестування векселі, якщо інше не встановлено нормативно-правовими актами Комісії;

8) розміщувати цінні папери інших емітентів, крім цінних паперів інституту спільного інвестування, активами яких вона управляє;

9) укладати договори купівлі-продажу з пов'язаними особами такої компанії, крім договорів з торговцями цінними паперами щодо розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування;

10) укладати договори позики (процентні та безпроцентні) з пов'язаними особами такої компанії;

11) продавати цінні папери інституту спільного інвестування зберігачу активів інституту спільного інвестування, депозитарію, оцінювачу майна інституту спільного інвестування та аудиторю (аудиторській фірмі) такого інституту, а також органам державної влади та органам місцевого самоврядування;

12) відчужувати майно, що становить активи відповідного інституту спільного інвестування, до активів самої компанії;

13) укладати від імені інституту спільного інвестування договори, які за своїм характером можуть бути укладені лише від імені компанії з управління активами;

14) укладати від імені інституту спільного інвестування договори, які за своїм характером можуть бути укладені лише інститутом спільного інвестування;

15) відчужувати майно, яке належить компанії, до активів інституту спільного інвестування;

16) відчужувати майно, яке становить активи інституту спільного інвестування, на користь іншого інституту спільного інвестування, яким вона управляє, крім випадку перерахування коштів з рахунку одного інституту спільного інвестування на рахунок іншого інституту спільного інвестування при конвертації цінних паперів інституту спільного інвестування;

17) надавати кредити за рахунок активів інституту спільного інвестування.

3. Обмеження діяльності компанії з управління активами, передбачені пунктами 5, 7, 9, 10 та 12 частини другої цієї статті, не поширюються на діяльність компанії з управління активами венчурного фонду.

Стаття 65. Винагорода компанії з управління активами

1. Винагорода компанії з управління активами (крім компанії з управління активами венчурного фонду) визначається як відсоток вартості чистих активів.

Винагорода компанії з управління активами венчурного фонду визначається як відсоток вартості чистих активів та/або приросту вартості чистих активів.

2. Максимальний розмір винагороди компанії з управління активами (в тому числі премії), порядок її нарахування та сплати встановлюються Комісією. Винагорода компанії з управління активами виплачується коштами.

3. Положення про склад та розмір витрат, що пов'язані з виконанням компанією з управління активами своїх функцій та відшкодовуються за рахунок активів інституту спільного інвестування, затверджується Комісією.

Стаття 66. Ліцензування діяльності компанії з управління активами

1. Діяльність з управління активами інституту спільного інвестування провадиться компанією з управління активами на підставі ліцензії, що видається Комісією в порядку, встановленому законодавством, за поданням відповідної саморегулювальної організації професійних учасників фондового ринку – об'єднання учасників фондового ринку, що провадять професійну діяльність на фондовому ринку з управління активами інституційних інвесторів.

2. Саморегулювальна організація професійних учасників фондового ринку – об'єднання учасників фондового ринку, що провадять професійну діяльність на фондовому ринку з управління активами інституційних інвесторів, має право одержувати звітність, складену в порядку, встановленому Комісією, з метою її контролю, узагальнення та аналізу.

3. Комісія має право прийняти рішення про анулювання ліцензії компанії з управління активами з підстав, встановлених законодавством, а також у разі:

1) провадження компанією з управління активами іншої діяльності, ніж діяльність з управління активами інституційних інвесторів, крім випадків, передбачених законом;

2) неодноразового порушення вимог цього Закону чи нормативно-правових актів Комісії, що заподіяло шкоду учасникам інституту спільного інвестування, якщо факт її заподіяння встановлено судом;

3) непроведення компанією з управління активами діяльності з управління активами інституту спільного інвестування протягом двох років.

4. Анулювання ліцензії компанії з управління активами є підставою для ліквідації пайового фонду.

5. Анулювання ліцензії може бути оскаржено компанією з управління активами в судовому порядку.

Стаття 67. Відповідальність компанії з управління активами

1. Компанія з управління активами несе майнову відповідальність за порушення вимог законодавства, регламенту, проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, інвестиційної декларації, договору про управління активами корпоративного фонду.

2. Підстави для використання коштів резервного фонду компанії з управління активами встановлюються нормативно-правовими актами Комісії.

3. Компанія з управління активами, яка перевищила свої повноваження або уклала договір не від імені корпоративного фонду, несе відповідальність за зобов'язаннями, які виникають внаслідок виконання таких договорів, лише майном, що належить їй на праві власності, якщо інше не встановлено законом.

4. У разі визнання компанії з управління активами банкрутом активи інституту спільного інвестування не включаються до ліквідаційної маси компанії з управління активами.

Стаття 68. Зберігач активів інституту спільного інвестування

1. Активи інституту спільного інвестування у формі цінних паперів, які обслуговуються депозитарною системою, обліковуються на рахунок в цінних паперах у зберігача. Надання послуг щодо зберігання цінних паперів інституту спільного інвестування та обліку прав власності на них, а також обслуговування операцій інституту спільного інвестування здійснюються відповідно до законодавства.

2. Зберігачем активів інституту спільного інвестування з публічним розміщенням є банк, що має ліцензію на здійснення депозитарної діяльності зберігача цінних паперів, видану Комісією в установленому порядку. Укладання договору зі зберігачем на обслуговування активів інституту спільного інвестування з приватним розміщенням не є обов'язковим. У разі укладання корпоративним фондом або компанією з управління активами пайового фонду з приватним розміщенням такого договору

зберігачем активів такого інституту спільного інвестування може бути юридична особа, що має ліцензію на здійснення депозитарної діяльності зберігача цінних паперів, видану Комісією в установленому порядку.

3. Зберігачем активів інституту спільного інвестування не можуть бути пов'язані особи компанії з управління активами, аудитора (аудиторської фірми), оцінювача майна інституту спільного інвестування, депозитарію.

4. Кожен інститут спільного інвестування повинен мати тільки одного зберігача активів інституту спільного інвестування.

5. Банк, який є зберігачем активів інституту спільного інвестування (крім венчурного фонду) у формі цінних паперів, повинен мати кредитний рейтинг не нижче інвестиційного рівня, що визначений уповноваженим або визнаним міжнародним рейтинговим агентством за Національною рейтинговою шкалою.

Якщо кредитний рейтинг банку, який є зберігачем активів інституту спільного інвестування (крім венчурного фонду) у формі цінних паперів, знизився до спекулятивного рівня за Національною рейтинговою шкалою або втратив чинність, інститут спільного інвестування (крім венчурного фонду) протягом трьох місяців з дня зниження рівня кредитного рейтингу або втрати ним чинності зобов'язаний привести свою діяльність у відповідність із вимогами закону в порядку, встановленому Комісією.

Стаття 69. Діяльність зберігача активів інституту спільного інвестування

1. Зберігач активів інституту спільного інвестування провадить діяльність відповідно до законодавства, на підставі статуту та договору про обслуговування зберігачем активів інституту спільного інвестування, укладеного з корпоративним фондом або з компанією з управління активами пайового фонду. Під час укладення такого договору зберігач активів інституту спільного інвестування надається копія регламенту. Вимоги до договору про обслуговування інституту спільного інвестування затверджуються Комісією.

2. Посадові особи корпоративного фонду та компанії з управління активами не можуть бути посадовими особами зберігача, з яким укладено договір про обслуговування інституту спільного інвестування.

3. Зберігачу активів інституту спільного інвестування забороняється використовувати активи інституту спільного інвестування для здійснення власних операцій.

4. Зберігач активів інституту спільного інвестування зобов'язаний здійснювати обслуговування інституту спільного інвестування з дотриманням регламенту та проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування. З цією метою зберігач активів інституту спільного інвестування у порядку, встановленому договором з корпоративним фондом або з компанією з управління активами пайового фонду, здійснює нагляд за відповідністю операцій з активами інституту спільного інвестування регламенту, проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування та законодавству.

5. Зберігач активів інституту спільного інвестування інформує наглядову раду корпоративного фонду або компанію з управління активами пайового фонду про будь-які виявлені дії компанії з управління активами, що не відповідають проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або порушують регламент, закон чи нормативно-правові акти Комісії, протягом трьох робочих днів з дня виявлення порушення.

6. Зберігач активів інституту спільного інвестування інформує Комісію про будь-які виявлені дії компанії з управління активами, що не відповідають проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування або порушують вимоги закону, регламенту чи нормативно-правових актів Комісії. Зберігач зобов'язаний подати таку інформацію протягом трьох робочих днів після виявлення порушення.

У разі невиконання зазначених вимог зберігач активів інституту спільного інвестування несе відповідальність за збитки, завдані учасникам інституту спільного інвестування, відповідно до договору та закону.

7. Зберігач активів інституту спільного інвестування несе відповідальність за неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації наглядовій раді корпоративного фонду, компанії з управління активами пайового фонду відповідно до договору. Зберігач активів інституту спільного інвестування несе відповідальність за неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації до Комісії відповідно до закону.

8. Зберігач активів інституту спільного інвестування має право вимагати скликання позачергових зборів учасників корпоративного фонду у випадках, передбачених цим Законом.

9. Зберігач активів інституту спільного інвестування несе майнову відповідальність за невиконання або несвоєчасне виконання своїх обов'язків та повинен відшкодувати збитки, завдані інституту спільного інвестування та компанії з управління активами внаслідок невиконання або несвоєчасного виконання зберігачем своїх обов'язків, відповідно до договору.

10. Зберігач активів інституту спільного інвестування здійснює виконання своїх обов'язків до моменту передачі всіх документів іншому зберігачу активів інституту спільного інвестування.

Стаття 70. Обслуговування коштів інституту спільного інвестування

1. Кошти корпоративного фонду зараховуються на його рахунок у банку.

2. Кошти пайового фонду зараховуються на окремий рахунок компанії з управління активами у банку окремо від власних коштів компанії з управління активами та коштів інших пайових фондів.

3. Банк зобов'язаний зараховувати кошти, що надходять на рахунок корпоративного фонду або компанії з управління активами пайового фонду, зберігати їх та перераховувати (видавати) згідно з вимогами законодавства.

Банк, який виконує функцію зберігача активів інституту спільного інвестування, може здійснювати операції з поточного обслуговування рахунків інституту спільного інвестування та збереження його активів у грошовій формі.

4. У разі визнання банкрутом банку, який виконує функцію зберігача активів інституту спільного інвестування, активи інституту спільного інвестування не включаються до ліквідаційної маси такого банку.

Стаття 71. Відповідальність зберігача активів інституту спільного інвестування

1. Зберігач активів інституту спільного інвестування несе майнову відповідальність за збитки, що завдані інституту спільного інвестування та/або компанії з управління активами діями (бездіяльністю) зберігача активів інституту спільного інвестування, згідно із законом.

2. Зберігач активів інституту спільного інвестування не несе відповідальності за зобов'язаннями інституту спільного інвестування, а інститут спільного інвестування не несе відповідальності за зобов'язаннями зберігача активів інституту спільного інвестування. Відповідальність зберігача активів інституту спільного інвестування щодо інституту спільного інвестування, який він обслуговує, визначається умовами договору про обслуговування інституту спільного інвестування та цим Законом.

Стаття 72. Оцінювач майна інституту спільного інвестування

1. Оцінювач майна інституту спільного інвестування – суб'єкт господарювання, який проводить оцінку нерухомого майна під час його придбання або відчуження в порядку, встановленому законодавством про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність. Оцінювач майна інституту спільного інвестування може проводити оцінку інших, ніж нерухоме майно, активів інституту спільного інвестування.

2. Винагорода оцінювачу майна інституту спільного інвестування виплачується за рахунок активів інституту спільного інвестування в порядку, встановленому нормативно-правовими актами Комісії та відповідно до договору про оцінку майна інституту спільного інвестування.

3. Оцінювач майна інституту спільного інвестування проводить його оцінку відповідно до договору, що укладається між оцінювачем та компанією з управління активами. Вимоги до договору про надання послуг з оцінки вартості нерухомого майна інституту спільного інвестування затверджуються Комісією.

4. Оцінювачем майна інституту спільного інвестування не може бути:

- 1) компанія з управління активами та її пов'язані особи;
- 2) зберігач активів інституту спільного інвестування, аудитор (аудиторська фірма), які обслуговують такий інститут спільного інвестування, та їх пов'язані особи;
- 3) корпоративний фонд та його пов'язані особи.

Стаття 73. Аудиторська перевірка інституту спільного інвестування

1. З метою перевірки і підтвердження правильності річної фінансової звітності компанія з управління активами повинна щороку залучати аудитора (аудиторську фірму) для встановлення відповідності зазначеної звітності результатам своєї діяльності.

2. Аудитор (аудиторська фірма) не може бути пов'язаною особою компанії з управління активами.

3. Аудит результатів діяльності компанії з управління активами з активами відповідного інституту спільного інвестування здійснюється відповідно до вимог, встановлених Законом України «Про аудиторську діяльність».

4. Винагорода аудитору (аудиторській фірмі) виплачується за рахунок активів інституту спільного інвестування в порядку, встановленому нормативно-правовими актами Комісії.

Стаття 74. Вимоги до договорів

1. Істотними умовами договорів з особами, які обслуговують інститут спільного інвестування, є:

- 1) повне найменування та місцезнаходження сторін;
- 2) предмет договору;
- 3) права і обов'язки сторін;
- 4) застереження щодо конфіденційності;
- 5) порядок надання звітності та інформації з дотриманням вимог цього Закону;
- 6) відповідальність сторін за невиконання або неналежне виконання умов договору;
- 7) строк дії договору;
- 8) розмір винагороди;
- 9) порядок зміни умов договору;
- 10) умови дострокового припинення договору.

2. Крім зазначених істотних умов, договори про обслуговування зберігачем активів інституту спільного інвестування повинні містити умови договору про відкриття рахунку в цінних паперах згідно з вимогами законодавства про депозитарну систему.

3. Договір може містити за згодою сторін інші умови, які не суперечать законодавству.

4. У договорі із зберігачем активів інституту спільного інвестування зазначаються особи, визначені зберігачем відповідальними за виконання договору, та положення про дострокове припинення договору у разі зниження кредитного рейтингу зберігача до спекулятивного рівня за Національною рейтинговою шкалою або втрати ним чинності.

5. Договір не може обмежувати обов'язків зберігача активів інституту спільного інвестування, встановлених цим Законом та законодавством про депозитарну систему.

6. Додаткові вимоги до договорів з особами, які обслуговують інститут спільного інвестування, встановлюються Комісією.

Розділ VII

РОЗКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ ІНСТИТУТУ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Стаття 75. Порядок розкриття інформації про інститут спільного інвестування

1. Інформація про інститут спільного інвестування розкривається в установленому законодавством порядку шляхом:

- 1) розміщення у загальнодоступній інформаційній базі даних Комісії про ринок цінних паперів (у разі публічного розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування);
- 2) розміщення на власному веб-сайті компанії з управління активами (у разі публічного розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування);
- 3) надання безпосередньо учасникам інституту спільного інвестування (у разі приватного розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування);
- 4) подання інформації до Комісії;

5) подання інформації до саморегулювальної організації професійних учасників фондового ринку – об'єднання учасників фондового ринку, що провадять професійну діяльність на фондовому ринку з управління активами інституційних інвесторів.

Строки, порядок та форма розкриття інформації про інститут спільного інвестування встановлюються Комісією.

2. Річний звіт щодо діяльності інституту спільного інвестування подається компанією з управління активами до Комісії не пізніше 1 квітня року, що настає за звітним, у порядку, встановленому Комісією. Річний звіт повинен містити таку інформацію:

- 1) розрахунок вартості чистих активів інституту спільного інвестування;
- 2) баланс та звіт про фінансові результати інституту спільного інвестування.

3. Річний звіт щодо діяльності інституту спільного інвестування з публічним розміщенням цінних паперів інституту спільного інвестування розкривається не пізніше 1 квітня року, що настає за звітним, у порядку, встановленому Комісією.

Компанія з управління активами надає учасникам інституту спільного інвестування з приватним розміщенням цінних паперів інституту спільного інвестування річний звіт щодо діяльності такого інституту в порядку, встановленому його регламентом.

4. Інформація, яка є обов'язковою для оприлюднення відповідно до цього Закону, не є конфіденційною. Розкриття інформації, передбаченої цією статтею, здійснюється компанією з управління активами за рахунок коштів інституту спільного інвестування.

5. Компанія з управління активами та торговець цінними паперами, який надає послуги з розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування, повинні забезпечити вільний доступ учасників інституту спільного інвестування до інформації, що міститься у проспекті емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, регламенті та змінах до них.

Стаття 76. Веб-сайт компанії з управління активами

1. На веб-сайті компанії з управління активами розміщується інформація, що підлягає оприлюдненню відповідно до законодавства, а також вимог внутрішніх документів компанії з управління активами, проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, регламенту.

2. Компанія з управління активами, яка здійснює управління активами інституту спільного інвестування, зобов'язана забезпечити розкриття на власному веб-сайті такої інформації:

- 1) відомості про наявність ліцензії на провадження діяльності з управління активами із зазначенням серії та номера ліцензії, дати її видачі;
- 2) контактні дані (адреса, телефон, телефакс, електронна поштова адреса);
- 3) перелік інститутів спільного інвестування, активи яких перебувають в управлінні компанії з управління активами;

4) відомості про вартість чистих активів інституту спільного інвестування, ціни розміщення та викупу цінних паперів інституту спільного інвестування, активи яких перебувають в управлінні компанії з управління активами:

- щодня – для інституту спільного інвестування відкритого типу;
- щодня в період інтервалу – для інституту спільного інвестування інтервального типу.

3. Компанія з управління активами, яка здійснює управління активами корпоративного фонду, зобов'язана забезпечити розкриття на власному веб-сайті інформації, передбаченої частиною другою цієї статті, а також змісту таких документів:

- 1) статут корпоративного фонду, зміни до статуту корпоративного фонду (у разі публічного розміщення цінних паперів корпоративного фонду);
- 2) свідоцтво про державну реєстрацію корпоративного фонду;
- 3) регламент, зміни до регламенту (у разі публічного розміщення цінних паперів корпоративного фонду);
- 4) свідоцтво про внесення корпоративного фонду до Реєстру;
- 5) висновки аудитора (аудиторської фірми) корпоративного фонду (у разі публічного розміщення цінних паперів корпоративного фонду);

- 6) розрахунок вартості чистих активів корпоративного фонду (у разі публічного розміщення цінних паперів корпоративного фонду);
 - 7) проспект емісії цінних паперів, зміни до проспекту емісії цінних паперів (у разі публічного розміщення цінних паперів корпоративного фонду);
 - 8) свідоцтво про державну реєстрацію випуску цінних паперів корпоративного фонду;
 - 9) перелік осіб, які обслуговують корпоративний фонд;
 - 10) свідоцтво про внесення корпоративного фонду до Державного реєстру фінансових установ.
4. Компанія з управління активами, яка здійснює управління активами пайового фонду, зобов'язана забезпечити розкриття на власному веб-сайті інформації, передбаченої частиною другою цієї статті, а також змісту таких документів:
- 1) регламент, зміни до регламенту (у разі публічного розміщення цінних паперів пайового фонду);
 - 2) свідоцтво про внесення пайового фонду до Реєстру;
 - 3) висновки аудитора (аудиторської фірми) пайового фонду (у разі публічного розміщення цінних паперів пайового фонду);
 - 4) розрахунок вартості чистих активів пайового фонду (у разі публічного розміщення цінних паперів пайового фонду);
 - 5) проспект емісії цінних паперів, зміни до проспекту емісії цінних паперів (у разі публічного розміщення цінних паперів пайового фонду);
 - 6) свідоцтво про державну реєстрацію випуску цінних паперів пайового фонду;
 - 7) перелік осіб, які обслуговують пайовий фонд.

Стаття 77. Реклама інституту спільного інвестування

1. Реклама інституту спільного інвестування та його цінних паперів регулюється Законом України «Про рекламу» з урахуванням норм цього Закону та Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні».

Розділ VIII

РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ІЗ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Стаття 78. Суб'єкти регулювання діяльності із спільного інвестування

1. Регулювання діяльності із спільного інвестування здійснюють держава та саморегулювальна організація професійних учасників фондового ринку – об'єднання учасників фондового ринку, що провадять професійну діяльність на фондовому ринку з управління активами інституційних інвесторів.
2. Державне регулювання у сфері спільного інвестування здійснює Комісія.

Розділ IX

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2014 року, крім пункту 8 частини п'ятої, пункту 9 частини восьмої, пункту 12 частини одинадцятої, пункту 8 частини чотирнадцятої і пункту 9 частини дев'ятнадцятої статті 48, які набирають чинності з 1 січня 2015 року, та підпунктів 3 і 4 пункту 3 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону.
2. Визнати таким, що втратив чинність, Закон України «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 21, ст. 103; 2005 р., № 48, ст. 480; 2006 р., № 13, ст. 110; 2009 р., № 16, ст. 218; 2010 р., № 38, ст. 505; 2012 р., № 7, ст. 53; із змінами, внесеними Законом України від 24 травня 2012 року № 4854-VI).
3. Внести зміни до таких законодавчих актів України:
 - 1) друге речення частини другої статті 163 Господарського кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 18 – 22, ст. 144) після слова «акції» доповнити словами «акції корпоративного інвестиційного фонду»;
 - 2) частину четверту статті 152 Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40 – 44, ст. 356) доповнити абзацом другим такого змісту:

«Порядок створення, діяльності та припинення корпоративних інвестиційних фондів регулюється законодавством про інститути спільного інвестування»;

3) абзац другий частини першої статті 5 Закону України «Про інвестиційну діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 47, ст. 646; 1992 р., № 10, ст. 138; 2010 р., № 34, ст. 486) після слів «пенсійні фонди» доповнити словами «інститути спільного інвестування»;

4) у статті 14 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5 – 6, ст. 30; 2011 р., № 36, ст. 362):

у частині четвертій слова «інститути спільного інвестування» виключити;
доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Інститути спільного інвестування не можуть бути засновниками банку та власниками істотної участі у банку»;

5) у Законі України «Про цінні папери та фондовий ринок» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 31, ст. 268 із наступними змінами):

у статті 3:

частину другу після абзацу четвертого доповнити новим абзацом такого змісту:

«акції корпоративного інвестиційного фонду».

У зв'язку з цим абзаци п'ятий – тринадцятий вважати відповідно абзацами шостим – чотирнадцятим;

у пункті 1 частини п'ятої:

у першому реченні абзацу першого слова «в управлінні емітентом (крім сертифікатів ФОН)» замінити словами «в управлінні емітентом (крім інвестиційних сертифікатів та сертифікатів ФОН)»;

доповнити підпунктом «г» такого змісту:

«г) акції корпоративного інвестиційного фонду»;

в абзаци першому частини першої статті 6 слова «і законодавством про інститути спільного інвестування» виключити;

доповнити статтями 5² та 6¹ такого змісту:

«Стаття 5². Конвертація цінних паперів

1. Конвертація цінних паперів – обмін цінних паперів одного випуску на цінні папери іншого випуску цього ж емітента.

2. Рішення про проведення конвертації приймається органом емітента, уповноваженим приймати таке рішення.

3. При проведенні конвертації емітент зобов'язаний здійснити викуп цінних паперів, що конвертуються, у їх власників, які не згодні з рішенням про проведення конвертації.

Порядок повідомлення власників цінних паперів про проведення конвертації цінних паперів, порядок повідомлення емітента власниками цінних паперів про згоду (або незгоду) з рішенням про проведення конвертації і строк, у який цінні папери мають бути пред'явлені їх власниками для викупу, повинні бути передбачені рішенням відповідного органу емітента про проведення конвертації.

Викуп цінних паперів у власників, які не згодні з рішенням про проведення конвертації, здійснюється за ринковою вартістю, але не нижче ніж номінальна вартість таких цінних паперів.

Ринкова вартість визначається:

за біржовим курсом – для цінних паперів, які включені до біржового списку фондової біржі;

за вартістю, визначеною незалежним оцінювачем відповідно до законодавства про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність, – для цінних паперів, які не включені до біржового списку фондової біржі.

4. Після проведення розрахунків з власниками цінних паперів реєстрація випуску цінних паперів, що конвертуються, підлягає скасуванню в порядку, встановленому Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

Порядок проведення конвертації встановлюється Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

5. Особливості конвертації цінних паперів інституту спільного інвестування встановлюються законодавством про інститути спільного інвестування»;

«Стаття 6¹. Акції корпоративного інвестиційного фонду

1. Акція корпоративного інвестиційного фонду – цінний папір, емітентом якого є корпоративний інвестиційний фонд та який посвідчує майнові права його власника (учасника корпоративного інвестиційного фонду), включаючи право на отримання дивідендів (для закритого корпоративного інвестиційного фонду), частини майна корпоративного інвестиційного фонду у разі його ліквідації, право на управління корпоративним інвестиційним фондом, а також немайнові права, передбачені законодавством про інститути спільного інвестування.

2. Акції корпоративного інвестиційного фонду є виключно простими та існують у бездокументарній формі.

3. Строк розміщення акцій відкритого та інтервального корпоративних інвестиційних фондів не обмежується.

4. Акції корпоративного інвестиційного фонду можуть надавати його власнику право на отримання доходу у вигляді дивідендів, крім відкритого та інтервального корпоративних інвестиційних фондів.

5. Особливості емісії, обігу, обліку та погашення акцій корпоративного інвестиційного фонду визначаються законодавством про інститути спільного інвестування»;

б) статтю 1 Закону України «Про акціонерні товариства» (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 50 – 51, ст. 384; із змінами, внесеними Законом України від 13 березня 2012 року № 4498-VI) доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«5. Дія цього Закону не поширюється на акціонерні товариства, які створені, діють та припиняються відповідно до законодавства про інститути спільного інвестування».

4. Компанії з управління активами, інститути спільного інвестування, зберігачі зобов'язані привести свою діяльність у відповідність із цим Законом протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом.

5. Компанії з управління активами пайових інвестиційних фондів відкритого та інтервального типу, корпоративні інвестиційні фонди відкритого та інтервального типу мають право змінити вид інституту спільного інвестування з диверсифікованого на спеціалізований протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом у порядку, встановленому Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку. Реєстрація змін до проспекту емісії цінних паперів, регламенту інституту спільного інвестування, пов'язаних із зміною виду такого інституту спільного інвестування з диверсифікованого на спеціалізований, здійснюється за рішенням Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку.

6. Вимоги частини другої статті 4 цього Закону не застосовуються до фізичних осіб, які набули право власності на цінні папери венчурних фондів до набрання чинності цим Законом.

7. Вимоги частини першої статті 51 цього Закону не застосовуються до інвестиційних сертифікатів на пред'явника, проспект емісії яких зареєстрований до набрання чинності цим Законом.

8. Вимоги пункту 4 частини другої статті 64 цього Закону не застосовуються до обсягів позик (кредитів) та строків їх повернення, якщо такі позики (кредити) були залучені до складу активів венчурних фондів до набрання чинності цим Законом.

9. Договори купівлі-продажу цінних паперів інституту спільного інвестування, які укладені до набрання чинності цим Законом та умови яких передбачають здійснення оплати вартості таких цінних паперів із розстроченням платежу, виконуються на зазначених у них умовах. З дня набрання чинності цим Законом забороняється продовжувати строк дії таких договорів та/або вносити до них зміни, які стосуються строків оплати цінних паперів інституту спільного інвестування.

10. Компанії з управління активами, що здійснюють управління активами пайових інвестиційних фондів, інвестиційні сертифікати яких існують у документарній формі, зобов'язані протягом двох років з дня набрання чинності цим Законом забезпечити переведення інвестиційних сертифікатів у бездокументарну форму.

До завершення такого переведення реєстр власників інвестиційних сертифікатів ведеться реєстратором за договором з компанією з управління активами пайового інвестиційного фонду відповідно до законодавства про депозитарну систему.

У разі якщо кількість учасників пайового інвестиційного фонду не перевищує 500 осіб, ведення реєстру власників інвестиційних сертифікатів до завершення переведення інвестиційних сертифікатів у бездокументарну форму може здійснюватися компанією з управління активами такого фонду без отримання відповідної ліцензії, що видається Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

До завершення переведення цінних паперів інституту спільного інвестування у бездокументарну форму реєстратор вважається пов'язаною особою інституту спільного інвестування.

11. Корпоративні інвестиційні фонди звільняються від сплати реєстраційного збору під час реєстрації змін до статуту фонду, які вносяться у зв'язку з приведенням його у відповідність із цим Законом.

12. Інститути спільного інвестування звільняються від сплати реєстраційного збору під час реєстрації змін до регламенту інституту спільного інвестування, які вносяться у зв'язку з приведенням його у відповідність із цим Законом.

13. Створення інститутів спільного інвестування (інвестиційних фондів та інвестиційних компаній) відповідно до Указу Президента України від 19 лютого 1994 року № 55/94 «Про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії» забороняється.

14. Закриті інвестиційні фонди та закриті взаємні фонди інвестиційних компаній, які були створені в установленому законодавством порядку до набрання чинності Законом України «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 21, ст. 103), провадять свою діяльність відповідно до Положення про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії, затвердженого Указом Президента України від 19 лютого 1994 року № 55/94 «Про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії», протягом строку, на який вони були створені.

15. Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку протягом одного року з дня опублікування цього Закону забезпечити приведення своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ

м. Київ
5 липня 2012 року
№ 5080-VI

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про депозитарну систему України

Цей Закон визначає правові засади функціонування депозитарної системи України, встановлює порядок реєстрації та підтвердження прав на емісійні цінні папери та прав за ними у системі депозитарного обліку цінних паперів, а також порядок проведення розрахунків за правочинами щодо емісійних цінних паперів.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

1) власник рахунка у цінних паперах – особа, якій професійним учасником депозитарної системи України та/або Національним банком України відкрито рахунок у цінних паперах;

2) глобальний сертифікат – документ, що містить інформацію про випуск цінних паперів, оформляється емітентом після завершення емісії цінних паперів, зберігається Центральним депозитарієм цінних паперів (далі – Центральний депозитарій), а у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України, та є підставою для зберігання і обліку відповідних цінних паперів та обліку зобов'язань емітента за відповідним випуском цінних паперів;

3) грошові розрахунки – переказ коштів, що здійснюється в порядку, встановленому законом;

4) депозитарій-кореспондент – депозитарій іноземної держави або міжнародна депозитарно-клірингова установа, що є клієнтом Центрального депозитарію на підставі встановлених кореспондентських відносин щодо цінних паперів;

5) депозитарна діяльність – діяльність професійних учасників депозитарної системи України та Національного банку України щодо надання послуг із зберігання та обліку цінних паперів, обліку і обслуговування набуття, припинення та переходу прав на цінні папери і прав за цінними паперами та обмежень прав на цінні папери на рахунках у цінних паперах депозитарних установ, емітентів, депозитаріїв-кореспондентів, осіб, які провадять клірингову діяльність, Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках (далі – Розрахунковий центр), депонентів, а також надання інших послуг, які відповідно до цього Закону мають право надавати професійні учасники депозитарної системи України;

б) депозитарна система України – сукупність учасників депозитарної системи та правовідносин між ними щодо ведення обліку цінних паперів, прав на цінні папери і прав за цінними паперами та їх обмежень, що встановлюються в системі депозитарного обліку цінних паперів, у тому числі внаслідок проведення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів;

7) депонент – власник цінних паперів, співвласники цінних паперів, нотаріус, на депозит якого внесено цінні папери, яким рахунок у цінних паперах відкривається депозитарною установою на підставі відповідного договору про обслуговування рахунка в цінних паперах, а також депозитарна установа, яка відкриває собі рахунок у цінних паперах на підставі наказу керівника цієї депозитарної установи. Національний банк України може бути депонентом у випадках, передбачених цим Законом;

8) зарахування цінних паперів – збільшення кількості цінних паперів певного випуску на рахунок у цінних паперах власника такого рахунка, що супроводжується введенням визначеної кількості депозитарних активів за цим випуском у професійного учасника депозитарної системи або Національного банку України;

9) зобов'язання емітента за цінними паперами власного випуску – обов'язок емітента здійснити певні дії на користь особи, що має права на цінні папери такого випуску, зміст та обсяг яких визначені чинним законодавством та/або рішенням емітента, або утриматися від певних дій;

10) істотна участь у Центральному депозитарії – пряме та/або опосередковане володіння однією особою (крім держави та Національного банку України) самостійно чи разом з пов'язаними особами 1 і більше відсотками статутного капіталу Центрального депозитарію;

11) корпоративні операції емітента – операції емітента щодо емісії, викупу, дроблення, консолідації, конвертації, погашення, анулювання, виплати доходу за цінними паперами, а також пов'язані з припиненням емітента, зміною розміру статутного капіталу емітента, а також інші операції за переліком, визначеним Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку (далі – Комісія);

12) переказ цінних паперів (прав на цінні папери та/або прав за цінними паперами) – рух певної кількості цінних паперів (прав на цінні папери та/або прав за цінними паперами), що відображає у професійного учасника депозитарної системи або Національного банку України переведення цінних паперів (прав на цінні папери та/або прав за цінними паперами) відповідного випуску з одного рахунка в цінних паперах на інший рахунок у цінних паперах, при якому обсяг депозитарного активу за цим випуском не змінюється, або проведення операцій, пов'язаних із встановленням та зняттям обмежень прав на цінні папери та/або прав за цінними паперами;

13) права на цінні папери – речові права на цінні папери (право власності, інші визначені законом речові права);

14) права за цінними паперами – права, що виникають із зобов'язання емітента за розміщеними ним цінними паперами (право на участь у загальних зборах акціонерів, право на отримання доходу, інші права, визначені законом та/або рішенням емітента);

15) професійні учасники депозитарної системи України – Центральний депозитарій, депозитарні установи;

16) реєстр власників іменних цінних паперів – перелік власників іменних цінних паперів, складений відповідно до вимог законодавства Центральним депозитарієм або, у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України на певну дату із зазначенням кількості іменних цінних паперів, належних зазначеним власникам на праві власності, номінальної вартості і виду таких цінних паперів та іншої інформації, визначеної Комісією;

17) розрахунки за правочинами щодо цінних паперів – урегулювання взаємних зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів шляхом переказу коштів та/або переказу цінних паперів та/або переказ/списання/зарахування прав на цінні папери та прав за цінними паперами та/або припинення зобов'язань за результатами неттінгу;

18) розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати» – механізм розрахунків за правочинами щодо цінних паперів, під час якого переказ цінних паперів та/або переказ прав на цінні папери та прав за цінними паперами відбувається відразу після відповідного переказу коштів;

19) списання цінних паперів (прав на цінні папери та/або прав за цінними паперами) – зменшення кількості цінних паперів (прав на цінні папери та/або прав за цінними паперами) певного випуску на рахунку у цінних паперах власника такого рахунка, що супроводжується виведенням (вилученням) визначеної кількості депозитарних активів за цим випуском у професійного учасника депозитарної системи або Національного банку України;

20) розрахунки у цінних паперах – переказ цінних паперів та/або переказ/списання/зарахування прав на цінні папери та прав за цінними паперами, що здійснюється в порядку, встановленому законом;

21) тимчасовий глобальний сертифікат – документ, що містить інформацію про випуск цінних паперів, що пропонується до розміщення, оформляється емітентом на період емісії цінних паперів, зберігається Центральним депозитарієм, а у випадках, встановлених законом, – Національним банком України, та є підставою для взяття на облік цінних паперів та обліку зобов'язань емітента за цінними паперами відповідного випуску;

22) учасники депозитарної системи України – Національний банк України, професійні учасники депозитарної системи України, депозитарії-кореспонденти, фондові біржі, клірингові установи, Розрахунковий центр, емітенти, торговці цінними паперами, компанії з управління активами, депоненти».

Терміни «контроль» та «пов'язані особи» вживаються у значенні, наведеному у Законі України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг».

Терміни «кліринг», «неттінг» та «центральний контрагент» вживаються у значенні, наведеному в Законі України «Про цінні папери та фондовий ринок».

Стаття 2. Законодавство про депозитарну систему України

1. Законодавство про депозитарну систему України складається з Цивільного кодексу України, цього Закону, Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок», інших законів України та нормативно-правових актів Комісії та Національного банку України.

2. У разі якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші норми, ніж ті, що містяться у цьому Законі, застосовуються норми міжнародного договору.

Стаття 3. Види депозитарної діяльності та їх поєднання

1. В Україні можуть провадитися такі види депозитарної діяльності:

- 1) депозитарна діяльність Центрального депозитарію;
- 2) депозитарна діяльність Національного банку України;
- 3) депозитарна діяльність депозитарної установи;
- 4) діяльність із зберігання активів інститутів спільного інвестування;
- 5) діяльність із зберігання активів пенсійних фондів.

2. Депозитарна діяльність депозитарної установи може поєднуватися з діяльністю із зберігання активів інститутів спільного інвестування та зберігання активів пенсійних фондів.

Діяльність, передбачена пунктами 3 – 5 частини першої цієї статті, не може провадитися Центральним депозитарієм.

Діяльність, передбачена пунктами 3 – 5 частини першої цієї статті, може провадитися Національним банком України у встановлених законодавством випадках.

Депозитарна діяльність депозитарної установи може поєднуватися з діяльністю з торгівлі цінними паперами та/або банківською діяльністю.

Депозитарна діяльність Центрального депозитарію може поєднуватися з кліринговою діяльністю у випадках, встановлених Комісією.

Депозитарна діяльність Національного банку України може поєднуватися з кліринговою діяльністю.

Поєднання депозитарної діяльності (за винятком депозитарної діяльності Національного банку України) з іншими видами діяльності, крім встановлених цим Законом, забороняється.

Поєднання видів депозитарної діяльності можливе за умови їх провадження окремими структурними підрозділами депозитарної установи в порядку, встановленому Комісією.

Стаття 4. Система депозитарного обліку цінних паперів

1. Система депозитарного обліку цінних паперів – сукупність інформації, записів про емісійні цінні папери (вид із зазначенням типу, номінальна вартість і кількість, обмеження обігу тощо) на рахунках у цінних паперах власників таких рахунків, про емітентів, власників цінних паперів, що мають права за цінними паперами та права на цінні папери, обмежень прав на цінні папери, уповноважених ними осіб, управителів, заставодержателів, інших осіб, наділених відповідними правами щодо цінних паперів, яка містить дані, що дають змогу ідентифікувати емісійні цінні папери і зазначених осіб, реєстр кодів цінних паперів (міжнародних ідентифікаційних номерів цінних паперів), а також інша передбачена законодавством інформація (далі – система депозитарного обліку).

Вимоги до переліку документів, що подаються емітентом Центральному депозитарію, а у випадках, встановлених цим Законом, – Національному банку України, а також порядок оформлення та ведення обліку глобальних сертифікатів, тимчасових глобальних сертифікатів та їх реквізити встановлюються Комісією, а у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України.

2. Набуття і припинення прав на цінні папери і прав за цінними паперами здійснюються шляхом фіксації відповідного факту в системі депозитарного обліку. У системі депозитарного обліку реєструються обмеження прав на цінні папери. У системі депозитарного обліку можуть реєструватися обмеження прав за цінними паперами у випадках та в порядку, встановлених Комісією.

Вимоги до інформації, яка вноситься до системи депозитарного обліку, встановлюються Центральним депозитарієм за погодженням з Комісією.

Стаття 5. Рахунки у цінних паперах

1. Рахунок у цінних паперах депонента відкривається депозитарною установою на підставі договору про обслуговування рахунка в цінних паперах власнику цінних паперів, співвласникам цінних паперів або нотаріусу, на депозит яких внесено цінні папери, а також самій депозитарній установі (на підставі наказу керівника цієї депозитарної установи) або Національному банку України відповідно до законодавства.

Договір про обслуговування рахунка в цінних паперах укладається між депонентом та депозитарною установою, відповідно до якої депозитарна установа в установленому Комісією порядку на рахунку у цінних паперах веде облік цінних паперів, що належать власникові, співвласникам цінних паперів, у разі зарахування цінних паперів на депозит нотаріуса – відповідному кредиторів, а також облік прав зазначених осіб на цінні папери, що обліковуються на певному рахунку у цінних паперах, та обмеження таких прав.

Депозитарна установа на власному рахунку у цінних паперах в установленому Комісією порядку (Національний банк України – у порядку, встановленому ним за погодженням з Комісією) веде облік цінних паперів, що належать їй на праві власності, а також облік прав на ці цінні папери та обмеження таких прав.

Депоненту, у разі зарахування цінних паперів на депозит нотаріуса – відповідному кредиторів, належать у сукупності всі права на цінні папери та права за цінними паперами, що обліковуються на рахунку у цінних паперах депонента.

Кількість прав на цінні папери та прав за цінними паперами на рахунку у цінних паперах депонента має бути цілим числом та не може бути від'ємним.

Власник цінних паперів, співвласники цінних паперів можуть передати власні повноваження щодо відкриття рахунка у цінних паперах іншій особі, уповноваженій діяти від його (їх) імені на підставі визначеного законодавством правочину.

Депозитарна установа в процесі відкриття рахунка в цінних паперах депонента присвоює власникові цінних паперів код власника цінного паперу в порядку, встановленому Центральним депозитарієм за погодженням з Комісією.

2. Рахунок у цінних паперах депозитарної установи, на якому зберігаються та обліковуються цінні папери, відкривається депозитарній установі Центральним депозитарієм або у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України на підставі депозитарного договору.

На рахунку в цінних паперах депозитарної установи на підставі депозитарного договору в порядку, встановленому Комісією, а у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України, зберігаються та обліковуються цінні папери, права на які та права за якими належать депонентам такої депозитарної установи, у разі зарахування цінних паперів на депозит нотаріуса – відповідному кредиторів.

Кількість цінних паперів на рахунку у цінних паперах депозитарної установи має бути цілим числом та не може бути від'ємним.

Депозитарний договір укладається між депозитарною установою і Центральним депозитарієм або між депозитарною установою і Національним банком України, відповідно до якого Центральний депозитарій та/або Національний банк України веде на рахунку у цінних паперах депозитарної установи зберігання та облік цінних паперів, відповідно до встановленої цим Законом компетенції, права на які та права за якими належать депонентам такої депозитарної установи, у разі зарахування цінних паперів на депозит нотаріуса – відповідному кредиторів, та самій депозитарній установі або Національному банку України за цінними паперами, що належать такій депозитарній установі.

3. Рахунок у цінних паперах емітента відкривається емітенту Центральним депозитарієм або, у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України на підставі договору про обслуговування випусків цінних паперів.

На рахунку в цінних паперах емітента на підставі договору про обслуговування випусків цінних паперів у порядку, встановленому Комісією, а у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України, зберігаються та обліковуються цінні папери власних випусків емітента та обмеження прав на цінні папери.

Кількість цінних паперів на рахунку у цінних паперах емітента має бути цілим числом та не може бути від'ємним.

Договір про обслуговування випусків цінних паперів укладається між емітентом і Центральним депозитарієм або між емітентом і Національним банком України, відповідно до якого Центральний депозитарій або Національний банк України здійснює обслуговування корпоративних операцій емітента відповідно до встановленої цим Законом компетенції.

4. Рахунок у цінних паперах депозитарію-кореспонденту відкривається Центральним депозитарієм або Національним банком України на підставі договору про кореспондентські відносини.

На рахунку в цінних паперах депозитарія-кореспондента на підставі договору про кореспондентські відносини в порядку, встановленому Комісією, обліковуються цінні папери, права за якими та права на які належать клієнтам (депонентам) депозитарія-кореспондента.

Кількість цінних паперів на рахунку у цінних паперах депозитарія-кореспондента має бути цілим числом та не може бути від'ємним.

Договір про кореспондентські відносини укладається між депозитарієм-кореспондентом і Центральним депозитарієм або Національним банком України, відповідно до якого Центральний депозитарій або Національний банк України веде в установленому Комісією порядку на рахунку в цінних паперах депозитарія-кореспондента облік цінних паперів, права на які та права за якими належать клієнтам (депонентам) депозитарія-кореспондента.

Договір про кореспондентські відносини може також передбачати порядок переказу коштів між Центральним депозитарієм або Національним банком України та депозитарієм-кореспондентом у разі проведення корпоративних операцій емітента та в інших випадках, передбачених законодавством.

5. Рахунок у цінних паперах Національному банку України відкривається Центральним депозитарієм на підставі депозитарного договору про відкриття рахунка.

Особливості обліку цінних паперів на рахунку Національного банку України в Центральному депозитарії встановлюються Комісією за погодженням з Національним банком України.

6. Рахунок у цінних паперах клірингової установи та Розрахункового центру відкривається такій особі Центральним депозитарієм та/або Національним банком України на підставі договору про обслуговування клірингової установи та Розрахункового центру.

Договір про обслуговування клірингової установи та договір про обслуговування Розрахункового центру укладаються між такими особами і Центральним депозитарієм, відповідно до якого Центральний депозитарій веде в установленому Комісією порядку на рахунках у цінних паперах клірингової установи та Розрахункового центру облік цінних паперів, які використовуються такою особою для створення системи управління ризиками та гарантій з виконання зобов'язань за договорами щодо цінних паперів відповідно до встановленої цим Законом компетенції.

Договір про обслуговування Розрахункового центру укладається між ним і Національним банком України, відповідно до якого Національний банк України веде у встановленому ним порядку за погодженням з Комісією на рахунку в цінних паперах Розрахункового центру облік цінних паперів, які використовуються такою особою для створення системи управління ризиками та гарантій з виконання зобов'язань за договорами щодо цінних паперів відповідно до встановленої цим Законом компетенції.

7. Вимоги до договорів, зазначених у попередніх частинах цієї статті, в тому числі права та обов'язки сторін договору, встановлюються Комісією, крім випадків, якщо стороною договору є Національний банк України.

У разі якщо Національний банк України є стороною договорів, зазначених у попередніх частинах цієї статті, вимоги до таких договорів, у тому числі права та обов'язки сторін договору, встановлюються Національним банком України за погодженням з Комісією.

Порядок відкриття, ведення та закриття рахунків депозитарних установ, емітентів, депозитаріїв-кореспондентів та осіб, які провадять клірингову діяльність, і депонентів визначається Комісією, а у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України за погодженням з Комісією.

Стаття 6. Депозитарний облік цінних паперів

1. Депозитарний облік цінних паперів – облік цінних паперів, прав на цінні папери та їх обмежень на рахунках у цінних паперах (далі – депозитарний облік).

Депозитарний облік у системі депозитарного обліку цінних паперів ведеться у кількісному виразі.

При цьому облік прав на цінні папери конкретного власника ведеться виключно депозитарними установами, Національним банком України у визначених цим Законом випадках і депозитаріями-кореспондентами чи їх клієнтами, а облік цінних паперів і прав за цінними паперами – виключно Центральним депозитарієм або Національним банком України.

Облік зобов'язань емітента за цінними паперами власних випусків емітента ведеться Центральним депозитарієм, а у випадках, встановлених цим Законом, – Національним банком України, стосовно кожного випуску цінних паперів на підставі депонування глобального сертифіката та/або тимчасового глобального сертифіката.

2. Внесення змін до системи депозитарного обліку стосовно цінних паперів конкретного власника здійснюється виключно депозитарними установами (у визначених законодавством випадках – Національним банком України або депозитаріями-кореспондентами), в установленому Комісією порядку на підставі:

інформації, що подається Центральним депозитарієм, у разі вчинення правочину щодо цінних паперів на фондовій біржі щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Центральний депозитарій;

інформації, що подається Національним банком України, у разі вчинення правочину на фондовій біржі щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Національний банк України;

розпорядження, що подається кожним депонентом, що є стороною правочину, – у разі вчинення депонентами однієї депозитарної установи правочину щодо цінних паперів поза фондовими біржами без додержання при розрахунках принципу «поставка цінних паперів проти оплати»;

розпорядження, що подається депонентом та Центральним депозитарієм або Національним банком України у разі вчинення депонентами різних депозитарних установ правочину щодо цінних паперів поза фондовими біржами без додержання при розрахунках принципу «поставка цінних паперів проти оплати»;

розпорядження та інших документів (у випадках, встановлених Комісією), що подаються депонентом, – у разі встановлення або зняття обмеження прав на цінні папери та прав за цінними паперами відносно прав цього депонента;

документів, визначених Комісією, у разі спадкування, правонаступництва чи в інших встановлених Комісією випадках;

рішення суду або уповноваженого законом державного органу або його посадової особи.

У порядку, строки та обсягах, що встановлені Центральним депозитарієм за погодженням з Комісією, в Центральному депозитарії відображається інформація про всі операції на рахунках у цінних паперах депонентів кожної депозитарної установи.

3. Внесення змін до системи депозитарного обліку стосовно здійснення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів, вчинених на фондових біржах або поза фондовою біржею, якщо проводяться розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати», здійснюється Центральним депозитарієм або Національним банком України (відповідно до компетенції, визначеної цим Законом) з наступним відображенням (у разі необхідності) таких змін на рахунках у цінних паперах депозитарними установами та/або депозитаріями-кореспондентами в установленому Комісією порядку, на підставі інформації, що подається Розрахунковим центром (інформації, що подається фондовою біржею, у разі провадження клірингової діяльності Центральним депозитарієм).

Центральний депозитарій або Національний банк України зобов'язаний підтвердити отримання зазначеної інформації в порядку і строки, що визначені Комісією.

4. Внесення змін до системи депозитарного обліку стосовно всього випуску цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Центральний депозитарій, здійснюється виключно Центральним депозитарієм в установленому Комісією порядку на підставі:

інформації, що подається емітентом цінних паперів, у разі здійснення корпоративних операцій емітента, крім випадку вчинення правочинів щодо розміщення цінних паперів на фондовій біржі. У такому разі Центральний депозитарій зобов'язаний підтвердити отримання зазначеної інформації від фондової біржі в порядку і строки, що визначені Комісією;

рішення суду або уповноваженого законом державного органу чи його посадової особи.

5. Внесення змін до системи депозитарного обліку стосовно всього випуску цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Національний банк України, здійснюється виключно Національним банком України у встановленому ним порядку за погодженням з Комісією на підставі:

інформації, що подається емітентом у разі здійснення корпоративних операцій емітента, крім випадку вчинення правочинів щодо розміщення цінних паперів на фондовій біржі;

рішення суду або уповноваженого законом державного органу чи його посадової особи.

6. У разі встановлення або зняття обмеження прав на цінні папери стосовно цінних паперів певного власника власник таких цінних паперів зобов'язаний подати відповідну інформацію та документи, які її підтверджують, до депозитарної установи, в якій йому відкрито рахунок у цінних паперах.

У разі встановлення або зняття обмеження прав на цінні папери стосовно цінних паперів певного власника суд або уповноважений законом державний орган чи його посадова особа зобов'язані подати відповідне рішення депозитарній установі, в якій відкрито рахунок цього власника.

У разі встановлення або зняття обмеження прав на цінні папери стосовно всього випуску цінних паперів суд або уповноважений законом державний орган чи його посадова особа зобов'язані подати відповідне рішення Центральному депозитарію або Національному банку України відповідно до компетенції, встановленої цим Законом.

7. Порядок подання розпорядження та інших документів, передбачених частинами другою та шостою цієї статті щодо цінних паперів, вимоги до їх змісту (крім вимог до рішення суду), а також порядок їх реєстрації в системі депозитарного обліку встановлюються Комісією, а щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Національний банк України, – встановлюються Національним банком України за погодженням з Комісією, щодо передбачених частиною третьою та четвертою – встановлюються Комісією, а щодо передбачених частиною п'ятою – встановлюються Національним банком України за погодженням з Комісією.

Зазначені документи, що є підставою для внесення змін до системи депозитарного обліку, підлягають зберіганню протягом п'яти років з дня їх отримання, але не менше ніж до кінця строку існування відповідного рахунка.

8. Депозитарна установа зобов'язана не пізніше робочого дня, наступного за днем прийняття від депонента розпорядження та інших документів, у випадках, установлених законодавством, повідомити про прийняття розпорядження до виконання або надати вмотивовану відповідь про відмову у прийнятті. У разі прийняття розпорядження до виконання депозитарна установа зобов'язана внести зміни до системи депозитарного обліку відповідно до вимог розпорядження.

У разі отримання депозитарною установою від Центрального депозитарію або Національного банку України інформації за результатами розрахунків за правочинами щодо цінних паперів, укладеними на фондовій біржі та поза фондовою біржею, якщо проводяться розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати», депонентами такої депозитарної установи або в їх інтересах депозитарна установа зобов'язана внести зміни на відповідні рахунки в цінних паперах депонентів до завершення поточного операційного дня, протягом якого зазначена інформація була надіслана Центральним депозитарієм або Національним банком України.

Стаття 7. Внесення змін до системи депозитарного обліку щодо накладення арешту на цінні папери або іншого обмеження прав на цінні папери конкретного власника, що накладається за рішенням суду або уповноваженого державного органу

1. Арешт на цінні папери або інше обмеження прав на цінні папери конкретного власника (далі – обмеження стосовно конкретного власника) накладається (встановлюється) та скасовується (знімається) в порядку, встановленому цією статтею, на підставі рішення суду або уповноваженого законом державного органу чи його посадовою особою.

У разі встановлення або зняття обмеження стосовно конкретного власника суд або уповноважений законом державний орган чи його посадова особа зобов'язані подати відповідне рішення депозитарній установі, в якій відкрито рахунок у цінних паперах цьому власнику, та Центральному депозитарію або Національному банку України, які відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснюють облік таких цінних паперів.

2. Депозитарна установа вносить зміни до системи депозитарного обліку щодо встановлення обмеження стосовно цінних паперів конкретного власника до завершення робочого дня, коли отримано відповідне рішення, крім випадку, встановленого частиною третьою цієї статті.

3. У разі наявності обмеження прав на цінні папери, встановленого за розпорядженням власника таких цінних паперів для продажу зазначених цінних паперів на фондовій біржі, депозитарна установа відкладає внесення змін до системи депозитарного обліку щодо встановлення обмеження стосовно цінних паперів конкретного власника до наступного робочого дня.

Депозитарна установа подає відповідно до Центрального депозитарію або до Національного банку України інформацію про отримання нею відповідного рішення суду або уповноваженого законом державного органу чи його посадової особи про встановлення обмеження стосовно конкретного власника протягом того самого робочого дня, коли отримано таке рішення.

4. Центральний депозитарій або Національний банк України відповідно до компетенції щодо здійснення обліку цінних паперів, визначеної цим Законом, на підставі отриманої від особи, що провадить клірингову діяльність, або від фондової біржі інформації про вчинені на ній правочини щодо цінних паперів (у разі провадження клірингової діяльності Центральним депозитарієм або Національним банком України):

встановлює з наступного дня обмеження щодо цінних паперів, стосовно яких Центральний депозитарій або Національний банк України отримав від депозитарної установи інформацію про отримання нею відповідного рішення суду або уповноваженого законом державного органу чи його посадової особи про встановлення обмеження стосовно конкретного власника – у разі відсутності в отриманій інформації від особи, що провадить клірингову діяльність, або від фондової біржі відомостей про вчинені на ній правочини щодо цінних паперів (у разі провадження клірингової діяльності Центральним депозитарієм або Національним банком України). При цьому Центральний депозитарій або Національний банк України інформує депозитарну установу про здійснення таких дій;

інформує протягом того самого робочого дня депозитарну установу про наявність в отриманій інформації від особи, що провадить клірингову діяльність, або від фондової біржі відомостей про вчинені на ній правочини щодо цінних паперів (у разі провадження клірингової діяльності Центральним депозитарієм або Національним банком України), стосовно яких депозитарною установою отримано відповідне рішення суду або уповноваженого законом державного органу чи його посадової особи про встановлення обмеження стосовно конкретного власника, у разі наявності такої інформації.

5. Депозитарна установа цього ж робочого дня після отримання інформації, передбаченої частиною четвертою цієї статті:

встановлює обмеження стосовно конкретного власника на його рахунку у цінних паперах – у разі отримання інформації, передбаченої абзацом другим частини четвертої цієї статті;

на підставі інформації, передбаченої абзацом третім частини четвертої цієї статті, встановлює обмеження стосовно конкретного власника на залишок цінних паперів, права на які обліковуються на його рахунку в цінних паперах за наслідком вчинення правочину, або залишає без виконання відповідне рішення суду або уповноваженого законом державного органу влади чи його посадової особи про встановлення обмеження стосовно конкретного власника, у разі якщо такий залишок дорівнює нулю.

6. Депозитарна установа повідомляє суд або уповноважений законом державний орган чи його посадову особу про дії, вчинені за результатами отримання відповідного рішення про встановлення обмеження стосовно конкретного власника, протягом наступного робочого дня після отримання рішення.

Стаття 8. Підтвердження прав на цінні папери та прав за цінними паперами

1. Підтвердженням прав на цінні папери та прав за цінними паперами, що існують в бездокументарній формі, а також обмежень прав на цінні папери у певний момент часу є обліковий запис на рахунку в цінних паперах депонента в депозитарній установі.

Документальним підтвердженням наявності на певний момент часу прав на цінні папери та прав за цінними паперами депонента (у разі зарахування цінних паперів на депозит нотаріуса – відповідного кредитора) є виписка з рахунку в цінних паперах депонента, яка видається депозитарною установою на вимогу депонента або в інших випадках, установлених законодавством та договором про обслуговування рахунку в цінних паперах.

2. Виписка з рахунка в цінних паперах не є цінним папером, а її передача від однієї особи до іншої не є вчиненням правочину щодо цінних паперів і не тягне за собою переходу прав на цінні папери та прав за цінними паперами.

3. Вимоги до виписки з рахунка в цінних паперах встановлюються Комісією.

Розділ II УЧАСНИКИ ДЕПОЗИТАРНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Стаття 9. Центральний депозитарій

1. Центральний депозитарій забезпечує формування та функціонування системи депозитарного обліку цінних паперів.

Центральний депозитарій веде депозитарний облік всіх емісійних цінних паперів, крім тих, облік яких веде Національний банк України відповідно до компетенції, визначеної цим Законом.

В Україні може існувати лише один Центральний депозитарій.

Слова «Центральний депозитарій цінних паперів», «Центральний депозитарій» та похідні від них має право використовувати лише юридична особа, що набула статусу Центрального депозитарію в установленому цим Законом порядку.

2. Центральний депозитарій – юридична особа, що функціонує у формі публічного акціонерного товариства відповідно до Закону України «Про акціонерні товариства» з урахуванням особливостей, установлених цим Законом. Акціонерне товариство набуває статусу Центрального депозитарію з дня реєстрації Комісією в установленому порядку Правил Центрального депозитарію.

3. Акціонерами Центрального депозитарію може бути держава, Національний банк України, учасники фондового ринку, центральні депозитарії інших країн, міжнародні депозитарно-клірингові установи, а також міжнародні фінансові організації, членами яких є Україна.

У разі якщо частка акціонера разом із пов'язаними особами у статутному капіталі Центрального депозитарію становить розмір, більший за встановлений частиною четвертою цієї статті, зазначена особа не має права прямо чи опосередковано, повністю чи частково користуватися правом голосу за акціями, кількість яких перевищує розмір, встановлений частиною четвертою цієї статті.

У разі виявлення Комісією такого факту Комісія у двотижневий строк з моменту його виявлення призначає довірену особу, якій передається право брати участь у голосуванні за акціями, кількість яких перевищує розмір, встановлений частиною четвертою цієї статті.

У порядку, встановленому Комісією, призначається довірена особа на період до приведення частки акціонера разом із пов'язаними особами у відповідність із частиною четвертою цієї статті.

Довірена особа зобов'язана під час голосування діяти в інтересах кваліфікованого та зваженого управління Центральним депозитарієм.

Рішення загальних зборів акціонерів Центрального депозитарію, прийняті з порушенням вимог, визначених цією частиною, не мають юридичної сили.

4. У статутному капіталі Центрального депозитарію частка:

одного акціонера разом з пов'язаними особами повинна становити не більш як 5 відсотків;

центрального депозитарію інших країн, міжнародної депозитарно-клірингової установи або міжнародної фінансової організації, членом якої є Україна, повинна становити не більш як 25 відсотків;

держави разом з Національним банком України повинна становити не менш як 25 відсотків плюс одна акція. Орган управління державною часткою в статутному капіталі Центрального депозитарію цінних паперів визначається Кабінетом Міністрів України.

5. Центральний депозитарій не відповідає за зобов'язаннями акціонерів та клієнтів. До Центрального депозитарію та його органів не можуть застосовуватися будь-які санкції, що обмежують їх права, у разі вчинення акціонерами або клієнтами протиправних дій.

Акціонери не відповідають за зобов'язаннями Центрального депозитарію. До акціонерів не можуть застосовуватися будь-які санкції, що обмежують їх права, у разі вчинення протиправних дій Центральним депозитарієм або іншими акціонерами.

6. Центральний депозитарій з метою забезпечення виконання покладених на нього функцій за погодженням з Комісією може виступати засновником та бути учасником (акціонером) юридичних

осіб. Центральному депозитарію забороняється виступати засновником та бути учасником (акціонером) професійних учасників фондового ринку та юридичних осіб, організаційно-правова форма яких передбачає повну майнову відповідальність засновника (учасника).

Порядок обчислення нормативу адекватності капіталу Центрального депозитарію, мінімальний розмір регулятивного капіталу Центрального депозитарію, інші обмеження його діяльності визначаються Комісією.

7. Центральний депозитарій до початку провадження депозитарної діяльності повинен зареєструвати в Комісії Правила Центрального депозитарію, які визначають загальний порядок надання Центральним депозитарієм послуг, пов'язаних із провадженням депозитарної діяльності, проведення ним операцій у системі депозитарного обліку, здійснення Центральним депозитарієм контролю за депозитарними установами та містять інші відомості, визначені Комісією. Правила Центрального депозитарію повинні також містити порядок укладення депозитарного договору між депозитарієм та депозитарними установами.

Правила Центрального депозитарію та зміни, що вносяться до Правил Центрального депозитарію, підлягають реєстрації у Комісії в установленому нею порядку.

Мінімальний розмір статутного капіталу Центрального депозитарію повинен бути в розмірі не менш як 100 мільйонів гривень.

Юридична особа для отримання статусу Центрального депозитарію повинна мати належне обладнання, зокрема комп'ютерну техніку з відповідним програмним забезпеченням, окремі канали зв'язку, приміщення, що відповідають вимогам, установленим Комісією.

Програмно-технічні засоби Центрального депозитарію повинні відповідати характеру і обсягу здійснюваних ним операцій, а також забезпечувати його безперебійну діяльність. Центральний депозитарій повинен мати основний і резервний комплекси програмно-технічних засобів. При цьому технічні засоби повинні належати Центральному депозитарію на праві власності.

8. До виключної компетенції Центрального депозитарію належать:

1) зарахування цінних паперів (крім цінних паперів, віднесених до компетенції Національного банку України) у систему депозитарного обліку, їх облік та зберігання, а також списання цінних паперів у зв'язку з їх погашенням та/або анулюванням;

2) ведення обліку зобов'язань емітента за цінними паперами власних випусків (крім цінних паперів, віднесених до компетенції Національного банку України) стосовно кожного випуску цінних паперів на підставі депонування глобального сертифіката та/або тимчасового глобального сертифіката;

3) зберігання глобальних сертифікатів та тимчасових глобальних сертифікатів (крім глобальних сертифікатів та тимчасових глобальних сертифікатів випусків цінних паперів, віднесених до компетенції Національного банку України);

4) здійснення нумерації (кодифікації) цінних паперів відповідно до міжнародних норм, ведення реєстру кодів цінних паперів (міжнародних ідентифікаційних номерів цінних паперів);

5) складення реєстрів власників іменних цінних паперів (крім цінних паперів, віднесених до компетенції Національного банку України);

6) зберігання інформації про осіб, визначених на надання емітенту реєстру власників іменних цінних паперів;

7) отримання доходів та інших виплат за операціями емітентів (у тому числі тих, що розміщені та обертаються за межами України) на рахунок Центрального депозитарію, відкритий у Розрахунковому центрі, для їх подальшого переказу отримувачам;

8) відкриття та ведення рахунків у цінних паперах емітентів, Національного банку України, депозитарних установ, депозитаріїв-кореспондентів, клірингових установ та Розрахункового центру;

9) ведення рахунка в цінних паперах депозитарної установи, що припинила свою депозитарну діяльність або якій анульовано відповідну ліцензію за правопорушення на ринку цінних паперів чи в іншому визначеному Комісією випадку, а також відповідальне зберігання документів, баз даних, копій баз даних, архівів баз даних депозитарної установи, інформації про тих її депонентів, що в установленому порядку не закрили свої рахунки в цінних паперах, та цінних паперів, які обліковувалися на їх рахунках, та подання інформації про стан таких рахунків згідно із законодавством;

10) встановлення єдиних уніфікованих правил (стандартів) відображення та передачі інформації щодо обліку та обігу цінних паперів, обслуговування корпоративних дій емітентів та іншої інформації, яка вноситься до системи депозитарного обліку;

11) впровадження міжнародних стандартів з питань провадження депозитарної діяльності;

12) здійснення контролю за клієнтами в частині провадження ними депозитарної діяльності в порядку та межах, установлених цим Законом.

9. Центральний депозитарій може надавати послуги емітенту з організації та проведення загальних зборів акціонерів.

Центральний депозитарій може здійснювати окремі банківські операції на підставі ліцензії на здійснення окремих банківських операцій, отриманої у порядку, визначеному Національним банком України.

Центральний депозитарій може здійснювати іншу діяльність, не заборонену законом.

10. Максимальні та мінімальні розміри тарифів на оплату послуг Центрального депозитарію можуть встановлюватися Центральним депозитарієм за погодженням з Комісією та Антимонопольним комітетом України.

11. Центральний депозитарій зобов'язаний у порядку та строки, що встановлені Комісією, оприлюднювати результати своєї діяльності та структуру власності. Центральний депозитарій звітує щороку про результати своєї діяльності на засіданні Комісії в установленому нею порядку, а також подає інформацію про укладені кореспондентські договори з депозитаріями-кореспондентами.

12. Центральний депозитарій зобов'язаний проводити щорічний аудит своєї діяльності відповідно до міжнародних стандартів аудиту відповідно до вимог, встановлених Комісією.

13. Для забезпечення виплати доходів за цінними паперами, при погашенні боргових цінних паперів, у тому числі за тими цінними паперами, які розміщені та обертаються за межами України, чи при здійсненні емітентом інших корпоративних операцій Центральний депозитарій відкриває грошовий рахунок у Розрахунковому центрі. На такі кошти не може бути звернено стягнення за власними зобов'язаннями Центрального депозитарію як суб'єкта господарювання.

14. Для забезпечення розрахунків за цінними паперами, що обліковуються на рахунку Центрального депозитарію у міжнародних депозитарно-клірингових установах, або для забезпечення розрахунків за цінними паперами, що обліковуються на рахунках у цінних паперах іноземних депозитарно-клірингових установах в Центральному депозитарії, Центральний депозитарій може відкривати рахунки в іноземних фінансових установах на підставі генеральної валютної ліцензії. У таких випадках Центральний депозитарій виконує функції агента валютного контролю відповідно до законодавства України.

Стаття 10. Гарантії невтручання у діяльність Центрального депозитарію

1. Втручання державних органів або їх посадових осіб у виконання функцій та здійснення повноважень Центральним депозитарієм забороняється, крім випадків, передбачених цим Законом.

2. Забороняється вилучення (виїмка) матеріальних носіїв інформації, пов'язаних із здійсненням Центральним депозитарієм депозитарного обліку цінних паперів та операцій з цінними паперами.

Стаття 11. Державна реєстрація статуту (змін до статуту) Центрального депозитарію

1. Державна реєстрація статуту (змін до статуту) Центрального депозитарію здійснюється в установленому законом порядку після його погодження з Комісією.

2. Для погодження статуту (змін до статуту) Центральний депозитарій подає Комісії документи, перелік та зміст яких встановлюється Комісією.

3. Комісія в установленому нею порядку погоджує статут (зміни до статуту) або відмовляє в погодженні протягом місяця з дня надходження відповідних документів.

У разі подання документів не в повному обсязі або оформлених з порушенням установлених Комісією вимог вони повертаються у місячний строк без розгляду.

У разі якщо необхідно перевірити інформацію про іноземних фізичних або юридичних осіб, відомості щодо яких включені до структури власності Центрального депозитарію, строк розгляду документів може бути продовжено до двох місяців.

4. Комісія має право:

отримувати відповідно до законодавства від державних органів та інших осіб інформацію, необхідну для прийняття рішення про погодження статуту (змін до статуту) Центрального депозитарію; вимагати протягом строку розгляду (без його продовження) від заявника виправлення недоліків у поданих документах.

5. Положення цієї статті застосовуються також для погодження статуту особи, яка має намір отримати статус Центрального депозитарію.

Стаття 12. Органи Центрального депозитарію

1. Органами Центрального депозитарію є загальні збори акціонерів, наглядова рада, правління, ревізійна комісія.

З метою забезпечення врахування та захисту інтересів учасників депозитарної системи статутом Центрального депозитарію може бути передбачено створення консультативного органу – Ради учасників депозитарної системи.

Члени наглядової ради Центрального депозитарію обираються загальними зборами акціонерів шляхом кумулятивного голосування.

Ревізійна комісія Центрального депозитарію обирається загальними зборами з числа акціонерів або їх представників в установленому законом порядку.

Голова та члени правління Центрального депозитарію призначаються загальними зборами Центрального депозитарію.

Порядок створення та функціонування Ради учасників депозитарної системи Центрального депозитарію визначається положенням про Раду учасників депозитарної системи, що затверджується загальними зборами Центрального депозитарію.

2. Компетенція загальних зборів акціонерів, наглядової ради та правління Центрального депозитарію визначається цим Законом, Законом України «Про акціонерні товариства» та статутом Центрального депозитарію.

Правила Центрального депозитарію, а також зміни до них затверджуються наглядовою радою Центрального депозитарію та повинні бути зареєстровані Комісією в установленому нею порядку.

Внутрішні документи, що стосуються взаємовідносин між Центральним депозитарієм та його клієнтами, подаються до Комісії на її вимогу. Комісія має право зобов'язати Центральний депозитарій внести зміни або скасувати такі внутрішні документи.

3. На засідання наглядової ради та загальних зборів Центрального депозитарію з правом дорадчого голосу можуть запрошуватися представники саморегульвних організацій професійних учасників фондового ринку, представники Розрахункового центру, клірингових установ та фондових бірж.

Стаття 13. Національний банк України як учасник депозитарної системи України

1. До виключної компетенції Національного банку України належить здійснення депозитарного обліку державних цінних паперів та облігацій місцевих позик. Особливості провадження Національним банком України депозитарної та клірингової діяльності з державними цінними паперами та облігаціями місцевих позик встановлюються Комісією за погодженням з Національним банком України.

2. Для забезпечення депозитарного обліку облігацій внутрішніх державних позик України, цільових облігацій внутрішніх державних позик України, казначейських зобов'язань України та облігацій внутрішніх місцевих позик Національний банк України здійснює такі повноваження:

1) зарахування цінних паперів у систему депозитарного обліку, їх облік та зберігання, а також списання цінних паперів у зв'язку з їх погашенням та/або анулюванням;

2) ведення обліку зобов'язань емітента за цінними паперами власних випусків стосовно кожного випуску цінних паперів на підставі депонування глобального сертифіката та/або тимчасового глобального сертифіката;

3) зберігання глобальних сертифікатів та тимчасових глобальних сертифікатів;

4) складення реєстрів власників іменних цінних паперів;

5) зберігання інформації про осіб, визначених на надання емітенту реєстру власників іменних цінних паперів;

б) отримання доходів та інших виплат за операціями емітентів (у тому числі тих, що розміщені та обертаються за межами України) на рахунок Національного банку України для їх подальшого переказу отримувачам;

7) відкриття та ведення рахунків у цінних паперах емітентів, депозитарних установ, депозитаріїв-кореспондентів, клірингових установ та Розрахункового центру.

3. Для забезпечення діяльності, передбаченої Законом України «Про Національний банк України», Центральний депозитарій відкриває Національному банку України рахунок у цінних паперах. Особливості функціонування цього рахунка та проведення операцій за ним встановлюються Комісією за погодженням з Національним банком України.

4. Національний банк України надає інформацію до Комісії у строки та у порядку, що узгоджені між Національним банком України та Комісією, щодо здійснення ним депозитарної діяльності.

Стаття 14. Депозитарні установи

1. Депозитарною установою є юридична особа, що утворюється та функціонує у формі акціонерного товариства або товариства з обмеженою відповідальністю і яка в установленому порядку отримала ліцензію на провадження депозитарної діяльності депозитарної установи.

Депозитарна діяльність депозитарної установи є виключним видом діяльності, крім її поєднання з іншими видами діяльності у випадку, передбаченому статтею 3 цього Закону.

Депозитарна установа на підставі договору про надання реєстру власників іменних цінних паперів має право надавати послуги емітенту цінних паперів відповідно до цього Закону та Закону України «Про акціонерні товариства».

Депозитарна установа має право надавати емітенту додаткові послуги при проведенні загальних зборів (чергових або позачергових) акціонерного товариства, зокрема, виконувати функції реєстраційної комісії або лічильної комісії, здійснювати для емітента підготовку та надання йому довідково-аналітичних матеріалів, що характеризують ринок цінних паперів, консультування з питань обліку та/або обігу цінних паперів, а також послуги щодо управління його рахунком у Центральному депозитарії чи інші послуги, не заборонені законодавством, щодо цінних паперів, випущених емітентом.

Депозитарна установа має право надавати депоненту додаткові послуги, зокрема з реалізації прав за цінними паперами.

2. Для отримання ліцензії на провадження депозитарної діяльності депозитарної установи юридична особа повинна мати сплачений коштами статутний капітал у мінімальному розмірі не менш як 7 мільйонів гривень.

У статутному капіталі депозитарної установи частка іншої депозитарної установи, торговця цінними паперами або інституційного інвестора повинна становити не більш як 5 відсотків.

Вимоги до мінімального розміру регулятивного капіталу депозитарної установи, а також інші обмеження діяльності депозитарної установи визначаються Комісією, а для депозитарної установи, яка є банком, – Комісією за погодженням з Національним банком України.

3. Депозитарна установа для провадження депозитарної діяльності повинна мати належне обладнання, зокрема комп'ютерну техніку з відповідним програмним забезпеченням, окремі канали зв'язку, приміщення відповідно до встановлених Комісією вимог.

4. Депозитарна установа зобов'язана протягом місяця з дня отримання ліцензії на провадження депозитарної діяльності відкрити рахунок у цінних паперах у Центральному депозитарії. Невідкриття такого рахунка в цінних паперах є підставою для анулювання ліцензії.

5. Комісія може встановлювати додаткові вимоги до депозитарних установ, що обмежують ризики професійної діяльності на фондовому ринку.

6. Депозитарна діяльність провадиться депозитарною установою на підставі ліцензії, що видається Комісією в порядку, встановленому законодавством.

Саморегулівна організація, яка об'єднує депозитарні установи, має право одержувати звітність, складену такими депозитарними установами в порядку, встановленому Комісією, з метою її контролю, узагальнення, аналізу та передачі Комісії.

7. Забороняється вилучення (виїмка) матеріальних носіїв інформації, пов'язаних із здійсненням депозитарними установами депозитарного обліку цінних паперів та операцій з цінними паперами.

Стаття 15. Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках

1. Розрахунковий центр забезпечує здійснення грошових розрахунків за правочинами щодо цінних паперів, укладеними на фондових біржах та поза фондовою біржею, якщо проводяться розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати».

В Україні може існувати лише один Розрахунковий центр.

Слова «Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках» та похідні від них має право використовувати лише юридична особа, що набула відповідного статусу.

2. Розрахунковий центр – юридична особа, що функціонує у формі публічного акціонерного товариства відповідно до Закону України «Про акціонерні товариства» з урахуванням особливостей, установлених законодавством. Акціонерне товариство набуває статусу Розрахункового центру з дня реєстрації Правил Розрахункового центру в Національному банку України в установленому порядку.

3. Акціонерами Розрахункового центру можуть бути Національний банк України, професійні учасники фондового ринку, а також міжнародні депозитарно-клірингові установи.

Статутний капітал Розрахункового центру має становити не менш як 100 мільйонів гривень.

У статутному капіталі Розрахункового центру частка Національного банку України повинна становити не менш як 25 відсотків плюс одна акція.

4. Юридична особа для отримання статусу Розрахункового центру повинна мати належне обладнання, зокрема комп'ютерну техніку з відповідним програмним забезпеченням, окремі канали зв'язку, приміщення, що відповідають вимогам, установленим Національним банком України.

Програмно-технічні засоби Розрахункового центру повинні відповідати характеру та обсягу здійснюваних ним операцій, а також забезпечувати його безперебійну діяльність.

5. Виключною компетенцією Розрахункового центру є проведення грошових розрахунків за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів, вчинених на фондовій біржі та поза фондовою біржею, якщо проводяться розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати».

Розрахунковий центр відкриває та веде грошові рахунки учасників фондового ринку.

Розрахунковий центр забезпечує виплату доходу за цінними паперами, номінальної вартості при погашенні цінних паперів та при здійсненні емітентом інших корпоративних операцій, у тому числі за тими цінними паперами, що розміщені та обертаються за межами України.

6. Розрахунковий центр може провадити професійну діяльність на фондовому ринку – клірингову діяльність у порядку, встановленому законодавством.

7. Національний банк України може підтримати ліквідність Розрахункового центру у порядку, визначеному Національним банком України.

8. Розрахунковий центр для забезпечення здійснення розрахунків отримує ліцензію на здійснення окремих банківських операцій та генеральну валютну ліцензію у порядку, визначеному Національним банком України.

Розрахунковий центр виконує функції агента валютного контролю відповідно до законодавства України.

9. Національний банк України надає Розрахунковому центру статус учасника системи електронних платежів Національного банку України. Інші юридичні особи, які працюють на фондовому ринку (крім банків), не можуть бути учасниками системи електронних платежів Національного банку України.

10. Для здійснення розрахункових операцій Розрахунковий центр відкриває рахунок у Національному банку України, а також відкриває та веде рахунки клієнтів для здійснення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів.

11. Клієнтами Розрахункового центру можуть бути резиденти України (юридичні особи, їх відокремлені підрозділи, фізичні особи) та нерезиденти України (юридичні особи, представництва юридичних осіб в Україні та фізичні особи).

12. Режим функціонування рахунків клієнтів Розрахункового центру визначається самим Розрахунковим центром за погодженням з Національним банком України. Умови відкриття рахунків та особливості їх функціонування передбачаються в договорі, що укладається між Розрахунковим центром і клієнтом – власником рахунка.

Розділ III ДІЯЛЬНІСТЬ У ДЕПОЗИТАРНІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

Стаття 16. Депозитарна діяльність Центрального депозитарію

1. Центральний депозитарій у порядку, встановленому Комісією, відповідно до отриманих депозитарних активів провадить діяльність з депозитарного обліку та обслуговування обігу цінних паперів, розміщених в Україні та за її межами, та корпоративних операцій емітента на рахунках у цінних паперах клієнтів відповідно до компетенції щодо обліку цінних паперів, встановленої цим Законом.

Клієнтами Центрального депозитарію є емітенти, Національний банк України, депозитарні установи, депозитарії-кореспонденти, клірингові установи та Розрахунковий центр.

Депозитарними активами для Центрального депозитарію є глобальні сертифікати цінних паперів і тимчасові глобальні сертифікати цінних паперів, сертифікати знерухомлених цінних паперів на пред'явника, а також записи на рахунках у цінних паперах Центрального депозитарію у депозитаріях інших країн та у міжнародних депозитарно-клірингових установах.

На депозитарні активи Центрального депозитарію не може бути звернено стягнення за зобов'язаннями Центрального депозитарію як суб'єкта господарювання.

Центральний депозитарій може проводити розрахунки за правочинами щодо цінних паперів у порядку, встановленому статтею 20 цього Закону.

2. Центральному депозитарію заборонено розпоряджатися цінними паперами, які він обліковує, або вчиняти будь-які інші дії з такими цінними паперами, крім дій, що вчиняються згідно з договорами, укладеними ним відповідно до статті 5 цього Закону.

Укладення договорів, передбачених статтею 5 цього Закону, не тягне за собою переходу прав на цінні папери та прав за цінними паперами до Центрального депозитарію.

3. Центральний депозитарій забезпечує постійне резервне копіювання та зберігання системи депозитарного обліку в порядку та строки, що встановлені Комісією.

Стаття 17. Депозитарна діяльність Національного банку України

1. Національний банк України відповідно до отриманих депозитарних активів провадить діяльність з депозитарного обліку та обслуговування обігу облігацій внутрішніх та зовнішніх державних позик України, цільових облігацій внутрішніх державних позик України, казначейських зобов'язань України, та облігацій місцевих позик, а також боргових цінних паперів, що посвідчують відносини позики органів місцевого самоврядування, які були розміщені за межами України, та обслуговування корпоративних операцій емітента на рахунках у цінних паперах клієнтів у порядку, встановленому Національним банком України за погодженням з Комісією.

Клієнтами Національного банку України є емітент, депозитарні установи, депозитарії-кореспонденти, клірингові установи та Розрахунковий центр.

Депозитарними активами для Національного банку України є глобальні та тимчасові сертифікати цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Національний банк України, а також записи на рахунках у цінних паперах Національного банку України у депозитаріях інших країн, у міжнародних депозитарно-клірингових установах та Центральному депозитарії.

На депозитарні активи Національного банку України не може бути звернено стягнення за зобов'язаннями Національного банку України.

Національний банк України може проводити розрахунки за правочинами щодо цінних паперів у порядку, встановленому статтею 20 цього Закону.

2. Національному банку України заборонено розпоряджатися цінними паперами, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, веде Національний банк України, або вчиняти будь-які інші дії з такими цінними паперами, крім дій, що вчиняються згідно з договорами, укладеними ним відповідно до статті 5 цього Закону.

Укладення договорів, передбачених статтею 5 цього Закону, не тягне за собою переходу прав на цінні папери та прав за цінними паперами до депозитарію державних цінних паперів Національного банку України.

3. Національний банк України забезпечує постійне резервне копіювання та зберігання системи депозитарного обліку в порядку та строки, що встановлені Національним банком України за погодженням з Комісією.

Стаття 18. Депозитарна діяльність депозитарної установи

1. Депозитарна установа в установленому Комісією порядку відповідно до отриманих від Центрального депозитарію та/або Національного банку України депозитарних активів провадить діяльність з депозитарного обліку та обслуговування обігу цінних паперів і корпоративних операцій емітента на рахунках у цінних паперах депонентів, а також на власному рахунку в цінних паперах, на якому обліковуються цінні папери, права на цінні папери та обмеження прав на цінні папери, що належать такій депозитарній установі.

2. Депозитарними активами для депозитарної установи є цінні папери, зараховані Центральним депозитарієм та/або Національним банком України на рахунок у цінних паперах такої депозитарної установи.

На депозитарні активи депозитарної установи не може бути звернено стягнення за зобов'язаннями депозитарної установи як суб'єкта господарювання.

Депозитарна установа зобов'язана забезпечувати дотримання депозитарного балансу.

3. Депозитарній установі заборонено розпоряджатися цінними паперами депонента або вчиняти будь-які інші дії з цінними паперами, крім дій, що вчиняються за дорученням депонента у випадках, передбачених договором про відкриття рахунка в цінних паперах.

Укладення договору про обслуговування рахунка в цінних паперах депонента не тягне за собою переходу прав на цінні папери та прав за цінними паперами до депозитарної установи.

Стаття 19. Діяльність із зберігання активів інститутів спільного інвестування та діяльність із зберігання активів пенсійних фондів

1. Діяльність із зберігання активів інститутів спільного інвестування та діяльність із зберігання активів пенсійних фондів провадиться депозитарною установою у порядку та випадках, що визначені законодавством.

2. Порядок та особливості контролю депозитарною установою за відповідністю операцій з активами інституту спільного інвестування регламенту, проспекту емісії цінних паперів інституту спільного інвестування, статуту корпоративного інвестиційного фонду та законодавству, а також за дотриманням вимог законодавства, регламенту інституту спільного інвестування та статуту корпоративного інвестиційного фонду компанією з управління активами при розрахунку вартості чистих активів інституту спільного інвестування, розміщенні та викупі цінних паперів інституту спільного інвестування, використанні прибутків, отриманих на активи інституту спільного інвестування встановлюються Комісією.

3. Діяльність із зберігання активів пенсійних фондів створеного Національним банком України корпоративного недержавного пенсійного фонду провадиться Національним банком України в установленому законодавством порядку.

Стаття 20. Проведення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів

1. Розрахунки за правочинами щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснюється Центральним депозитарієм або Національним банком України, укладеними на фондових біржах та поза фондовою біржею з дотриманням принципу «поставка цінних паперів проти оплати», здійснюються шляхом:

переказу коштів Розрахунковим центром у порядку, встановленому Національним банком України за погодженням з Комісією;

переказу цінних паперів Центральним депозитарієм або Національним банком України на рахунки клієнтів у порядку, встановленому Комісією;

переказу/списання/зарахування прав на цінні папери депозитарними установами на рахунки депонентів у порядку, встановленому Комісією;

переказу/списання/зарахування прав на цінні папери депозитаріями-кореспондентами на рахунки їх клієнтів (депонентів) відповідно до законодавства іншої країни.

Виключний перелік підстав для відмови у здійсненні переказу цінних паперів та/або прав на цінні папери визначається Комісією. Виключний перелік підстав для відмови у здійсненні переказу коштів визначається Національним банком України за погодженням з Комісією.

Розрахунки за правочинами щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснює Центральний депозитарій, укладеними на фондовій біржі та поза фондовою біржею з дотриманням принципу «поставка цінних паперів проти оплати», вважаються завершеними виключно після отримання Центральним депозитарієм інформації від депозитарних установ про здійснення ними переказу прав на цінні папери на рахунках у цінних паперах депонентів, здійснених на підставі отриманої від Центрального депозитарію інформації за результатами розрахунків за правочинами щодо цінних паперів.

Центральний депозитарій повідомляє Розрахунковому центру та/або кліринговій установі про факт завершення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснює Центральний депозитарій у порядку та строки, що встановлені Комісією.

Особливості розрахунків за правочинами щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснюється Національним банком України, укладеними на фондових біржах та поза фондовою біржею з дотриманням принципу «поставка цінних паперів проти оплати», встановлюються Національним банком України за погодженням з Комісією.

Розрахунки за правочинами щодо цінних паперів, укладеними на фондових біржах, проводяться за принципом «поставка цінних паперів проти оплати» не пізніше третього робочого дня з дня вчинення відповідного правочину, крім випадків, встановлених Комісією.

2. Для забезпечення виконання правочинів щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснює Центральний депозитарій, вчинених на фондовій біржі, Центральний депозитарій зобов'язаний протягом трьох місяців з дня отримання відповідної оферти укласти договір про проведення розрахунків у цінних паперах за результатами клірингу з кліринговими установами та/або Розрахунковим центром.

Вимоги до зазначеного договору встановлюються Комісією.

3. Для забезпечення виконання правочинів щодо цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснює Національний банк України, укладеними на фондовій біржі та поза фондовою біржею з дотриманням принципу «поставка цінних паперів проти оплати», Національний банк України зобов'язаний протягом трьох місяців з дня отримання відповідної оферти укласти договір про проведення розрахунків у цінних паперах за результатами клірингу з Розрахунковим центром.

4. Розрахунковий центр та Центральний депозитарій або Національний банк України за договорами щодо цінних паперів, укладеними на фондовій біржі та поза фондовою біржею з дотриманням принципу «поставка цінних паперів проти оплати», забезпечують дотримання принципу «поставка цінних паперів проти оплати» та гарантування проведення розрахунків.

5. Центральний депозитарій на підставі укладеного з емітентом договору може забезпечувати здійснення емітентом погашення боргових цінних паперів, а також виплати доходів за цінними паперами відповідно до компетенції щодо обліку цінних паперів, встановленої цим Законом, шляхом зарахування коштів, переказаних емітентом на грошовий рахунок, відкритий Центральним депозитарієм у Розрахунковому центрі, для подальшого переказу коштів з цього рахунка на рахунки отримувачів. Такі кошти не є власністю або доходами Центрального депозитарію, Розрахункового центру та депозитаріїв-кореспондентів.

Центральний депозитарій забезпечує здійснення емітентом погашення боргових цінних паперів, що обертаються за межами України, а також виплати доходів за цими цінними паперами відповідно до компетенції щодо обліку цінних паперів, встановленої цим Законом, шляхом зарахування коштів, переказаних з рахунків Центрального депозитарію, відкритих в іноземних фінансових установах, на грошовий рахунок, відкритий Центральним депозитарієм у Розрахунковому центрі, для подальшого переказу коштів з цього рахунка на рахунки отримувачів. Такі кошти не є власністю або доходами Центрального депозитарію, Розрахункового центру та депозитаріїв-кореспондентів.

Зарахування отриманих від емітентів коштів за цінними паперами відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснюється в порядку та строки, встановлені Комісією.

6. Розрахунки за правочинами щодо цінних паперів, вчиненими поза фондовими біржами, можуть проводитися як з дотриманням принципу «поставка цінних паперів проти оплати», так і без дотримання зазначеного принципу.

Розрахунки за правочинами щодо цінних паперів, вчиненими поза фондовими біржами, без дотримання принципу «поставка цінних паперів проти оплати» проводяться в порядку, передбаченому відповідним договором, згідно із законодавством.

Конкретний порядок та умови проведення розрахунків за правочином щодо цінних паперів, вчиненим поза фондовою біржею визначаються умовами такого правочину.

7. Порядок переказу цінних паперів під час проведення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів установлюється Комісією, а переказу коштів – Національним банком України за погодженням з Комісією.

8. Забороняється накладати арешт на рахунки Розрахункового центру, клірингових установ та рахунки, відкриті Розрахунковим центром або кліринговими установами для здійснення/забезпечення розрахунків за правочинами щодо цінних паперів.

Стаття 21. Взаємодія учасників депозитарної системи України щодо емісії цінних паперів

1. Емітент цінних паперів у порядку та строки, що встановлені Комісією, зобов'язаний подати до Центрального депозитарію або до Національного банку України відповідно до компетенції щодо обліку цінних паперів, встановленої цим Законом, тимчасовий глобальний сертифікат, проспект емісії цінних паперів та інформацію про особу, визначену на надання емітенту реєстру власників іменних цінних паперів (далі – визначена особа), що обрана відповідно до статті 22 цього Закону.

У разі додаткової емісії акцій інформація про визначену особу, зазначена в частині першій цієї статті, не подається.

2. У разі емісії цінних паперів Центральний депозитарій або Національний банк України протягом одного робочого дня з дати депонування тимчасового глобального сертифіката, а також інформації, зазначеної в частині першій цієї статті, зараховує всі цінні папери цієї емісії на рахунок емітента у цінних паперах.

3. У разі надходження від емітента цінних паперів або андеррайтера розпорядження про переказ розміщених цінних паперів з рахунка емітента на рахунок у цінних паперах депозитарної установи, в якій відкрито рахунок депонента – першого власника, а також від такої депозитарної установи розпорядження про переказ на її рахунок відповідної кількості цінних паперів Центральний депозитарій або Національний банк України здійснює протягом одного робочого дня такий переказ.

При цьому депозитарна установа, в якій відкрито рахунок депонента – першого власника, дає таке розпорядження Центральному депозитарію або Національному банку України протягом одного робочого дня виключно за умови надходження від депонента – першого власника розпорядження про зарахування на його рахунок відповідної кількості прав на цінні папери, а також документів, що підтверджують придбання першим власником відповідної кількості цінних паперів у емітента.

4. Депозитарна установа зараховує на рахунок у цінних паперах депонента – першого власника права на відповідну кількість цінних паперів протягом одного робочого дня з дати переказу Центральним депозитарієм або Національним банком України на рахунок у цінних паперах такої установи відповідної кількості цінних паперів з подальшим обмеженням обігу зазначених цінних паперів на період до отримання Центральним депозитарієм або Національним банком України глобального сертифіката, оформленого за наслідками реєстрації звіту про результати розміщення цінних паперів.

Депозитарна установа після отримання від Центрального депозитарію або від Національного банку України інформації про зняття обмежень щодо обігу цінних паперів відповідного випуску здійснює зняття обмежень щодо обігу цінних паперів, права на які обліковуються на рахунках депонентів – перших власників.

5. Особливості обліку цінних паперів у процесі їх емісії до реєстрації Комісією звіту про результати розміщення таких цінних паперів, у тому числі в разі їх розміщення на фондовій біржі, встановлюються Комісією.

6. У разі розміщення цінних паперів на фондовій біржі інформація про депонентів – перших власників подається Центральному депозитарію або Національному банку України фондовою біржею в порядку, встановленому Комісією.

У разі наявності в інформації, що подається фондовою біржею до Центрального депозитарію або до Національного банку України, відомостей, які свідчать про вчинення на фондовій біржі правочинів щодо відчуження першими власниками цінних паперів, які обмежені в обігу на період до отримання Центральним депозитарієм або Національним банком України глобального сертифіката, оформленого за наслідками реєстрації звіту про результати розміщення цінних паперів, Центральний депозитарій або Національний банк України не вносить зміни до системи депозитарного обліку на підставі такої інформації та повертає фондовій біржі отриману інформацію для усунення порушень, про що Центральний депозитарій або Національний банк України повідомляє Комісію.

Фондова біржа несе в установленому законом порядку відповідальність за повноту і достовірність поданої Центральному депозитарію або Національному банку України інформації.

7. Особливості порядку оформлення та депонування глобального сертифіката та тимчасового глобального сертифіката випусків цінних паперів інститутів спільного інвестування, а також обліку таких цінних паперів встановлюються Комісією.

8. Порядок взаємодії учасників депозитарної системи щодо емісії цінних паперів, депозитарний облік яких відповідно до цього Закону веде Національний банк України, встановлюється Національним банком України відповідно до законодавства.

Стаття 22. Складення реєстру власників іменних цінних паперів

1. В установлених законодавством випадках реалізація прав за емісійними цінними паперами здійснюється на підставі реєстру власників іменних цінних паперів.

2. Складення реєстру власників іменних цінних паперів здійснює Центральний депозитарій, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національний банк України.

3. Порядок складення реєстру власників іменних цінних паперів, у тому числі порядок взаємодії депозитарних установ з Центральним депозитарієм або Національним банком України щодо складення реєстру, визначається цим Законом та нормативно-правовими актами Комісії та Національним банком України.

4. Емітент іменних цінних паперів зобов'язаний укласти з визначеною ним особою договір про надання реєстру власників іменних цінних паперів (далі – договір про надання реєстру). Визначеною особою може бути депозитарна установа, Центральний депозитарій або Національний банк України.

Емітент може не укласти договір про надання реєстру з Центральним депозитарієм або з Національним банком України, якщо визначеною особою обрано Центральний депозитарій або Національний банк України і умови та порядок надання реєстру передбачені у договорі про обслуговування випусків цінних паперів.

Вимоги до договору про надання реєстру затверджуються Комісією.

5. Реєстр власників іменних цінних паперів складається у разі отримання розпорядження від емітента, а також в інших установлених Комісією випадках.

Емітент або інша особа, яка має право на отримання реєстру власників іменних цінних паперів, дає в установлених Комісією випадках визначеній особі розпорядження щодо надання реєстру власників іменних цінних паперів та зазначає дату, станом на яку необхідний такий реєстр (далі – дата обліку).

Для проведення загальних зборів акціонерного товариства реєстр власників іменних цінних паперів, складається станом на 24 годину за три робочих дні до дня проведення таких зборів у порядку, встановленому Комісією.

6. У разі якщо депозитарна установа є визначеною особою, що отримала розпорядження про надання реєстру власників іменних цінних паперів, вона дає Центральному депозитарію розпорядження про складення реєстру власників іменних цінних паперів відповідного емітента.

Центральний депозитарій складає реєстр власників іменних цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснює Центральний депозитарій, та подає його депозитарній установі, з якою емітентом укладено договір про надання реєстру. Депозитарна установа

після отримання реєстру власників іменних цінних паперів відповідно до договору надає емітенту реєстр власників іменних цінних паперів в установленому таким договором порядку з урахуванням вимог, визначених Комісією.

У разі подання реєстру власників іменних цінних паперів у формі паперового документа він засвідчується печаткою та підписом уповноваженої особи депозитарної установи.

Депозитарна установа не має права вносити зміни до реєстру власників іменних цінних паперів, облік яких відповідно до компетенції, встановленої цим Законом, здійснює Центральний депозитарій, складених Центральним депозитарієм.

7. У разі якщо Центральний депозитарій, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національний банк України є визначеною особою, що отримала розпорядження про надання реєстру власників іменних цінних паперів, він складає такий реєстр та подає його емітенту в установленому договором порядку з урахуванням вимог, визначених Комісією.

У разі подання реєстру власників іменних цінних паперів у формі паперового документа він засвідчується печаткою та підписом уповноваженої особи Центрального депозитарію, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національним банком України.

8. У разі надання Центральним депозитарієм, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національним банком України емітенту реєстру власників іменних цінних паперів у формі електронного документа паперова форма цього реєстру засвідчується печаткою та підписом уповноваженої особи емітента.

9. Центральний депозитарій, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національний банк України складає реєстр власників іменних цінних паперів на підставі інформації, отриманої від депозитарних установ, Національного банку України та депозитаріїв-кореспондентів, яка формується ними відповідно до записів на рахунках у цінних паперах їх депонентів (клієнтів) станом на 24 годину дня дати обліку в порядку, встановленому Комісією, та записів на рахунках у цінних паперах емітента, клірингової установи та Розрахункового центру станом на 24 годину дня дати обліку в порядку, встановленому Комісією.

10. Порядок заміни визначеної особи встановлюється Правилами Центрального депозитарію, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національним банком України.

Повноваження вважаються переданими від однієї визначеної особи іншій з дати подання такої інформації Центральному депозитарію, а у випадку, встановленому цим Законом, – Національному банку України.

Центральний депозитарій подає на письмову вимогу Комісії узагальнену інформацію про визначених осіб.

11. Національний банк України може встановлювати окремий порядок складання та передачі реєстру власників іменних цінних паперів, депозитарний облік яких відповідно до цього Закону веде Національний банк України.

12. Центральний депозитарій та Національний банк України забезпечує вжиття заходів до нерозголошення інформації, що міститься у реєстрах власників іменних цінних паперів. Особи, винні у розголошенні зазначеної інформації, несуть відповідальність відповідно до закону.

Стаття 23. Внесення цінних паперів на депозит нотаріуса

1. Боржник з метою виконання зобов'язань перед кредитором може внести цінні папери на депозит нотаріуса у передбачених законодавством випадках.

У разі внесення цінних паперів на депозит нотаріуса права на цінні папери та права за цінними паперами виникають у кредитора за зобов'язанням. Нотаріус повинен в установленому законом порядку повідомити кредитора про внесення цінних паперів на депозит нотаріуса.

Цінні папери, внесені на депозит нотаріуса, можуть бути обтяжені у передбачених законом випадках.

2. Цінні папери, що існують в електронній формі, вносяться на депозит нотаріуса шляхом зарахування цінних паперів кредитора на відкритий нотаріусом у депозитарній установі окремий рахунок з позначкою «депозит нотаріуса».

3. Цінні папери, внесені на депозит нотаріуса, не враховуються під час голосування та визначення кворуму загальних зборів акціонерів (учасників) емітента таких цінних паперів. Дивіденди та інші доходи за цінними паперами, внесеними на депозит нотаріуса, перераховуються нотаріусу та є власністю кредитора.

Розділ IV РОЗКРИТТЯ ТА ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЇ, ЩО МІСТИТЬСЯ У СИСТЕМІ ДЕПОЗИТАРНОГО ОБЛІКУ

Стаття 24. Інформація, що міститься у системі депозитарного обліку

1. Інформація, що міститься у системі депозитарного обліку, є інформацією з обмеженим доступом, охороняється законом та не підлягає розголошенню, крім випадків, передбачених статтею 25 цього Закону.

2. Власником інформації, що міститься у системі депозитарного обліку, є:

депонент депозитарної установи – стосовно інформації, що міститься на його рахунку, відкритому депозитарною установою;

емітент – стосовно інформації, що міститься на його рахунку в цінних паперах, відкритому Центральним депозитарієм або Національним банком України, а також стосовно інформації з реєстру власників іменних цінних паперів такого емітента;

депозитарна установа – стосовно інформації, що міститься на її рахунку, відкритому Центральним депозитарієм та/або Національним банком України;

депозитарій-кореспондент – стосовно інформації, що міститься на його рахунку, відкритому Центральним депозитарієм;

Центральний депозитарій – стосовно інформації, що міститься на його рахунку, відкритому депозитарієм іншої країни або міжнародною депозитарно-кліринговою установою, яка є нерезидентом України;

Національний банк України – стосовно інформації, що міститься на його рахунку, відкритому Центральним депозитарієм, та рахунку, відкритому депозитарієм іншої країни або міжнародною депозитарно-кліринговою установою, яка є нерезидентом України;

клірингові установи та Розрахунковий центр – стосовно інформації, що міститься на їх рахунках, відкритих в Центральному депозитарії та/або в Національному банку України.

3. Інформація, що міститься у системі депозитарного обліку, надається власнику інформації або його представникові відповідно до умов договору, або іншим особам у передбачених законом випадках.

Стаття 25. Доступ до інформації, що міститься у системі депозитарного обліку

1. Інформація, що міститься у системі депозитарного обліку, надається депозитарними установами на письмову вимогу:

1) суду;

2) органів прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України, податкової міліції – стосовно проведення операцій на рахунках конкретної юридичної або фізичної особи за визначений період виключно в межах кримінальної або оперативно-розшукової справи;

3) органів Антимонопольного комітету України – стосовно відомостей про власників цінних паперів, операцій на рахунках власників цінних паперів, а також про операції на рахунках емітентів цінних паперів під час розгляду заяв і справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції та в інших випадках, передбачених законодавством;

4) органів Державної податкової служби України – стосовно оподаткування операцій, проведених на рахунках конкретної юридичної або фізичної особи за визначений період;

5) спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з питань фінансового моніторингу – стосовно додаткових відомостей про фінансову операцію, що стала об'єктом фінансового моніторингу;

6) органів Державної виконавчої служби – в ході здійснення ними виконавчого провадження щодо стану рахунка в цінних паперах конкретної юридичної або фізичної особи та про операції за її рахунком у цінних паперах за конкретний проміжок часу;

7) Комісії – стосовно відомостей про власників цінних паперів, їх рахунки, а також про відповідні операції з цінними паперами цих власників;

8) Національного банку України – стосовно відомостей про власників цінних паперів, емітованих банками, а також відповідно до Закону України «Про Національний банк України» – стосовно інформації про державні цінні папери;

9) Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у межах її повноважень відповідно до Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» – стосовно відомостей про власників цінних паперів, емітованих відповідними фінансовими установами;

10) нотаріальних контор (нотаріусів) або дипломатичних представництв та консульських установ України в іноземних державах – стосовно відомостей щодо рахунків у цінних паперах померлих власників.

2. Письмова вимога суб'єктів, зазначених у пунктах 2 – 10 частини першої цієї статті, щодо подання інформації про юридичних та фізичних осіб:

1) оформляється на бланку цього суб'єкта встановленої форми;

2) подається за підписом керівника (заступника керівника) цього суб'єкта або його територіального органу, що скріпленій гербовою печаткою;

3) містить передбачені цим Законом підстави для отримання інформації та посилання на норми закону, відповідно до яких суб'єкт або його територіальний орган має право на її отримання.

3. Депозитарній установі забороняється подавати будь-яку інформацію про депонентів іншої депозитарної установи, крім подання реєстру власників іменних цінних паперів до статті 22 цього Закону та в інших випадках, передбачених законодавством.

4. Порядок та строк подання депозитарними установами інформації, передбаченої частиною першою цієї статті, встановлюються Комісією з урахуванням вимог закону.

5. Центральним депозитарієм та Національним банком України розкривається інформація, що міститься у системі депозитарного обліку, стосовно кількості цінних паперів певного випуску конкретного емітента на рахунку конкретного клієнта Центрального депозитарію або Національного банку України станом на визначену дату, стосовно операцій з цінними паперами певного випуску конкретного емітента на рахунках клієнтів Центрального депозитарію або Національного банку України за визначений період та стосовно переліку клієнтів Центрального депозитарію або Національного банку України, на рахунках яких містилися цінні папери певного випуску конкретного емітента станом на визначену дату, в таких випадках:

1) за рішенням суду;

2) на письмову вимогу державного органу, одержану з урахуванням вимог частини другої цієї статті, в межах його повноважень та на підставі закону.

6. Особи, винні в порушенні порядку розкриття та використання інформації, що міститься у системі депозитарного обліку, несуть відповідальність згідно із законом.

7. Центральний депозитарій у встановленому наглядовою радою Центрального депозитарію порядку забезпечує розкриття інформації з реєстру кодів цінних паперів (міжнародних ідентифікаційних номерів цінних паперів) на власному веб-сайті в мережі Інтернет.

Розкриттю підлягає інформація про:

1) призначені коди цінних паперів (міжнародних ідентифікаційних номерів цінних паперів);

2) коди ЄДРПОУ емітентів цінних паперів;

3) назви емітентів цінних паперів;

4) права за цінними паперами, визначені емітентом при депонуванні глобального (тимчасового глобального) сертифіката;

5) інша інформація, визначена Комісією.

Стаття 26. Нерозголошення інформації, що міститься у системі депозитарного обліку, професійними учасниками депозитарної системи України

1. Професійні учасники депозитарної системи України забезпечують нерозголошення інформації, що міститься у системі депозитарного обліку, шляхом:

- 1) обмеження кола осіб, які мають доступ до зазначеної інформації;
- 2) організації спеціального діловодства у системі депозитарного обліку;
- 3) застосування технічних та програмних засобів для запобігання несанкціонованому доступу до носіїв такої інформації.

2. Працівники професійного учасника депозитарної системи України під час призначення на посаду дають письмове зобов'язання про нерозголошення інформації, що міститься у системі депозитарного обліку.

Стаття 27. Електронний документообіг та зберігання електронних документів у депозитарній системі України

1. У депозитарній системі України між учасниками депозитарної системи України у випадках, встановлених Комісією, використовуються електронний документообіг та електронний цифровий підпис відповідно до законодавства.

2. Використання електронного документообігу повинне забезпечувати захист інформації, що міститься у системі депозитарного обліку, з метою запобігання вчиненню протиправних дій з такою інформацією.

3. Порядок обігу, зберігання та знищення електронних документів, що використовуються професійними учасниками депозитарної системи України, встановлюється Комісією.

Розділ V ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ, НАГЛЯД ТА КОНТРОЛЬ У ДЕПОЗИТАРНІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

Стаття 28. Державне регулювання у депозитарній системі України

1. Державне регулювання у депозитарній системі України здійснює Комісія, а також Національний банк України та інші державні органи у межах своїх повноважень, визначених законом.

2. Комісія здійснює державне регулювання у системі депозитарного обліку відповідно до Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні», цього Закону та інших актів законодавства.

Комісія з метою державного регулювання депозитарної системи України:

встановлює вимоги до діяльності учасників депозитарної системи України та взаємовідносин між ними;

визначає принципи побудови системи депозитарного обліку;

встановлює вимоги до порядку відкриття та ведення рахунків у цінних паперах, а також порядку проведення операцій та їх видів, що здійснюються Центральним депозитарієм, Національним банком України та депозитарними установами на рахунках у цінних паперах;

встановлює порядок, строки та форми звітування професійними учасниками депозитарної системи України про свою діяльність перед Комісією;

встановлює вимоги до форми, змісту та порядку розкриття професійними учасниками депозитарної системи України інформації про свою діяльність;

встановлює вимоги до змісту внутрішніх документів професійних учасників депозитарної системи України;

встановлює вимоги до порядку зарахування цінних паперів до системи депозитарного обліку при емісії, а також списання цінних паперів у зв'язку з їх погашенням та/або анулюванням;

приймає інші нормативно-правові акти у межах своїх повноважень.

Стаття 29. Ліцензування професійних учасників депозитарної системи України

1. На провадження кожного виду депозитарної діяльності Комісією видається в установленому порядку окрема ліцензія, крім депозитарної діяльності Центрального депозитарію та депозитарної діяльності Національного банку України.

2. У разі провадження Національним банком України депозитарної діяльності депозитарної установи така діяльність провадиться Національним банком України без отримання відповідної ліцензії у порядку, встановленому Комісією за погодженням з Національним банком України.

У разі провадження Розрахунковим центром та кліринговими установами депозитарної діяльності депозитарної установи така діяльність провадиться Розрахунковим центром та кліринговими установами без отримання відповідної ліцензії у порядку, встановленому Комісією.

Стаття 30. Здійснення контролю Центральним депозитарієм

1. Центральний депозитарій з метою забезпечення формування та функціонування системи депозитарного обліку здійснює такі повноваження контролю:

1) встановлює форму, зміст, строки та порядок надання депозитарними установами та іншими клієнтами інформації про свою діяльність Центральному депозитарію;

2) щодо дотримання депозитарними установами співвідношення між їх депозитарними активами та правами на цінні папери, зарахованими на рахунки у цінних паперах депонентів (депозитарного балансу);

3) зупиняє проведення операцій депозитарною установою певного випуску цінних паперів, щодо якого виявлено порушення депозитарною установою депозитарного балансу;

4) дає депозитарній установі розпорядження про усунення порушення депозитарного балансу.

Стаття 31. Відповідальність за порушення вимог цього Закону

1. Особи, винні у порушенні вимог цього Закону, несуть відповідальність згідно із законом.

Розділ VI

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через дванадцять місяців з дня його опублікування, крім розділу II цього Закону, абзаців другого – дев'ятого підпункту 9, абзаців сорок шостого – сто тринадцятого підпункту 16 пункту 4 в частині утворення Центрального депозитарію, Розрахункового центру та депозитарних установ та пунктів 5 – 10 цього розділу, які набирають чинності з дня опублікування цього Закону.

2. До приведення законодавства у відповідність із цим Законом закони та інші нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Закон України «Про Національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 15, ст. 67; 2003 р., № 36, ст. 277; 2004 р., № 2, ст. 6, № 38, ст. 474, ст. 475; 2005 р., № 42, ст. 465, № 48, ст. 481; 2006 р., № 22, ст. 199; 2007 р., № 33, ст. 440; 2008 р., № 50 – 51, ст. 384; 2010 р., № 38, ст. 505; 2012 р., № 7, ст. 53) втрачає чинність через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом.

4. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) перше речення частини першої статті 66 Кримінально-процесуального кодексу України від 28 грудня 1960 року після слів «Законом України «Про банки і банківську діяльність» доповнити словами «вимагати від Центрального депозитарію цінних паперів, Національного банку України та депозитарних установ інформацію, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, в порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про депозитарну систему України»;

2) У Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

статті 163⁶ і 163¹⁰ викласти в такій редакції:

«Стаття 163⁶. Неподання документів, подання яких передбачено законодавством про депозитарну систему України

Ненадання посадовою особою депозитарної установи депоненту виписки з рахунка в цінних паперах або інших документів, надання яких передбачено законодавством про депозитарну систему України, –

тягне за собою накладення штрафу від двохсот до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

«Стаття 163¹⁰. Порушення порядку внесення змін до системи депозитарного обліку цінних паперів

Порушення посадовою особою Центрального депозитарію цінних паперів, Національного банку України або депозитарної установи порядку провадження депозитарної діяльності, яке призвело до втрати інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, а також ухилення від внесення змін або внесення завідомо недостовірних змін до системи депозитарного обліку –

тягне за собою накладення штрафу від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

доповнити статтею 166²⁰ такого змісту:

«Стаття 166²⁰. Порушення законів України та нормативно-правових актів Національного банку України щодо здійснення відстеження платіжних систем та систем розрахунків (далі – платіжні системи)

Неподання, несвоєчасне подання або подання завідомо недостовірної інформації з питань діяльності платіжних систем Національному банку України, якщо подання такої інформації передбачено законами України та нормативно-правовими актами Національного банку України, –

тягне за собою накладення на посадових осіб юридичних осіб, які є об'єктами відстеження, штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Ухилення осіб, які є об'єктами відстеження, від перевірки, невиконання вимог Національного банку України щодо усунення порушень законів України та нормативно-правових актів Національного банку України –

тягне за собою накладення на посадових осіб юридичних осіб, які є об'єктами відстеження, штрафу від трьохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Надання послуг платіжної системи в Україні без реєстрації платіжної системи в порядку, установленому законами та нормативно-правовими актами Національного банку України, –

тягне за собою накладення на посадових осіб юридичних осіб, які надають послуги платіжної системи, штрафу від чотирьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Дії, передбачені частинами першою – третьою цієї статті, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі самі порушення, тягнуть за собою накладення штрафу від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Примітка. Термін «відстеження» вживається у значенні, визначеному Законом України «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні»;

частину першу статті 234³ доповнити словами «порушенням законів України та нормативно-правових актів Національного банку України щодо здійснення відстеження платіжних систем (стаття 166²⁰)»;

3) у Господарському кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 18 – 22, ст. 144):

у статті 163:

абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

«Цінним папером є документ установленої форми з відповідними реквізитами, що посвідчує грошове або інше майнове право, визначає взаємовідносини емітента цінного папера (особи, яка видала цінний папір) і особи, яка має права на цінний папір, та передбачає виконання зобов'язань за таким цінним папером, а також можливість передачі прав на цінний папір та прав за цінним папером іншим особам»;

частину третю виключити;

частину дев'яту статті 164 виключити;

частину третю статті 360 виключити;

4) у Цивільному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40 – 44, ст. 356):
у статті 194:

частину першу викласти в такій редакції:

«1. Цінним папером є документ установленної форми з відповідними реквізитами, що посвідчує грошове або інше майнове право, визначає взаємовідносини емітента цінного папера (особи, яка видала цінний папір) і особи, яка має права на цінний папір, та передбачає виконання зобов'язань за таким цінним папером, а також можливість передачі прав на цінний папір та прав за цінним папером іншим особам»;

частину другу виключити;

частину третю статті 195 виключити;

статтю 197 викласти в такій редакції:

«Стаття 197. Права на цінний папір та права за цінним папером

1. До особи, яка набула право на цінний папір, одночасно переходять у сукупності всі права, які ним посвідчуються (права за цінним папером).

2. Цінні папери за формою випуску можуть бути на пред'явника, іменні або ордерні.

Права на цінний папір та права за цінним папером, що існують у документарній формі, належать:

1) пред'явникові цінного папера (цінний папір на пред'явника);

2) особі, зазначеній у цінному папері (іменний цінний папір);

3) особі, зазначеній у цінному папері, яка може сама реалізувати такі права або призначити своїм наказом іншу уповноважену особу (ордерний цінний папір)»;

статтю 389 після слів «на пред'явника» доповнити словами «що існують у документарній формі»;

доповнити статтю 537 новою частиною такого змісту:

«3. Порядок внесення цінних паперів, що існують у бездокументарній формі, в депозит нотаріуса (нотаріальної контори) встановлюється законодавством про депозитарну систему України.

Внесення на депозит нотаріуса цінних паперів, що існують в документарній формі, здійснюється шляхом вручення нотаріусу сертифіката таких цінних паперів»;

статтю 598 доповнити частиною третьою такого змісту:

«3. Особливості припинення зобов'язань за договорами купівлі-продажу цінних паперів, укладених на фондовій біржі, встановлюються законодавством»;

5) пункт 17 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 4, ст. 20; Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 11, ст. 83; 2002 р., № 17, ст. 117) доповнити реченням такого змісту: «Отримання від Центрального депозитарію цінних паперів, Національного банку України та депозитарних установ інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, здійснюється в порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про депозитарну систему України»;

6) пункт 1 частини першої статті 20 Закону України «Про прокуратуру» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 53, ст. 793; 1993 р., № 50, ст. 474; 2001 р., № 44, ст. 233; 2002 р., № 17, ст. 117) доповнити реченням такого змісту: «Отримання від Центрального депозитарію цінних паперів, Національного банку України та депозитарних установ інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, здійснюється в порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про депозитарну систему України»;

7) пункт 3 частини першої статті 25 Закону України «Про Службу безпеки України» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 382; 2002 р., № 17, ст. 117) доповнити реченням такого змісту: «Отримання від Центрального депозитарію цінних паперів, Національного банку України та депозитарних установ інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, здійснюється в порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про депозитарну систему України»;

8) пункт «б» частини другої статті 12 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 358;

2002 р., № 17, ст. 117; 2003 р., № 27, ст. 209; 2011 р., № 23, ст. 160) після другого речення доповнити реченням такого змісту: «Отримання від Центрального депозитарію цінних паперів, Національного банку України та депозитарних установ інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, здійснюється в порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про депозитарну систему України»;

9) у Законі України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 51, ст. 292 із наступними змінами):

у статті 4:

пункти 7 – 9 та 11 частини першої викласти в такій редакції:

«7) депозитарна діяльність депозитарної установи – діяльність з депозитарного обліку та обслуговування розміщення, обігу цінних паперів та операцій емітента щодо розміщених ним цінних паперів на рахунках у цінних паперах її депонентів;

8) діяльність із зберігання активів інститутів спільного інвестування – діяльність із зберігання активів інститутів спільного інвестування (документів, що підтверджують право власності на активи інститутів спільного інвестування), обслуговування операцій інститутів спільного інвестування та здійснення контролю за їх діяльністю у випадках та порядку, що визначені законом;

9) діяльність із зберігання активів пенсійних фондів – діяльність з обслуговування пенсійного фонду відповідно до Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення»;

«11) клірингова діяльність – діяльність з визначення зобов'язань, що підлягають виконанню за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів, підготовка документів (інформації) для проведення розрахунків, а також створення системи гарантій з виконання зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів»;

пункти 9 і 11 частини другої статті 7 викласти в такій редакції:

«9) встановлює порядок та видає ліцензії на провадження діяльності на ринку цінних паперів, а також анулює зазначені ліцензії в разі порушення вимог законодавства про цінні папери»;

«11) встановлює за погодженням з Національним банком України особливості видачі банкам ліцензій на провадження діяльності на ринку цінних паперів, а також особливості діяльності Національного банку України на ринку цінних паперів»;

у частині першій статті 11:

пункт 9 викласти в такій редакції:

«9) порушення Центральним депозитарієм цінних паперів або депозитарною установою порядку провадження депозитарної діяльності, що призвело до втрати інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, а також ухилення від внесення змін або внесення завідомо недостовірних змін до системи депозитарного обліку -

у розмірі від п'яти до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

За ті самі дії, вчинені повторно протягом року, -

у розмірі від десяти до п'ятдесяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

пункт 10 виключити;

після абзацу п'ятдесят п'ятого доповнити чотирма новими абзацами такого змісту:

«17) неподання депозитарною установою депоненту виписки з рахунка в цінних паперах або інших документів, подання яких передбачено законодавством про депозитарну систему України, -

у розмірі до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

За ті самі дії, вчинені повторно протягом року, -

у розмірі від тисячі до п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

У зв'язку з цим абзаци п'ятдесят шостий – п'ятдесят восьмий вважати відповідно абзацами шістдесятим – шістдесят другим;

доповнити статтями 11¹ та 11² такого змісту:

«Стаття 11¹. Призначення тимчасового адміністратора професійного учасника депозитарної системи України

1. Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку має право прийняти рішення про призначення тимчасового адміністратора професійного учасника депозитарної системи України у разі:

- 1) двох або більше порушень професійним учасником депозитарної системи України законних вимог Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку;
 - 2) зменшення розміру власного капіталу професійного учасника депозитарної системи України на 30 відсотків протягом останніх шести місяців;
 - 3) якщо професійний учасник депозитарної системи України протягом п'яти робочих днів не виконує 10 і більше відсотків зобов'язань, строк виконання яких настав;
 - 4) арешту або набрання законної сили обвинувальним вироком щодо посадових осіб професійного учасника депозитарної системи України;
 - 5) вчинення професійним учасником депозитарної системи України дій щодо приховування рахунків, будь-яких активів, реєстрів, звітів та інших документів;
 - 6) необґрунтованої відмови професійного учасника депозитарної системи України у наданні документів чи інформації, передбачених законом, уповноваженим особам Комісії;
 - 7) наявності публічного конфлікту серед посадових осіб професійного учасника депозитарної системи України;
 - 8) подання наглядовою радою або правлінням професійного учасника депозитарної системи України клопотання про призначення тимчасової адміністрації;
 - 9) наявності ознак фінансової нестабільності відповідно до критеріїв, визначених Комісією;
 - 10) порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів;
 - 11) невиконання вимог закону щодо розкриття відомостей про власників істотної участі у професійному учаснику депозитарної системи України в обсязі, визначеному Комісією.
- Зазначене рішення може бути прийняте Комісією також в інших випадках, передбачених законом або нормативно-правовими актами Комісії.

2. Інформація про призначення тимчасового адміністратора розміщується у день його призначення на офіційному веб-сайті Комісії та публікується протягом трьох днів у газеті «Урядовий кур'єр» або «Голос України».

3. Рішення про призначення тимчасового адміністратора професійного учасника депозитарної системи України – банку приймається Національним банком України за поданням Комісії.

Стаття 11². Тимчасовий адміністратор професійного учасника депозитарної системи України

1. Тимчасовим адміністратором професійного учасника депозитарної системи України може бути: незалежний експерт (за договором); працівник Комісії.

Тимчасовим адміністратором може бути лише особа, яка має високі професійні та моральні якості, бездоганну ділову репутацію, повну вищу економічну чи юридичну освіту, сертифікат на право провадження професійної діяльності з цінними паперами в Україні та досвід роботи, необхідний для виконання функцій тимчасового адміністратора, відповідно до вимог, установлених Комісією.

Комісія має право у будь-який момент усунути тимчасового адміністратора від виконання обов'язків у разі невідповідності його діяльності встановленим вимогам.

У разі призначення тимчасовим адміністратором незалежного експерта між ним та Комісією укладається договір, типова форма якого затверджується Комісією.

Оплата праці тимчасового адміністратора – незалежного експерта, а також спеціалістів, залучених тимчасовим адміністратором для забезпечення здійснення своїх повноважень, проводиться згідно з укладеними з ними договорами за рахунок коштів професійного учасника фондового ринку.

2. Тимчасовим адміністратором не може бути особа, яка:

1) є кредитором, пов'язаною особою або акціонером (учасником) професійного учасника депозитарної системи України. Вимоги цього пункту в частині пов'язаної особи акціонера (учасника) професійного учасника депозитарної системи України не поширюються на працівника Комісії;

2) має судимість, не погашену і не зняту в установленому законом порядку, або є обвинуваченою по кримінальній справі.

3. Тимчасовий адміністратор не має права:

1) приймати прямо або опосередковано будь-які послуги, подарунки та інші цінності від осіб, заінтересованих у вчиненні будь-яких дій, пов'язаних з призначенням тимчасового адміністратора;

2) використовувати або дозволяти використовувати майно, яке тимчасовий адміністратор має право контролювати, у своїх інтересах або в інтересах третіх осіб;

3) розголошувати інформацію про професійну діяльність професійного учасника депозитарної системи України, якщо це не пов'язано з виконанням повноважень тимчасового адміністратора.

4. Невиконання або неналежне виконання тимчасовим адміністратором своїх повноважень, що завдало збитків професійному учаснику депозитарної системи України або іншим учасникам ринку цінних паперів, є підставою для припинення виконання ним обов'язків та відшкодування за його рахунок у повному обсязі завданих збитків.

5. З дати прийняття Комісією рішення про призначення тимчасового адміністратора повноваження органів професійного учасника депозитарної системи України переходять тимчасовому адміністратору.

З дати прийняття Комісією рішення про припинення повноважень тимчасового адміністратора професійного учасника депозитарної системи України поновлюються повноваження органів професійного учасника депозитарної системи України.

Вчинені посадовою особою професійного учасника депозитарної системи України після призначення тимчасового адміністратора правочини від імені або в інтересах цього професійного учасника депозитарної системи України є нікчемними.

6. Тимчасовий адміністратор припиняє свою діяльність з дня прийняття Комісією рішення про його усунення від виконання обов'язків»;

10) у Законі України «Про Національний банк України» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 29, ст. 238 із наступними змінами):

статтю 7 доповнити пунктами 22¹, 22², 25 і 26 такого змісту:

«22¹) здійснює відповідно до компетенції повноваження у сфері депозитарного обліку;

22²) забезпечує облік і зберігання переданих йому цінних паперів та інших коштовностей, що конфісковані (заарештовані) на користь держави та/або таких, які визнані безхазяйними, для чого може відкривати рахунки в цінних паперах у депозитарних установах»;

«25) веде реєстр платіжних систем, систем розрахунків, учасників цих систем та операторів послуг платіжної інфраструктури;

26) здійснює відстеження платіжних систем та систем розрахунків»;

пункт 3 статті 15 доповнити словами «визначає перелік функцій щодо управління діяльністю власного корпоративного недержавного пенсійного фонду, а також порядок здійснення таких функцій»;

статтю 40 доповнити частиною третьою такого змісту:

«Національний банк України визначає порядок обміну інформаційними повідомленнями та клірингу за операціями, здійсненими в межах України»;

у частині першій статті 42:

пункт 9 виключити;

доповнити пунктами 17 – 20 такого змісту:

«17) безпосередньо взаємодіє з Центральним депозитарієм цінних паперів для забезпечення своїх операцій з цінними паперами;

18) встановлює прямі кореспондентські відносини з міжнародними депозитаріями з метою здійснення функцій грошово-кредитної політики та управління державним боргом з метою депонування облігацій зовнішньої державної позики в іноземних депозитаріях;

19) забезпечує здійснення клірингу та розрахунків за правочинами на фінансових ринках шляхом участі у створенні та регулюванні діяльності Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках, у тому числі через можливість підтримання його ліквідності у порядку, визначеному Національним банком України;

20) веде інформаційну базу стосовно договорів, що укладаються на фінансовому ринку, у порядку, визначеному Національним банком України»;

пункт 1 частини першої статті 71 доповнити словами «крім передбачених законом випадків»;

11) частину четверту статті 47 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5 – 6, ст. 30; 2011 р., № 36, ст. 362) викласти в такій редакції:

«Банківські послуги дозволяється надавати виключно банку. Центральний депозитарій цінних паперів та Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках мають право про-

вадити окремі банківські операції на підставі ліцензії на здійснення окремих банківських операцій, що видається у встановленому Національним банком України порядку»;

12) у Законі України «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 21, ст. 103; 2009 р., № 16, ст. 218):

частину шосту статті 11 після слова «зберігачем» доповнити словами «про зберігання активів корпоративного інвестиційного фонду»;

у частині сьомій статті 25 слова «веденням реєстру власників інвестиційних сертифікатів» виключити;

в абзаці третьому частини п'ятої статті 27 слова «депозитарної діяльності» замінити словами «діяльності із зберігання активів інститутів спільного інвестування»;

у частині третій статті 44 слова «його реєстрації у реєстрі власників іменних цінних паперів ІСІ чи зарахування іменних цінних паперів ІСІ на рахунок власника у зберігача» замінити словами «зарахування на рахунок у цінних паперах власника прав на відповідну кількість цінних паперів ІСІ»;

назву розділу VIII викласти в такій редакції:

«Розділ VIII

ЗБЕРІГАННЯ АКТИВІВ ІСІ. ОБЛІК ВЛАСНИКІВ ЦІННИХ ПАПЕРІВ ІСІ»;

у статті 50:

перше речення частини першої викласти в такій редакції:

«Права на активи ІСІ, в тому числі венчурних, у формі емісійних цінних паперів мають обліковуватися на рахунку у цінних паперах у депозитарній установі, яка здійснює зберігання активів такого ІСІ»;

частину другу викласти в такій редакції:

«Зберігачем активів ІСІ може бути депозитарна установа, яка отримала ліцензію на провадження діяльності із зберігання активів інститутів спільного інвестування. Для отримання ліцензії на провадження діяльності із зберігання активів інститутів спільного інвестування депозитарна установа повинна мати сплачений коштами статутний капітал у розмірі не менш як 25 мільйонів гривень»;

статтю 54 викласти в такій редакції:

«Стаття 54. Облік власників цінних паперів ІСІ

Облік власників цінних паперів ІСІ ведеться відповідно до законодавства про депозитарну систему України»;

у частинах другій і п'ятій статті 55 слова «законодавство про Національну депозитарну систему України» в усіх відмінках замінити словами «законодавство про депозитарну систему України» у відповідному відмінку;

у статті 57 слова «зберігачами та реєстраторами власників іменних цінних паперів ІСІ» замінити словами «та зберігачами»;

у тексті Закону слово «реєстратор» в усіх відмінках і числах виключити;

13) у Законі України «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 29, ст. 137; 2005 р., № 1, ст. 23):

статтю 1 доповнити пунктами 1.45 та 1.46 такого змісту:

«1.45) міжнародні стандарти відстеження платіжних систем – документи, прийняті Комітетом з платіжних і розрахункових систем Банку міжнародних розрахунків та Технічним комітетом Міжнародної організації комісій з цінних паперів, що визначають стандарти відстеження платіжних систем та систем розрахунків;

1.46) відстеження платіжних систем – діяльність Національного банку України з метою забезпечення безперервного, надійного та ефективного функціонування платіжних систем, яка включає:

моніторинг платіжних систем;

оцінювання їх на відповідність вимогам законодавства України та міжнародним стандартам відстеження платіжних систем»;

у разі необхідності надання вказівок та рекомендацій щодо удосконалення діяльності відповідних систем та застосування заходів впливу»;
статтю 11 викласти в такій редакції:

«Стаття 11. Системи електронних платежів Національного банку України

11.1. Національний банк України має право створювати системи міжбанківських розрахунків, системи роздрібних платежів та інші види платіжних систем. Національний банк України забезпечує безперервне, надійне та ефективне функціонування і розвиток створених ним платіжних систем.

11.2. Створені Національним банком України платіжні системи є державними платіжними системами.

11.3. Національний банк України є платіжною організацією та розрахунковим банком для створених ним платіжних систем.

Відносини між платіжною організацією та учасниками створених Національним банком України платіжних систем регулюються договорами.

11.4. Для проведення переказів через систему міжбанківських розрахунків Національного банку України банки-резиденти, Державна казначейська служба України, Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках відкривають рахунки в Національному банку України.

11.5. Порядок функціонування створених Національним банком України платіжних систем, прийняття і виключення з них учасників, проведення переказу за їх допомогою та інші питання, пов'язані з їх діяльністю, визначаються Національним банком України»;

назву розділу IX та статтю 41 викласти в такій редакції:

«Розділ IX

**ВІДСТЕЖЕННЯ ПЛАТІЖНИХ СИСТЕМ ТА СИСТЕМ РОЗРАХУНКІВ
І КОНТРОЛЬ ЗА ПРОВЕДЕННЯМ ПЕРЕКАЗУ**

Стаття 41. Здійснення відстеження платіжних систем та систем розрахунків

41.1. Національний банк України здійснює відстеження платіжних систем та систем розрахунків (далі – відстеження платіжних систем) у частині їх діяльності в Україні відповідно до цього Закону, Закону України «Про Національний банк України» та нормативно-правових актів Національного банку України.

41.2. Об'єктами відстеження платіжних систем є платіжні організації платіжних систем, клірингові та процесингові установи, учасники платіжних систем, інші особи, уповноважені надавати окремі види послуг або здійснювати операційні та інші технологічні функції в платіжних системах.

41.3. Національний банк України має право встановлювати такі категорії важливості платіжних систем: системно важливі, важливі та соціально важливі платіжні системи, а також вимоги до таких систем. Критеріями визначення важливості платіжних систем є обсяги операцій і види послуг, які надаються платіжними системами.

Національний банк України здійснює оцінювання системно важливих платіжних систем, важливих платіжних систем та соціально важливих платіжних систем на відповідність вимогам законодавства України та міжнародним стандартам відстеження платіжних систем для мінімізації ризиків, які властиві платіжним системам.

41.4. Порядок здійснення відстеження платіжних систем визначається нормативно-правовими актами Національного банку України.

41.5. Національний банк України має право безоплатно отримувати інформацію з питань діяльності платіжних систем від об'єктів відстеження та проводити їх перевірки в порядку та у строки, що встановлені нормативно-правовими актами Національного банку України.

41.6. Національний банк України має право вимагати від об'єктів відстеження усунення порушень законодавства України з питань діяльності платіжних систем, а також застосовувати до них такі заходи впливу:

проведення переговорів з особами, які є об'єктами відстеження, стосовно необхідності приведення їх діяльності у відповідність із встановленими вимогами;

письмове застереження щодо усунення порушень;

обмеження, зупинення чи припинення надання окремих видів послуг у платіжних системах в Україні;

накладання штрафів на посадових осіб юридичних осіб або фізичних осіб – підприємців, які є об'єктами відстеження, у порядку, встановленому законодавством України;

виключення платіжної системи / учасника платіжної системи / оператора послуг платіжної інфраструктури з реєстру платіжних систем, систем розрахунків, учасників цих систем та операторів послуг платіжної інфраструктури;

заборона здійснення діяльності в Україні.

41.7. Посадові особи юридичних осіб або фізичні особи – підприємці, які є об'єктами відстеження, за порушення законодавства України з питань діяльності платіжних систем несуть адміністративну відповідальність згідно із законодавством України.

41.8. Національний банк України для здійснення відстеження платіжних систем співпрацює з органами державної влади України, центральними банками інших держав та міжнародними організаціями;

14) у Законі України «Про недержавне пенсійне забезпечення» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 47 – 48, ст. 372; 2012 р., № 12 – 13, ст. 82):

у частині першій статті 1 поняття «зберігач пенсійного фонду» викласти в такій редакції:

«зберігач пенсійного фонду (далі – зберігач) – Національний банк України або банк, який на підставі відповідної ліцензії провадить діяльність із зберігання активів пенсійних фондів»;

абзац другий частини першої статті 44 викласти в такій редакції:

«має ліцензію Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку на провадження діяльності із зберігання активів пенсійних фондів»;

пункт 1 частини третьої статті 45 викласти в такій редакції:

«1) анулювання Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку ліцензії на провадження діяльності із зберігання активів пенсійних фондів»;

15) у частині другій статті 99 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49 – 51, ст. 376; 2012 р., № 12 – 13, ст. 82; із змінами, внесеними Законом України від 24 травня 2012 року № 4841-VI):

пункт 1 викласти в такій редакції:

«1) мати ліцензію, видану Національним банком України, та ліцензію, видану Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, на провадження діяльності із зберігання активів пенсійного фонду»;

у пункті 3 слова «депозитарної діяльності зберігача цінних паперів» замінити словами «діяльності із зберігання активів пенсійного фонду»;

16) у Законі України «Про цінні папери та фондовий ринок» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 31, ст. 268 із наступними змінами):

статтю 1 доповнити абзацами такого змісту:

«кліринг – визначення взаємних зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів, у тому числі шляхом неттінгу;

неттінг – повне або часткове припинення зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів шляхом заліку зобов'язань або іншим способом. На момент здійснення неттінгу строк виконання зобов'язань, за якими здійснюється неттінг, вважається таким, що настав;

система управління ризиками та гарантій особи, яка провадить клірингову діяльність, – комплекс заходів, спрямованих на зниження ризиків невиконання або несвочасного виконання зобов'язань, що виникають за правочинами з фінансовими інструментами»;

у статті 2:

в абзаці четвертому частини другої слова «реєстраторів та зберігачів» замінити словами «депозитарних установ»;

доповнити частиною четвертою такого змісту:

«4. Якщо інше не встановлено законом або одна із сторін договору не вимагає іншого, правочини щодо цінних паперів, які вчиняються поза фондовою біржею, не потребують нотаріального посвідчення»;

частини першу – четверту статті 3 викласти в такій редакції:

«1. Цінним папером є документ установленої форми з відповідними реквізитами, що посвідчує грошове або інше майнове право, визначає взаємовідносини емітента цінного папера (особи, яка видала цінний папір) і особи, що має права на цінний папір, та передбачає виконання зобов'язань за таким цінним папером, а також можливість передачі прав на цінний папір та прав за цінним папером іншим особам.

2. Неемісійні цінні папери можуть існувати виключно в документарній формі і за формою випуску можуть бути лише ордерними або на пред'явника.

3. Цінні папери за формою існування поділяються на бездокументарні цінні папери та документарні цінні папери.

Бездокументарним цінним папером є обліковий запис на рахунку в цінних паперах у системі депозитарного обліку цінних паперів.

Документарним цінним папером є сертифікат цінного папера – бланк цінного папера, який містить найменування виду цінного папера, а також визначені законодавством реквізити.

4. Цінні папери за формою випуску можуть бути на пред'явника, іменні або ордерні.

Права на цінний папір та права за цінним папером, що існує в документарній формі, належать:

пред'явникові цінного папера (цінний папір на пред'явника);

особі, зазначеній в цінному папері (іменний цінний папір);

особі, зазначеній в цінному папері, яка може сама реалізувати такі права або призначити своїм наказом іншу уповноважену особу (ордерний цінний папір).

Ордерні цінні папери можуть існувати виключно в документарній формі.

Права на цінний папір та права за цінним папером, що існують в бездокументарній формі, належать власникові рахунка в цінних паперах, відкритого в депозитарній установі, у разі зарахування цінних паперів на депозит нотаріуса – відповідному кредиторіві.

Емітент цінних паперів на пред'явника не має права на отримання із системи депозитарного обліку цінних паперів інформації про власників таких цінних паперів у будь-якій формі, крім випадків, передбачених Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

Емітент іменних цінних паперів має право на отримання із системи депозитарного обліку цінних паперів інформації про власників таких цінних паперів у формі реєстру власників іменних цінних паперів.

Іменні емісійні цінні папери існують виключно в бездокументарній формі.

Емісійні цінні папери на пред'явника можуть бути переведені в бездокументарну форму існування шляхом депонування таких цінних паперів на рахунках у цінних паперах у Центральному депозитарії цінних паперів або Національному банку України відповідно до компетенції, встановленої Законом України «Про депозитарну систему України» (знерухомлені) в установленому Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку порядку. Емісійні цінні папери на пред'явника, що існують в бездокументарній формі, не можуть бути переведені в документарну форму»;

статтю 4 викласти в такій редакції:

«Стаття 4. Перехід прав на цінні папери та прав за цінними паперами

1. До особи, яка набула право на цінний папір, одночасно переходять у сукупності всі права, які ним посвідчуються (права за цінним папером), крім випадків, установлених законом або правочинном.

Обмеження прав на цінні папери або прав за цінними паперами може бути встановлено тільки у випадках і в порядку, що передбачені законом.

2. Права на цінний папір та права за цінним папером на пред'явника, що існує в документарній формі, переходять шляхом вручення такого цінного папера іншій особі.

Права на цінний папір та права за цінним папером на пред'явника, що існує в бездокументарній формі, переходять у порядку, визначеному для переходу прав на іменні цінні папери.

Перехід прав на знерухомлені цінні папери на пред'явника і реалізація прав за ними потребує обов'язкової ідентифікації власника депозитарною установою, що веде рахунок у цінних паперах такого власника.

Реєстр власників цінних паперів на пред'явника не складається.

3. Права на іменний цінний папір та права за іменним цінним папером переходять до іншої особи у порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему України.

Інформацію про власників іменних цінних паперів емітент одержує у формі реєстру власників іменних цінних паперів. Перехід прав на іменні цінні папери і реалізація прав за ними потребує обов'язкової ідентифікації власника депозитарною установою, що веде рахунок у цінних паперах такого власника.

4. Право власності на ордерний цінний папір переходить іншій особі шляхом вчинення на ордерному цінному папері передавального запису (індосаменту). Індосамент може бути бланковим – без зазначення особи, стосовно якої повинні бути виконані зобов'язання, або ордерним – із зазначенням такої особи.

5. Особливості переходу прав на цінні папери та прав за цінними паперами встановлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку та правочином»;

статтю 5 доповнити частиною третьою такого змісту:

«3. Доходи за емісійними цінними паперами сплачуються у порядку, передбаченому законодавством про депозитарну систему України»;

у статті 16:

абзац перший частини першої після слова «обліку» доповнити словами «прав на цінні папери та»;

частину другу доповнити абзацом такого змісту:

«клірингова діяльність»;

у частині третій:

перше речення доповнити словами «(крім професійної діяльності Центрального депозитарію цінних паперів та депозитарної діяльності Національного банку України)»;

доповнити двома абзацами такого змісту:

«Професійна діяльність Центрального депозитарію цінних паперів провадиться на підставі правил Центрального депозитарію цінних паперів, зареєстрованих Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку в установленому законодавством порядку.

Депозитарна діяльність Національного банку України провадиться з урахуванням особливостей депозитарної та клірингової діяльності з цінними паперами відповідно до компетенції, встановленої Законом України «Про депозитарну систему України»;

доповнити статтями 19¹ – 19⁷ такого змісту:

«Стаття 19¹. Клірингова діяльність

1. Клірингова діяльність – діяльність з визначення зобов'язань, що підлягають виконанню за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів, підготовка документів (інформації) для проведення розрахунків, а також створення системи гарантій з виконання зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів.

2. Особами, які провадять клірингову діяльність, є клірингові установи та Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках. Центральний депозитарій цінних паперів та Національний банк України можуть провадити клірингову діяльність з урахуванням вимог, встановлених законодавством.

4. Вимоги до мінімального розміру регулятивного капіталу особи, яка провадить клірингову діяльність, а також інші обмеження її діяльності визначаються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Національним банком України.

Стаття 19². Утворення клірингової установи

1. Клірингова установа утворюється та функціонує у формі акціонерного товариства. Особа набуває статусу клірингової установи з дня отримання ліцензії на провадження клірингової діяльності та ліцензії Національного банку України на здійснення окремих банківських операцій у порядку, встановленому Національним банком України.

2. Статутний капітал клірингової установи повинен бути сплачений коштами.

3. Клірингова установа для провадження клірингової діяльності повинна мати належне обладнання, зокрема комп'ютерну техніку з відповідним програмним забезпеченням, окремі канали зв'язку

і приміщення, що відповідають вимогам, установленим Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку та Національним банком України.

4. Клірингова установа зобов'язана протягом трьох місяців з дня отримання ліцензії на провадження клірингової діяльності укласти:

1) договір про проведення розрахунків у цінних паперах за результатами клірингу з Центральним депозитарієм цінних паперів або Національним банком України відповідно до компетенції, визначеної законом;

2) договір про проведення грошових розрахунків за результатами клірингу з Розрахунковим центром з обслуговування договорів на фінансових ринках;

3) договір про надання клірингових послуг із щонайменше однією фондовою біржею.

Вимоги до зазначених у цій частині договорів установлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

До моменту укладення зазначених договорів клірингова установа не має права провадити клірингову діяльність щодо цінних паперів.

5. Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку може встановлювати додаткові вимоги до клірингових установ, що обмежують ризики професійної діяльності на фондовому ринку.

6. Слова «клірингова установа» та похідні від них дозволяється використовувати лише юридичним особам, які утворені та функціонують відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 19³. Проведення клірингової діяльності

1. Центральний депозитарій цінних паперів, клірингова установа або Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках провадять клірингову діяльність на підставі ліцензії, що видається Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, в установленому нею порядку та можуть здійснювати окремі види банківських послуг на підставі ліцензії Національного банку України.

Центральний депозитарій цінних паперів, клірингова установа або Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках до початку провадження клірингової діяльності повинні в установленому порядку зареєструвати в Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку Правила провадження клірингової діяльності, які визначають загальний порядок здійснення клірингової діяльності.

Клірингову діяльність за договорами щодо цінних паперів, укладеними на певній фондовій біржі, може провадити лише одна особа, яка має ліцензію на провадження клірингової діяльності.

2. Клірингова діяльність є виключним видом професійної діяльності на ринку цінних паперів, крім її поєднання у встановленому законом випадку за умови провадження таких видів діяльності окремими структурними підрозділами.

3. Для провадження клірингової діяльності клірингова установа, Центральний депозитарій цінних паперів або Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках зобов'язані зареєструвати в Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку в порядку та строки, встановлені нею, такі внутрішні документи:

1) правила клірингу, погоджені Національним банком України;

2) документ, що визначає порядок організації та здійснення внутрішнього аудиту (контролю);

3) документ, що визначає систему управління ризиками та гарантій із зазначенням видів ризиків, методики їх розрахунку, заходи зниження ризиків, порядок та умови їх застосування.

4. Підставами для відмови в реєстрації внутрішніх документів особи, яка провадить клірингову діяльність, і змін до них є:

1) невідповідність документів, поданих на реєстрацію, вимогам законодавства, у тому числі нормативно-правовим актам Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку;

2) подання документів не в повному обсязі, наявність у них неповної або недостовірної інформації;

3) невідповідність розміру статутного капіталу вимогам закону.

Стаття 19⁴. Правила клірингу

1. Правила клірингу повинні містити:

1) вимоги до учасників клірингу;
 2) порядок здійснення клірингу за участю та/або без участі центрального контрагента;
 3) порядок, умови допуску зобов'язань до клірингу та вимоги до таких зобов'язань;
 4) права і обов'язки особи, яка провадить клірингову діяльність, та учасників клірингу;
 5) порядок обліку прав та зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів та їх припинення;

6) порядок подання особою, яка провадить клірингову діяльність, учасникам клірингу звітів за результатами клірингу та за результатами розрахунків;

7) порядок подання особою, яка провадить клірингову діяльність, Центральному депозитарію цінних паперів та Національному банку України відповідно до встановленої Законом України «Про депозитарну систему України» компетенції інформації у розрізі клієнтів Центрального депозитарію цінних паперів та/або Національного банку України та їх депонентів щодо здійснення переказу цінних паперів за результатами клірингу зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів, вчиненими на фондовій біржі за результатами кожної торговельної сесії біржі та поза фондовою біржею, якщо проводяться розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати» (крім випадку провадження клірингової діяльності Центральним депозитарієм цінних паперів або Національним банком України);

8) порядок подання особою, яка провадить клірингову діяльність Розрахунковому центру з обслуговування договорів на фінансових ринках інформації у розрізі клієнтів щодо здійснення переказу коштів за результатами клірингу зобов'язань за правочинами щодо цінних паперів, вчиненими на фондовій біржі за результатами кожної торговельної сесії біржі та поза фондовою біржею, якщо проводяться розрахунки за принципом «поставка цінних паперів проти оплати»;

9) опис заходів, що спрямовані на зниження ризиків невиконання або неналежного виконання зобов'язань, що виникають за договорами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів, на основі одного з механізмів зниження ризиків, визначених частиною другою цієї статті;

10) опис про систему захисту інформації;

11) інші положення відповідно до цього Закону та інших законів.

Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку можуть встановлюватися додаткові вимоги до правил клірингу.

2. Механізмами зниження ризиків невиконання або неналежного виконання зобов'язань, що передбачені договорами, укладеними на фондовій біржі, є:

обов'язкове стовідсоткове попереднє депонування та резервування коштів і цінних паперів або інших фінансових інструментів у порядку, встановленому Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Національним банком України;

часткове (або таке, що відсутнє) попереднє депонування та резервування коштів і цінних паперів або інших фінансових інструментів з обов'язковим створенням системи управління ризиками та гарантій, якою може бути передбачено створення гарантійного фонду за рахунок внесків учасників клірингу та інших учасників депозитарної системи, в порядку, встановленому Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Національним банком України.

Порядок створення та використання гарантійного фонду у вигляді цінних паперів та інших фінансових інструментів встановлюється Комісією, а у вигляді коштів – Національним банком України.

3. Додаткові вимоги до правил клірингу встановлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Національним банком України.

Стаття 19⁵. Організація клірингу

1. Особа, яка провадить клірингову діяльність, здійснює кліринг тільки тих зобов'язань, які допущені для здійснення клірингу в порядку і на умовах, установлених правилами клірингу.

2. Порядок здійснення клірингу за договорами щодо цінних паперів, а також порядок контролю за провадженням клірингової діяльності встановлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

3. Недійсність правочину, зобов'язання за яким припинено за результатами клірингу, не тягне за собою недійсність правочинів, виконаних у процесі клірингу, та результатів клірингу.

Стаття 19⁶. Центральний контрагент

1. Центральний контрагент – юридична особа, яка провадить клірингову діяльність, набуває взаємні права та обов'язки сторін правочинів щодо цінних паперів, зобов'язання за якими допущені до клірингу, та стає покупцем для кожного продавця і продавцем для кожного покупця.

Особами, які виконують функції центрального контрагента, є клірингові установи та Розрахунковий центр з обслуговування договорів на фінансових ринках.

Для забезпечення виконання зобов'язань, допущених до клірингу, центральний контрагент має право виступати учасником біржових торгів без ліцензії на провадження діяльності на фондовому ринку – діяльності з торгівлі цінними паперами.

2. Вимоги до достатності власних коштів особи, яка провадить клірингову діяльність та здійснює функції центрального контрагента, встановлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

Слова «центральный контрагент» та похідні від них дозволяється використовувати лише юридичним особам, які утворені та функціонують відповідно до вимог цього Закону.

3. Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку може встановлювати додаткові вимоги до особи, яка провадить клірингову діяльність та здійснює функції центрального контрагента.

Стаття 19⁷. Гарантії невтручання у діяльність особи, яка провадить клірингову діяльність

1. Втручання державних органів або їх посадових осіб у виконання функцій та здійснення повноважень клірингових установ та Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках забороняється, крім визначених законом випадках»;

у частині першій статті 20 слова «у тому числі здійснення клірингу та розрахунків за ними» виключити;

статтю 24 доповнити частиною третьою такого змісту:

«3. Фондова біржа зобов'язана до подання правил фондової біржі на реєстрацію в Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку укласти договір про кліринг та розрахунки за правочинами щодо цінних паперів з особою, яка провадить клірингову діяльність.

Вимоги до зазначеного договору встановлюються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

До моменту укладення зазначеного договору фондова біржа не має права провадити діяльність з організації торгівлі цінними паперами на фондовому ринку»;

частину першу статті 25 доповнити абзацами такого змісту:

«взаємодії з особою, яка провадить клірингову діяльність, стосовно здійснення клірингу за правочинами щодо цінних паперів та інших фінансових інструментів;

взаємодії з Центральним депозитарієм цінних паперів стосовно обміну інформацією про вчинені на фондовій біржі правочини щодо цінних паперів у визначених законом повноважень за результатами кожної торговельної сесії біржі;

взаємодії з Національним банком України стосовно обміну інформацією про вчинені на фондовій біржі правочини щодо цінних паперів у визначених законом повноважень за результатами кожної торговельної сесії біржі»;

у статті 26:

частини третю і четверту виключити;

у частині п'ятій слова «крім діяльності з ведення реєстрів власників іменних цінних паперів інститутів спільного інвестування у випадках, передбачених законом» виключити;

у пункті 7 частини першої та у пункті 6 частини другої статті 28 слова «або з реєстратором – про ведення реєстру власників іменних цінних паперів, крім випадків, коли облік прав за цінними паперами веде емітент відповідно до законодавства або цінні папери розміщуються на пред'явника» виключити;

статтю 42 викласти в такій редакції:

«Стаття 42. Розкриття інформації, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів»

1. Інформація, що міститься у системі депозитарного обліку цінних паперів, розкривається у випадках та порядку, визначених Законом України «Про депозитарну систему України»;

17) у Законі України «Про акціонерні товариства» (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 50 – 51, ст. 384; 2011 р., № 22, ст. 151, № 29, ст. 272, № 35, ст. 344):

частину п'яту статті 30 викласти в такій редакції:

«5. Для виплати дивідендів товариство в порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему України, перераховує дивіденди Центральному депозитарію цінних паперів на рахунок, відкритий у Розрахунковому центрі з обслуговування договорів на фінансових ринках для зарахування на рахунки депозитарних установ та депозитаріїв-кореспондентів для їх подальшого переказу депозитарними установами на рахунки депонентів або сплати депонентам іншим способом, передбаченим договором, а також для їх подальшого переказу депозитаріями-кореспондентами особам, які мають права на отримання доходів та інших виплат відповідно до законодавства іншої країни»;

частину другу статті 35 виключити;

18) у Законі України «Про виконавче провадження» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 19 – 20, ст. 142):

у частині третій статті 20 слово «депозитаріях» замінити словами «депозитарних установах»;

у частині другій статті 52 слова «депозитаріях цінних паперів» замінити словами «депозитарних установах»;

у частині восьмій статті 57 слова «Кабінетом Міністрів України» замінити словами «законодавством про депозитарну систему України».

5. Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку розробити та затвердити протягом шести місяців з дня опублікування цього Закону:

1) порядок передачі цінних паперів на депозитарне обслуговування до Центрального депозитарію цінних паперів;

2) порядок та умови видачі ліцензії на провадження депозитарної діяльності депозитарною установою, переоформлення ліцензії, видачі її дублікату та копії;

3) порядок та умови видачі ліцензії на провадження клірингової діяльності, переоформлення ліцензії, видачі її дублікату та копії;

4) порядок передачі інформації, що міститься у системі реєстру власників іменних цінних паперів, до системи депозитарного обліку;

5) порядок реєстрації випусків цінних паперів, реєстрація яких не була здійснена до набрання чинності цим Законом, а також порядок переведення таких випусків цінних паперів у систему депозитарного обліку;

6) порядок провадження депозитарної діяльності Центральним депозитарієм цінних паперів та депозитарними установами;

7) порядок провадження клірингової діяльності;

8) ліцензійні умови провадження професійної діяльності на фондовому ринку – депозитарної діяльності депозитарними установами та клірингової діяльності.

Національному банку України разом з Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку розробити та затвердити протягом шести місяців з дня опублікування цього Закону нормативно-правові акти щодо забезпечення функціонування Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках.

6. Ліцензії на провадження депозитарної діяльності депозитарію цінних паперів, депозитарної діяльності зберігача цінних паперів, діяльності з ведення реєстру власників іменних цінних паперів та розрахунково-клірингової діяльності, видані Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку до дня опублікування цього Закону, діють до дня набрання чинності цим Законом.

З дня набрання чинності цим Законом Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку забезпечити анулювання ліцензій на провадження депозитарної діяльності депозитарію цінних паперів, депозитарної діяльності зберігача цінних паперів, діяльності з ведення реєстру власників іменних цінних паперів та розрахунково-клірингової діяльності.

З дня опублікування цього Закону Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку має право видавати ліцензії на провадження депозитарної діяльності депозитарної установи, діяльності із зберігання активів інституту спільного інвестування, діяльності із зберігання активів пенсійних фондів та клірингової діяльності, які набувають чинності з дня набрання чинності цим Законом.

7. Реєстратори та зберігачі, які мають ліцензії на провадження відповідного виду діяльності, повинні до дня набрання чинності цим Законом привести свою діяльність у відповідність із вимогами цього Закону та подати Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку необхідні для видачі нових ліцензій документи або припинити свою діяльність у встановленому Комісією порядку.

Державна реєстрація змін до установчих документів юридичної особи, які до дня опублікування цього Закону мали ліцензії на провадження депозитарної діяльності за її окремими видами, та видача таким юридичним особам нових ліцензій у зв'язку з прийняттям цього Закону здійснюється безоплатно.

8. Рішення про передачу цінних паперів, віднесених цим Законом до компетенції Національного банку України, на депозитарне обслуговування до Центрального депозитарію цінних паперів може бути прийняте не раніше ніж через два роки з дня набрання чинності цим Законом, у зв'язку з чим функція депозитарію таких цінних паперів переходить до Центрального депозитарію цінних паперів.

Порядок зазначеної передачі та систему обміну інформацією між Національним банком України та Центральним депозитарієм цінних паперів розробляє Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Національним банком України.

У разі прийняття рішення про передачу зазначених цінних паперів на депозитарне обслуговування до Центрального депозитарію цінних паперів та здійснення такої передачі норми законодавства щодо провадження депозитарної діяльності Національного банку України втрачають чинність.

9. З дня опублікування цього Закону емітент емісійних цінних паперів під час здійснення емісії цінних паперів може обрати лише бездокументарну форму існування таких цінних паперів, а договір про обслуговування емісії такої емітент може укласти лише з Національним депозитарієм України.

Емітенти іменних емісійних цінних паперів повинні протягом трьох місяців з дня реєстрації Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку Правил Центрального депозитарію цінних паперів забезпечити їх існування в бездокументарній формі та укласти договір з Центральним депозитарієм цінних паперів про обслуговування емісії цінних паперів.

Іменні емісійні цінні папери, випуск яких зареєстровано до дня опублікування цього Закону, можуть існувати в документарній формі до дня набрання чинності цим Законом.

10. Власник цінних паперів, які були дематеріалізовані, зобов'язаний звернутися до обраної емітентом депозитарної установи та укласти з нею договір про обслуговування рахунка в цінних паперах від власного імені або здійснити переказ прав на цінні папери на свій рахунок в цінних паперах, відкритий в іншій депозитарній установі.

У разі якщо власник цінних паперів протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом не уклав з обраною емітентом депозитарною установою договору про обслуговування рахунка в цінних паперах від власного імені або не здійснив переказ належних йому прав на цінні папери на свій рахунок у цінних паперах, відкритий в іншій депозитарній установі, цінні папери такого власника (які дають право на участь в органах емітента) не враховуються при визначенні кворуму та при голосуванні в органах емітента.

Обмеження щодо врахування цінних паперів при визначенні кворуму та при голосуванні в органах емітента встановлюються депозитарною установою в системі депозитарного обліку протягом одного робочого дня після закінчення строку, зазначеного в абзаці другому цього пункту.

Скасування таких обмежень здійснюється депозитарною установою протягом одного робочого дня після укладення власником цінних паперів з депозитарною установою договору про обслуговування рахунка в цінних паперах.

Особливості депозитарного обліку цінних паперів, прав на цінні папери, власники яких не виконали вимоги абзаців першого та другого цього пункту, та порядок встановлення і скасування обмежень, передбачених абзацом третім цього пункту, визначаються Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку.

11. На день реєстрації Правил Центрального депозитарію цінних паперів у статутному капіталі Центрального депозитарію цінних паперів частка держави разом з Національним банком України повинна становити не менш як 50 відсотків.

12. На день реєстрації Правил Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках у статутному капіталі Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках частка Національного банку України повинна становити не менш як 75 відсотків.

Після закінчення 5-річного періоду з дня набрання чинності цим Законом частка Національного банку України в статутному капіталі Розрахункового центру з обслуговування договорів на фінансових ринках може бути зменшена до розміру не меншого, ніж 25 відсотків плюс одна акція.

Кабінету Міністрів України разом з Національним банком України протягом 5 років з дня набрання чинності цим Законом забезпечити зменшення частки держави та Національного банку України у статутному капіталі Центрального депозитарію цінних паперів не менше, ніж до 25 відсотків плюс одна акція.

13. Депозитаріям цінних паперів протягом року з дня опублікування цього Закону, з урахуванням вимог Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, забезпечити передання всіх глобальних сертифікатів на зберігання Національному депозитарію України.

З дня передачі глобального сертифіката на зберігання Національному депозитарію України Національний депозитарій України вважається правонаступником прав та обов'язків інших депозитаріїв за договорами про обслуговування емісії цінних паперів, укладеними між емітентами та депозитаріями.

14. Після набрання чинності цим Законом розпорядження (операції) емітентів цінних паперів, глобальні сертифікати яких було депоновано в іншому депозитарії, виконуються Національним депозитарієм України тільки після укладення відповідного договору про обслуговування емісії цінних паперів з Національним депозитарієм України.

15. Через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом усі цінні папери бездокументарної форми існування блокуються на рахунках у цінних паперах власників у зберігачів та на рахунках таких зберігачів, відкритих у депозитаріях, крім Національного депозитарію України, та на рахунках депозитаріїв, відкритих у Національному депозитарії України, до моменту передачі глобальних сертифікатів цих випусків на зберігання до Національного депозитарію України.

16. Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку разом з Національним банком України в шестимісячний строк вжити необхідних заходів щодо приведення у відповідність із вимогами цього Закону діяльності юридичних осіб, які на день опублікування цього Закону мають чинні ліцензії на провадження депозитарної діяльності депозитарію відповідно до Закону України «Про Національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні», з урахуванням створення Центрального депозитарію цінних паперів на базі Публічного акціонерного товариства «Національний депозитарій України».

Президент України **В. ЯНУКОВИЧ**

м. Київ
6 липня 2012 року
№ 5178-VI

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

1) у частині першій статті 15 слова «або протесту, припису чи подання прокурора» замінити словами «або подання прокурора»;

2) у статті 185⁶:

у назві слова «протесту, припису чи» виключити;

в абзаці другому частини першої та абзаці другому частини другої слова «від п'яти до восьми» замінити словами «від двадцяти до п'ятдесяти»;

в абзаці першому частини другої слова «протесту, припису чи» та слова «протест чи припис» виключити;

3) у статті 185⁸:

частину першу викласти в такій редакції:

«Невиконання посадовою особою законних вимог прокурора – тягне за собою накладення штрафу від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

абзац другий частини другої викласти в такій редакції:

«тягне за собою накладення штрафу на громадян від двадцяти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб – від сорока до вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»;

4) у частині першій статті 250 слово «опротестувувати» замінити словами «вносити подання, оскаржувати», а слова «зупиняти виконання постанови» виключити;

5) у частині другій статті 267 слова «чи опротестування» виключити, а після слів «про адміністративні правопорушення» доповнити словами «або внесення подання прокурора»;

6) у назві глави 24 слова «і опротестування» виключити, а після слів «про адміністративне правопорушення» доповнити словами «або внесення на неї подання прокурора»;

7) частину першу статті 287 після слів «бути оскаржено» доповнити словом «прокурором»;

8) у частині третій статті 288 слово «протестом» замінити словом «поданням», а слово «протесту» замінити словом «подання»;

9) статтю 289 після слів «за заявою» доповнити словом «прокурора»;

10) статтю 290 викласти в такій редакції:

«Стаття 290. Внесення подання прокурора на постанову по справі про адміністративне правопорушення

На постанову по справі про адміністративне правопорушення прокурором може бути внесено подання упродовж десяти днів з дня винесення постанови»;

11) у статті 291 слово «(опротестування)» замінити словами «(внесення подання прокурора)»;

12) у назві та тексті статті 292 слова «і протесту» та «і протест» замінити словами «і подання прокурора»;

13) у статті 293:

у назві слова «і протесту» замінити словами «і подання прокурора»;

в абзаці першому та пункті 1 частини першої слова «або протесту» та «або протест» замінити словами «або подання прокурора»;

14) у статті 294:

у частині першій слова «чи протесту прокурора» виключити;

у частині другій слова «або на неї може бути внесено протест прокурора» замінити словами «або прокурором», слова «протест прокурора, подані» замінити словом «подана», а слово «повертаються» замінити словом «повертається»;

у частині третій слова «протест прокурора подаються» замінити словом «подається», а слова «протест прокурора» виключити;

у частині п'ятій слова «прокурора, який приніс протест» виключити;

у частині шостій слова «прокурора, який вніс протест» виключити;

в абзаці першому та пункті 1 частини восьмої слова «протесту прокурора» та «чи протест прокурора» виключити;

15) у статті 295:

у назві та частині першій слова «або протесту» виключити;

у частині другій слово «протесту» замінити словами «скарги, яка подана прокурором»;

16) статтю 297 виключити;

17) у частині другій статті 299 слова «або опротестуванні» замінити словами «або внесенні на неї подання прокурора», а слова «або протесту» замінити словами «або подання»;

18) у частині першій статті 303 слова «чи опротестування постанови відповідно до статті 291 цього Кодексу» замінити словами «постанови або внесення на неї подання прокурора», а слова «або протесту» замінити словами «або подання прокурора»;

19) у частині першій статті 307 слова «або опротестування» замінити словами «або внесення на неї подання прокурора», а слова «або протесту» замінити словами «або подання»;

20) у частині третій статті 329 слова «або опротестування» та «або протесту» виключити.

2. У Господарському процесуальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 6, ст. 56):

1) у статті 2:

в абзаці четвертому частини першої слова «прокурорів та їх заступників» замінити словом «прокурорів»;

частину другу доповнити реченням такого змісту: «У разі відсутності такого органу або відсутності у нього повноважень щодо звернення до господарського суду прокурор зазначає про це в позовній заяві»;

2) частину другу статті 29 доповнити реченнями такого змісту: «У разі прийняття господарським судом позовної заяви, поданої прокурором в інтересах держави, в якій зазначено про відсутність органу, уповноваженого здійснювати функції держави у спірних правовідносинах, або про відсутність у такого органу повноважень щодо звернення до господарського суду, прокурор набуває статусу позивача. З метою вирішення питання щодо наявності підстав для ініціювання перегляду судових рішень у справі, розглянутій без участі прокурора, вступу в розгляд справи за позовом іншої особи прокурор має право знайомитися з матеріалами справи в суді, робити виписки з неї, отримувати копії документів, що знаходяться у справі»;

3) у частині першій статті 54 слова «прокурором чи його заступником» замінити словом «прокурором»;

4) у частині першій статті 56 слова «прокурор чи його заступник» замінити словом «прокурор»;

5) у частині другій статті 62 слова «прокурору чи його заступнику» замінити словом «прокурору»;

6) перше речення частини першої статті 66 викласти в такій редакції:

«Господарський суд за заявою сторони, прокурора або з власної ініціативи має право вжити передбачених статтею 67 цього Кодексу заходів до забезпечення позову»;

7) у частині першій статті 111¹⁵ слова «Сторони у справі та Генеральний прокурор України» замінити словами «Сторони, треті особи, прокурор»;

8) у статті 116:

друге речення частини першої викласти в такій редакції: «Після набрання судовим рішенням законної сили наказ видається за заявою стягувачу чи прокурору, який здійснював у цій справі представ-

ництво інтересів громадянина або держави в суді, або надсилається стягувачу рекомендованим чи цінним листом»;

перше речення частини другої виключити;

9) у частині першій статті 121 слова «прокурора чи його заступника» замінити словом «прокурора».

3. Пункт 2 примітки до статті 368 Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25 – 26, ст. 131) замінити пунктами 2 та 2¹ такого змісту:

«2. Службовими особами, які займають відповідальне становище, у статтях 368 та 382 цього Кодексу є особи, зазначені у пункті 1 примітки до статті 364 цього Кодексу, посади яких згідно зі статтею 6 Закону України «Про державну службу» віднесені до посад державної служби підгруп I-4, II-2, II-3, II-4, III-1, III-2, III-3, III-4, IV-1, IV-2, IV-3, судді, прокурори і слідчі, а також інші, крім зазначених у пункті 2¹ примітки до цієї статті, керівники і заступники керівників органів місцевого самоврядування, їх структурних підрозділів та одиниць.

2¹. Службовими особами, які займають особливо відповідальне становище, у статтях 368 та 382 цього Кодексу є:

1) особи, зазначені у пунктах 1, 2 та 3 частини другої статті 2 Закону України «Про державну службу», Голова Верховної Ради України, його перший заступник та заступник, Прем'єр-міністр України, Генеральний прокурор України, його перший заступник та заступники, Голова Конституційного Суду України, його заступники та судді Конституційного Суду України, Голова Верховного Суду України, його перший заступник, заступники та судді Верховного Суду України, голови вищих спеціалізованих судів, їх заступники та судді вищих спеціалізованих судів, Голова Національного банку України, його перший заступник та заступники, члени Ради національної безпеки і оборони України;

2) особи, посади яких згідно зі статтею 6 Закону України «Про державну службу» віднесені до посад державної служби підгруп I-1, I-2, I-3 та II-1;

3) особи, посади яких згідно зі статтею 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» віднесені до першої та другої категорії посад в органах місцевого самоврядування».

4. У Цивільному процесуальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., №№ 40 – 42, ст. 492):

1) у частині другій статті 45:

після слів «з позовною заявою» доповнити словом «(заявою)»;

доповнити абзацом другим такого змісту:

«Прокурор, який звертається до суду в інтересах держави, в позовній заяві (заяві) самостійно визначає, в чому полягає порушення інтересів держави, та обґрунтовує необхідність їх захисту, а також зазначає орган, уповноважений державою здійснювати відповідні функції у спірних правовідносинах. У разі відсутності такого органу або відсутності у нього повноважень щодо звернення до суду прокурор зазначає про це в позовній заяві і в такому разі прокурор набуває статусу позивача»;

2) частину четверту статті 46 замінити двома частинами такого змісту:

«4. Відмова органу, уповноваженого здійснювати відповідні функції у спірних правовідносинах, від поданого прокурором в інтересах держави позову (заяви), подання ним заяви про залишення позову без розгляду не позбавляє прокурора права підтримувати позов (заяву) і вимагати розгляду справи по суті.

5. З метою вирішення питання щодо наявності підстав для ініціювання перегляду судових рішень у справі, розглянутій без участі прокурора, вступу в розгляд справи за позовом (заявою) іншої особи прокурор має право знайомитися з матеріалами справи в суді, робити виписки з неї, отримувати копії документів, що знаходяться у справі».

У зв'язку з цим частину п'яту вважати частиною шостою;

3) перше речення частини другої статті 368 після слів «на користь яких воно ухвалено» доповнити словами «чи прокурора, який здійснював у цій справі представництво інтересів громадянина або держави в суді».

5. У Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №№ 35 – 37, ст. 446):

1) у частині другій статті 60:

після слів «з адміністративним позовом» доповнити словом «(поданням)»;

доповнити абзацом другим такого змісту:

«Прокурор, який звертається до адміністративного суду в інтересах держави, в позовній заяві (поданні) самостійно визначає, в чому полягає порушення інтересів держави, та обґрунтовує необхідність їх захисту, а також зазначає орган, уповноважений державою здійснювати відповідні функції у спірних правовідносинах. У разі відсутності такого органу або відсутності у нього повноважень щодо звернення до адміністративного суду прокурор зазначає про це в позовній заяві і в такому разі прокурор набуває статусу позивача»;

2) частину четверту статті 61 замінити двома частинами такого змісту:

«4. Відмова органу, уповноваженого здійснювати відповідні функції у спірних правовідносинах, від адміністративного позову, поданого прокурором в інтересах держави, не позбавляє прокурора права підтримувати позов і вимагати вирішення спору по суті.

5. Органи та особи, визначені у статті 60 цього Кодексу, які не брали участі у справі, з метою вирішення питання про наявність підстав для подання апеляційної чи касаційної скарги, заяви про перегляд судових рішень Верховним Судом України, заяви про перегляд рішення за нововиявленими обставинами, вступу в розгляд справи за позовом (поданням) іншої особи мають право знайомитися з матеріалами справи в адміністративному суді, робити виписки з неї, отримувати копії документів, що знаходяться у справі»;

3) перше речення частини першої статті 258 після слів «на користь яких воно ухвалено» доповнити словами «чи прокурора, який здійснював у цій справі представництво інтересів громадянина або держави в суді».

6. У Митному кодексі України:

1) у статті 467:

у частині першій слова «два місяці» замінити словами «шість місяців»;

у частині другій слова «три місяці» замінити словами «шість місяців»;

частину третю викласти в такій редакції:

«3. У разі закриття кримінального провадження, але за наявності в діях правопорушника ознак порушення митних правил, адміністративні стягнення за порушення митних правил може бути накладено не пізніше ніж через три місяці з дня прийняття рішення про закриття кримінального провадження, але не пізніше ніж через два роки з дня вчинення правопорушення»;

2) у частині другій статті 486 слово «(опротестування)» замінити словами «(внесенням подання прокурора)»;

3) у частині п'ятій статті 529:

після слів «представником такої особи» доповнити словом «прокурором»;

друге речення виключити;

слова «та принесення прокурором протесту на постанову» виключити;

4) у частині першій статті 530 слова «принесенням протесту прокурором» замінити словами «внесенням подання прокурора»;

5) у назві та частині першій статті 532 слова «протесту прокурора» та «протест прокурора» замінити словами «подання прокурора»;

6) у назві та частині першій статті 533 слова «або принесення протесту» замінити словами «або внесення подання прокурора», а слова «чи протесту» замінити словами «або подання»;

7) у частині першій статті 539 слова «або принесення на неї протесту прокурором» замінити словами «або внесення на неї подання прокурора», а слова «без задоволення або відхилення протесту» замінити словами «або подання без задоволення».

7. У Кримінальному процесуальному кодексі України від 13 квітня 2012 року:

1) абзац перший частини дев'ятої статті 31 викласти в такій редакції:

«9. Кримінальне провадження стосовно осіб, зазначених у пунктах 1, 2 та 3 частини другої статті 2 Закону України «Про державну службу», Голови Верховної Ради України, його першого заступника чи заступника, Прем'єр-міністра України, Генерального прокурора України, його першого заступника чи заступника, Голови Конституційного Суду України, його заступника чи судді Конституційного Суду України, Голови Верховного Суду України, його першого заступника, заступника чи судді Верховного Суду України, голів вищих спеціалізованих судів, їх заступників чи суддів вищих спеціалізованих судів, Голови Національного банку України, його першого заступника чи заступника, члена Ради національної

безпеки і оборони України, а також осіб, посади яких згідно із статтею 6 Закону України «Про державну службу» віднесені до посад державної служби підгруп I-1, I-2, I-3, здійснюється»;

2) частину четверту статті 216 викласти в такій редакції:

«4. Слідчі органів державного бюро розслідувань здійснюють досудове розслідування кримінальних правопорушень, вчинених:

1) особами, зазначеними у пунктах 1, 2 та 3 частини другої статті 2 Закону України «Про державну службу», Головою Національного банку України, його першим заступником чи заступником, членом Ради національної безпеки і оборони України;

2) суддею чи працівником правоохоронного органу;

3) службовими особами, посади яких згідно із статтею 6 Закону України «Про державну службу» віднесені до посад державної служби підгруп I-1, I-2, I-3, I-4, II-1, II-2, III-1, IV-1;

4) особами, посади яких згідно із статтею 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» віднесені до першої та другої категорії посад в органах місцевого самоврядування».

8. У Законі України «Про прокуратуру» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 53, ст. 793 із наступними змінами):

1) у статті 8:

у частині першій слова «Вимоги прокурора, які відповідають чинному законодавству» замінити словами «Законні вимоги прокурора»;

частину третю викласти в такій редакції:

«Ухилення від виконання законних вимог прокурора тягне за собою відповідальність, передбачену законом»;

2) у частині третій статті 9 слово «транспортні» виключити, а слова «заступники і помічники прокурорів» замінити словами «їх заступники»;

3) статтю 10 викласти в такій редакції:

«Стаття 10. Координаційні повноваження прокуратури у сфері протидії злочинності та корупції»

Генеральний прокурор України та підпорядковані йому прокурори з метою підвищення ефективності протидії злочинності та корупції координують діяльність правоохоронних органів з питань протидії злочинності та корупції.

Координаційні повноваження прокуратури реалізуються шляхом проведення спільних нарад, створення міжвідомчих робочих груп, проведення узгоджених заходів, аналітичної діяльності тощо.

Основною формою координації діяльності правоохоронних органів є проведення координаційної наради її керівників під головуванням відповідного прокурора.

На координаційні наради запрошуються керівники органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування для заслуховування інформації щодо їхньої діяльності з питань попередження і протидії злочинності та корупції.

Рішення координаційної наради є обов'язковими для виконання, визначеними у ньому правоохоронними органами.

Організація роботи з координації діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією визначається Положенням, яке розробляється і затверджується Генеральним прокурором України за погодженням з керівниками правоохоронних органів»;

4) у статті 10¹:

у частині першій слово «Правові» замінити словами «Нормативно-правові», а слова «можуть бути опротестовані» – словами «може бути внесене подання»;

у частині другій слова «Протест» та «протесту» замінити словами «Подання» та «подання», а слова «до Апеляційного суду Автономної Республіки Крим» – словами «до суду»;

частину четверту виключити;

5) частину четверту статті 14 замінити двома частинами такого змісту:

«Генеральна прокуратура України створює Єдиний реєстр досудових розслідувань та забезпечує його ведення органами досудового розслідування. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань затверджується Генеральним прокурором України за погодженням з керівниками органів досудового розслідування.

Спільно з органами досудового розслідування та за погодженням із спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі статистики Генеральною прокуратурою України розробляється система та методика обліку кримінальних правопорушень, осіб, які їх вчинили, та руху кримінальних проваджень»;

б) статті 20 та 21 викласти в такій редакції:

«Стаття 20. Повноваження прокурора

При здійсненні прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів прокурор має право:

1) безперешкодно за посвідченням, що підтверджує займану посаду, входити у приміщення органів державної влади та органів місцевого самоврядування, військових частин, підприємств, установ та організацій незалежно від форм власності без особливих перепусток, де такі запроваджено;

2) витребувати від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних підприємств, установ та організацій рішення, розпорядження, інструкції, накази та інші акти і документи, одержувати інформацію про стан законності і заходи щодо її забезпечення, мати доступ до відповідних інформаційних баз даних державних органів;

3) вимагати від керівників та колегіальних органів проведення перевірок, ревізій діяльності підпорядкованих і підконтрольних підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, а також виділення спеціалістів для проведення перевірок, відомчих і позавідомчих експертиз;

4) мати доступ до документів і матеріалів, необхідних для проведення перевірки, у тому числі за письмовою вимогою, і таких, що містять комерційну таємницю або інформацію з обмеженим доступом. Письмово вимагати подання в прокуратуру у визначений ним розумний строк зазначених документів та матеріалів, видачі необхідних довідок, у тому числі щодо операцій і рахунків юридичних осіб та інших організацій, для вирішення питань, пов'язаних з перевіркою. Отримання від банків інформації, яка містить банківську таємницю, здійснюється у порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про банки і банківську діяльність»;

5) отримувати від посадових та службових осіб і громадян усні або письмові пояснення, в тому числі шляхом виклику відповідної особи до органу прокуратури.

Дії, передбачені пунктами 3, 4 та 5 частини першої цієї статті, можуть бути вчинені виключно під час проведення перевірки в порядку, передбаченому статтею 21 цього Закону.

При виявленні порушень закону прокурор у межах своєї компетенції має право:

1) вносити подання;

2) у встановленому законом порядку ініціювати притягнення особи до дисциплінарної, адміністративної відповідальності, скласти протокол про адміністративне правопорушення та починати досудове розслідування;

3) звертатися до суду в передбачених законом випадках.

Стаття 21. Перевірки та порядок їх проведення

Перевірки проводяться за письмовими зверненнями органів державної влади, органів місцевого самоврядування, депутатів усіх рівнів, фізичних та юридичних осіб, а також за власною ініціативою прокурора. При цьому перевірки за заявами фізичних чи юридичних осіб, зверненнями та запитамі депутатів усіх рівнів, крім заяв та повідомлень про кримінальне правопорушення, проводяться лише у разі їх попереднього розгляду компетентними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими чи службовими особами або неприйняття ними у встановлені строки рішень з цих питань.

У разі якщо захист прав і свобод людини і громадянина та інтересів держави згідно із законом є компетенцією відповідних органів державного нагляду (контролю), перевірки проводяться з обов'язковим наданням оцінки щодо законності їх діяльності. У зв'язку з бездіяльністю уповноваженого органу державного нагляду (контролю) або відсутністю такого органу вживаються відповідні заходи прокурорського реагування, спрямовані на забезпечення захисту прав і свобод людини і громадянина, інтересів держави.

Для здійснення перевірки прокурор приймає постанову, в якій зазначає підстави, що свідчать про можливі порушення законності, та обґрунтовує необхідність вчинення дій, передбачених пунктами 3, 4 та 5 частини першої статті 20 цього Закону. Не допускається проведення перевірки без надання копії зазначеної постанови представнику підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, підпорядкованості чи приналежності, фізичній особі – підприємцю. Постанова прокурора може бути оскаржена цими особами до прокурора вищого рівня або суду в порядку адміністративного судочинства протягом десяти днів з дня одержання копії постанови. За результатами розгляду скарги прокурор вищого рівня приймає рішення про задоволення скарги та скасування постанови або про відмову у задоволенні скарги. Оскарження постанови до прокурора вищого рівня не позбавляє особу права на її оскарження до суду, яке може бути здійснене нею протягом десяти днів з дня одержання рішення прокурора вищого рівня про результати розгляду скарги.

Оригінали витребуваних чи отриманих прокурором актів, документів та матеріалів мають бути повернуті відповідним особам після закінчення перевірки, крім випадків долучення їх до матеріалів кримінального провадження в порядку, передбаченому процесуальним законодавством. У разі необхідності до закінчення перевірки можуть бути повернуті копії зазначених документів»;

7) статтю 22 виключити;

8) статті 23 та 24 викласти в такій редакції:

«Стаття 23. Подання

Подання – це акт реагування прокурора на виявлені порушення закону з вимогою (вимогами) щодо:

1) усунення порушень закону, причин та умов, що їм сприяли;

2) притягнення осіб до передбаченої законом відповідальності;

3) відшкодування шкоди;

4) скасування нормативно-правового акта, окремих його частин або приведення його у відповідність із законом;

5) припинення незаконних дій чи бездіяльності посадових і службових осіб.

Подання може бути внесено Прем'єр-міністру України, Кабінету Міністрів України, Верховній Раді Автономної Республіки Крим, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, міністерствам та іншим центральним і місцевим органам виконавчої влади, органам місцевого самоврядування, військовим частинам, громадським об'єднанням, органам державного нагляду (контролю), посадовим і службовим особам цих органів, підприємствам, установам та організаціям незалежно від форм власності, підпорядкованості чи приналежності, фізичним особам – підприємцям.

Відповідний прокурор має бути повідомлений про результати розгляду подання та вжиті заходи у визначений ним строк, що обчислюється з дня отримання подання та не може бути меншим 10 днів.

Колегіальний орган, якому внесено подання, повідомляє про день його розгляду прокурору, який вправі особисто взяти участь у засіданні цього органу.

У разі відхилення подання в цілому чи частково або неповідомлення прокурора про результати розгляду подання, а також якщо подання не вносилося, прокурор може звернутися до суду щодо:

1) визнання незаконним нормативно-правового акта відповідного органу повністю чи в окремій його частині;

2) визнання протиправним рішення чи окремих його положень і щодо скасування або визнання нечинним рішення чи окремих його положень;

3) визнання протиправними дій чи бездіяльності, зобов'язання вчинити певні дії або утриматися від вчинення певних дій.

Для звернення прокурора з позовом до суду встановлюється 15-денний строк, що обчислюється з дня одержання повідомлення про відхилення подання або в разі неповідомлення прокурора про результати розгляду подання з дня закінчення визначеного прокурором строку для його розгляду.

Стаття 24. Постанова прокурора

У разі виявлення в діянні посадової особи або громадянина ознак адміністративного правопорушення прокурор, його перший заступник, заступник виносить мотивовану постанову про ініціювання притягнення особи до адміністративної відповідальності.

Постанова про ініціювання притягнення особи до адміністративної відповідальності підлягає розгляду повноважною посадовою особою або відповідним органом у 10-денний строк з дня її надходження, якщо інше не встановлено законом. У постанові прокурора обов'язково зазначається, ким і яке положення закону порушене та в чому полягає порушення»;

9) статті 25, 27 та 33 виключити;

10) статтю 35 викласти в такій редакції:

«Стаття 35. Повноваження прокурора

Прокурор має рівні права з іншими учасниками процесу.

Підстави для вступу у справу, а також обсяг і межі повноважень прокурора у судовому процесі визначаються цим Законом та процесуальним законодавством України»;

11) частини другу – п'яту статті 36¹ замінити шістьма частинами такого змісту:

«Підставою представництва в суді інтересів громадянина є його неспроможність через фізичний стан, недосягнення повноліття, похилий вік, недієздатність або обмежену дієздатність самостійно захистити свої порушені чи оспорювані права або реалізувати процесуальні повноваження. Наявність таких підстав має бути підтверджена прокурором шляхом надання суду відповідних доказів.

Підставою представництва в суді інтересів держави є наявність порушень або загрози порушень інтересів держави.

Представництво інтересів громадянина або держави здійснюється прокурором також на підставі заподіяння громадянину або державі шкоди внаслідок вчинення кримінального правопорушення чи іншого суспільно небезпечного діяння, передбаченого законом про кримінальну відповідальність.

За наявності підстав, передбачених частинами другою – четвертою цієї статті, з метою представництва громадянина або держави прокурор має право в порядку, передбаченому процесуальним законом:

1) звертатися до суду з позовами (заявами, поданнями);

2) вступати у справу, порушену за позовами (заявами, поданнями) інших осіб, на будь-якому етапі розгляду;

3) ініціювати перегляд судових рішень, у тому числі у справі, порушеній за позовом (заявою, поданням) іншої особи;

4) брати участь у розгляді справ.

Обираючи форму представництва, передбачену частиною п'ятою цієї статті, прокурор визначає, в чому полягає порушення або загроза порушення інтересів держави чи громадянина, обґрунтовує необхідність їх захисту.

З метою вирішення питання про наявність підстав для ініціювання перегляду судових рішень у справі, розглянутій без участі прокурора, вступ у розгляд справи за позовом (заявою, поданням) іншої особи прокурор має право знайомитися з матеріалами справи в суді, робити виписки з неї, отримувати копії документів, що знаходяться у справі»;

12) статті 37, 40 та 43 викласти в такій редакції:

«Стаття 37. Позовна заява (заява, подання), апеляційна, касаційна скарга, заява про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України

Право подання позовної заяви (заяви, подання) в порядку цивільного, адміністративного, господарського судочинства надається Генеральному прокурору України, прокурорам Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, спеціалізованих прокуратур (на правах обласних), міжрайонним прокурорам, прокурорам міст, районів, районів у містах та прирівняних до них спеціалізованих прокуратур, їх першим заступникам і заступникам.

Право подання позовної заяви у кримінальному провадженні надається прокурору, який бере в ньому участь.

Право внесення апеляційної чи касаційної скарги на судові рішення в цивільних, адміністративних, господарських справах надається прокурору, який брав участь у судовому розгляді, а також незалежно від участі у розгляді справи Генеральному прокурору України, прокурорам Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, спеціалізованих прокуратур (на правах обласних),

міжрайонним прокурорам, прокурорам міст, районів, районів у містах та прирівняних до них спеціалізованих прокуратур, їх першим заступникам і заступникам.

Право внесення заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами в цивільних, адміністративних, господарських справах надається Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам, прокурорам Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя і прирівняним до них прокурорам.

Право внесення заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України на судові рішення в цивільних, адміністративних, господарських справах надається Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам.

Право внесення апеляційної, касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України на судові рішення у кримінальних справах надається прокурору, який брав участь у судовому розгляді, а також незалежно від його участі в розгляді справи прокурору вищого рівня: Генеральному прокурору України, прокурорам Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, спеціалізованих прокуратур (на правах обласних), їх першим заступникам і заступникам»;

«Стаття 40. Зміна процесуальних документів прокурора в суді

Змінити, доповнити, відкликати, відмовитися від позову (заяви, подання), апеляційної, касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України має право прокурор, який їх вніс, або прокурор вищого рівня, його перший заступник чи заступник»;

«Стаття 43. Звернення Генерального прокурора України щодо роз'яснень судам з питань застосування законів

Генеральний прокурор України має право звертатися до пленумів вищих спеціалізованих судів України щодо розгляду питання про необхідність надання роз'яснень судам з питань застосування законів при розгляді відповідних справ»;

13) статтю 42 виключити;

14) пункт 2 частини другої статті 44 викласти в такій редакції:

«2) перевіряти законність наказів, розпоряджень і постанов адміністрації цих установ та в разі їх невідповідності законодавству зупиняти виконання таких актів або скасовувати їх, вимагати від посадових чи службових осіб усунення порушень або надання пояснень з приводу допущених порушень»;

15) в абзаці першому частини другої статті 46 слова «помічників прокурорів, прокурорів управлінь, відділів» замінити словами «старших прокурорів та прокурорів прокуратур»;

16) частину другу статті 51 замінити двома частинами такого змісту:

«Для наукового сприяння у виконанні завдань, покладених на органи прокуратури, розроблення та розгляду науково-методичних рекомендацій, інших документів і пропозицій щодо поліпшення організації роботи, впровадження найбільш досконалих та ефективних форм і методів, вдосконалення законодавства при Генеральній прокуратурі України утворюється науково-методична рада. З цією метою при прокуратурах Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя та прирівняних до них прокуратурах можуть створюватися методичні ради.

Положення про науково-методичну раду при Генеральній прокуратурі України та її персональний склад затверджує Генеральний прокурор України»;

17) доповнити статтею 51² такого змісту:

«Стаття 51². Національна академія прокуратури України

Національна академія прокуратури України є державним вищим навчально-науковим закладом із спеціалізованої підготовки прокурорів та інших працівників прокуратури, підвищення їх кваліфікації, а також здійснення науково-дослідної діяльності.

Національна академія прокуратури України є юридичною особою, що діє на підставі законодавства України та статуту.

На науково-педагогічних працівників, аспірантів і докторантів Національної академії прокуратури України, які мають класні чини, поширюються положення статей 46, 46², 46³, 46⁴, 47, 48, 48¹, 49, 50, 50¹, 51, 52, 53, 54 та 55 цього Закону»;

18) статтю 56 доповнити частиною другою такого змісту:

«Під поняттям «прокурор» у частині третій статті 20 та статтях 21, 23 та 24 цього Закону слід розуміти: Генеральний прокурор України, перший заступник, заступники Генерального прокурора України, прокурори Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, спеціалізованих прокуратур (на правах обласних), їх перші заступники, заступники, міжрайонні прокурори, прокурори міст, районів, районів у містах та прирівняних до них спеціалізованих прокуратур, їх перші заступники і заступники».

9. У Статуті внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженому Законом України «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 22 – 23, ст. 194; 2005 р., № 3, ст. 76; із змінами, внесеними законами України від 13 квітня 2012 року № 4652-VI та від 17 травня 2012 року № 4711-VI):

1) у частині другій статті 24 слова «військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора»;

2) в абзаці третьому статті 59 слова «військовому прокурору» замінити словами «відповідному прокурору»;

3) в абзаці вісімнадцятому статті 67 слова «військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора».

10. У Статуті гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України, затвердженому Законом України «Про Статут гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 22 – 23, ст. 196; 2005 р., № 3, ст. 76; із змінами, внесеними Законом України від 13 квітня 2012 року № 4652-VI):

1) в абзаці двадцятому частини п'ятої статті 9 слова «відповідного військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора»;

2) у частині другій статті 23:

в абзаці шостому слова «відповідних військових прокуратур» замінити словами «відповідних прокуратур»;

в абзаці двадцять першому слова «військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора»;

3) у частині четвертій статті 25 слова «відповідного військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора»;

4) у пункті 46 та абзаці третьому пункту 48 додатка 12 до Статуту гарнізонної та вартової служб слова «військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора».

11. У частинах п'ятій та шостій статті 85 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України «Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 22 – 23, ст. 197; із змінами, внесеними Законом України від 17 травня 2012 року № 4711-VI), слова «військовому прокуророві» замінити словами «відповідному прокуророві».

12. У частині другій статті 23 Закону України «Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 17, ст. 122) слова «підлеглими їй прокуратурами інших рівнів, військовою прокуратурою України» замінити словами «та підпорядкованими їй прокуратурами».

13. У пункті 19 статті 8 Закону України «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 32, ст. 225) слова «військового прокурора» замінити словами «відповідного прокурора».

14. У статті 60 Закону України «Про автомобільний транспорт» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 32, ст. 273):

у частині другій слова «чи протест» виключити;

у частині п'ятій слова «і опротестування» виключити.

15. У частині третій статті 5 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 38, ст. 324; 2012 р., № 22, ст. 217; із змінами, внесе-

ними Законом України від 17 травня 2012 року № 4711-VI) слова «військових прокуратур, підрозділів дізнання» виключити.

16. У Законі України «Про судоустрій і статус суддів» (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 41 – 45, ст. 529):

- 1) друге речення частини четвертої статті 122 виключити;
- 2) четверте речення частини другої статті 127 виключити.

17. У статті 21 Закону України «Про виконавче провадження» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 19 – 20, ст. 142):

у пункті 1 частини першої слова «військові прокуратури регіонів та військова прокуратура Військово-Морських Сил України» замінити словами «спеціалізовані прокуратури на правах обласних»;

у пункті 1 частини другої слова «військові прокуратури гарнізонів» виключити.

18. Пункт 11 частини першої статті 5 Закону України «Про судовий збір» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 14, ст. 87) викласти в такій редакції:

«11) органи прокуратури – при здійсненні своїх повноважень».

II. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 грудня 2012 року, крім пунктів 3 та 7 розділу I цього Закону, які набирають чинності з дня набрання чинності Законом України «Про державну службу» від 17 листопада 2011 року.

2. Кабінету Міністрів України привести свої нормативно-правові акти та забезпечити приведення нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади України у відповідність із цим Законом.

3. Рекомендувати Генеральній прокуратурі України привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом та вжити заходів організаційного характеру, пов'язаних з його прийняттям.

4. На території адміністративно-територіальних одиниць, на яких центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги не розпочали надання такого виду правової допомоги, органи прокуратури можуть здійснювати представництво у суді інтересів громадян з такої підстави, як неспроможність громадянина через свій матеріальний стан самостійно захистити свої порушені чи оспорювані права або реалізувати процесуальні повноваження.

Президент України **В. ЯНУКОВИЧ**

м. Київ
18 вересня 2012 року
№ 5288-VI

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
14 вересня 2012 р. за № 1580/21892

**АДМІНІСТРАТИВНА РАДА
ФОНДУ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ**

**РІШЕННЯ
від 07 вересня 2012 року № 29**

Про поширення дії рішення

Відповідно до пункту 3 розділу Х «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» адміністративна рада Фонду гарантування вкладів фізичних осіб **вирішила:**

1. Поширити дію пункту 1 рішення адміністративної ради Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 21 серпня 2012 року № 27 «Про збільшення розміру відшкодування коштів за вкладами», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 29 серпня 2012 року за № 1452/21764, на банки, щодо яких Національним банком України прийнято рішення про відкликання банківської ліцензії та призначення ліквідатора у період з дня прийняття зазначеного рішення до моменту його офіційного опублікування.

2. Вкладники банків, щодо яких прийнято рішення про відкликання банківської ліцензії та призначення ліквідатора у період з дня прийняття рішення адміністративної ради Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 21 серпня 2012 року № 27 «Про збільшення розміру відшкодування коштів за вкладами», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 29 серпня 2012 року за № 1452/21764, до дня його офіційного опублікування, мають право звертатися до Фонду гарантування вкладів фізичних осіб за отриманням відшкодування коштів за вкладами, включаючи відсотки, до 31 грудня 2012 року.

3. Контроль за виконанням цього рішення покласти на виконавчу дирекцію.

4. Це рішення набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

**Голова
адміністративної ради І. В. Соркін**

Нормативні акти Національного банку України

*Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
17 вересня 2012 р. за № 1594/21906*

**ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 11 липня 2012 р. № 290**

**Про затвердження Правил електронної взаємодії між респондентами
та Національним банком України**

Відповідно до статті 7 Закону України «Про Національний банк України», з метою підвищення рівня захисту інформації та встановлення єдиних правил обміну захищеними даними між Національним банком України та його респондентами Правління Національного банку України **постановляє**:

1. Затвердити Правила електронної взаємодії між респондентами та Національним банком України, що додаються.
2. Контроль за виконанням цієї постанови покласти на заступника Голови Національного банку України Прохоренка В. П.
3. Ця постанова набирає чинності з дня її офіційного опублікування.

Голова С. Г. Арбузов

*ЗАТВЕРДЖЕНО
Постанова Правління
Національного банку України
11.07.2012 № 290*

**ПРАВИЛА
електронної взаємодії між респондентами
та Національним банком України**

І. Загальні положення

1.1. Ці Правила регламентують обмін захищеними електронними документами між респондентами та Національним банком України (далі – Національний банк) через мережу Інтернет та розроблені згідно із Законами України «Про Національний банк України», «Про банки і банківську діяльність», «Про електронний цифровий підпис» та «Про електронні документи та електронний документообіг».

1.2. У цих Правилах терміни вживаються в такому значенні:

електронна печатка – електронний цифровий підпис (далі – ЕЦП), який за правовим статусом прирівнюється до печатки з урахуванням вимог статті 3 Закону України «Про електронний цифровий підпис»;

захищений електронний документ – електронний документ, зашифрований за допомогою засобу криптографічного захисту інформації (далі – КЗІ), що має сертифікат відповідності або позитивний експертний висновок за результатами державної експертизи у сфері криптографічного захисту інформації;

портал електронної взаємодії Національного банку (далі – портал Національного банку) – програмно-технічний засіб, розроблений з урахуванням цих Правил для обміну захищеними електронними документами між респондентами та Національним банком за допомогою електронної пошти (e-mail);

респондент Національного банку (далі – респондент) – особа – відправник захищеного електронного документа до Національного банку;

статус сертифіката – стан посиленого сертифіката ключа (чинний, блокований, скасований) на конкретний момент.

У цих Правилах інші терміни вживаються в значеннях, визначених у Законах України «Про електронний цифровий підпис», «Про електронні документи та електронний документообіг», Порядку засвідчення наявності електронного документа (електронних даних) на певний момент часу, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 26.05.2004 № 680, Порядку акредитації центру сертифікації ключів, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 13.07.2004 № 903.

II. Загальні вимоги до обміну даними

2.1. Національний банк визначає адресу електронної скриньки (e-mail) порталу Національного банку, телефони технічної підтримки та поширює цю інформацію через сторінки Офіційного інтернет-представництва Національного банку України (www.bank.gov.ua) у розділі «Портал електронної взаємодії».

2.2. Цикл обміну захищеними електронними документами (далі – файл обміну) складається з файлу, який відправляється ініціатором обміну адресату (далі – файл повідомлення), повідомлення про доставку та двох квитанцій, які свідчать про результат отримання файлу повідомлення.

Повідомлення про доставку свідчить про дату та час отримання файлу повідомлення адресатом.

Перша квитанція (далі – квитанція № 1) свідчить про результат перевірки проходження автоматичного вхідного контролю файлу повідомлення.

Друга квитанція (далі – квитанція № 2) свідчить про результат оброблення інформації з файлу повідомлення.

2.3. Респонденту для обміну даними з Національним банком необхідно мати:

доступ до мережі Інтернет та можливість відправлення та приймання файлів обміну у форматі транспортного повідомлення (далі – ТП) згідно з розділом V цих Правил;

програмне забезпечення, призначене для створення і оброблення файлів обміну респондентом згідно з розділом III цих Правил;

засіб КЗІ, що має сертифікат відповідності або позитивний експертний висновок за результатами державної експертизи у сфері криптографічного захисту інформації.

III. Формат файла обміну

3.1. Усі файли обміну мають формуватися як XML-документи відповідно до відкритого стандарту W3C (<http://www.w3.org/TR/REC-xml>) та кодуються у форматі «Windows 1251».

3.2. Для контролю за цілісністю структури та правильністю заповнення XML-документа використовується файл (далі – XML-схема), що відповідає стандарту W3C «XML Schema» (<http://www.w3.org/2001/XMLSchema-instance>) та має розширення XSD (XML Schema definition).

Кодування реквізитів у XML-схемі визначається шаблоном відображення кожного типу файлу повідомлення. Усі шаблони надаються Національним банком у форматі Adobe Portable Document Format (PDF) і мають аналогічне до XML-схеми ім'я файлу з розширенням PDF.

Порядок елементів у XML-документі повинен точно відповідати порядку, описаному XML-схемою.

3.3. Опис форматів файлів обміну наведено в додатку 1 до цих Правил.

Детальний опис та зміст файлів обміну, XML-схеми та шаблони відображення встановлюються Національним банком та поширюються через сторінки Офіційного інтернет-представництва Національного банку України в розділі «Портал електронної взаємодії».

IV. Вимоги до криптографічного захисту інформації

4.1. Створення файла обміну завершується накладанням електронного цифрового підпису з використанням надійного засобу електронного цифрового підпису (далі – ЕЦП).

4.2. Для перевірки ЕЦП використовується посилений сертифікат відкритого ключа (далі – сертифікат ключа), сформований акредитованим центром сертифікації ключів.

Статус сертифіката ключа перевіряється на момент, визначений позначкою часу, яка накладається на електронний документ, а у разі відсутності позначки часу – на момент отримання електронного документа.

4.3. Усі криптографічні перетворення виконуються засобами криптографічного захисту інформації, які повинні відповідати таким вимогам:

реалізовувати процедури формування й перевірки ЕЦП відповідно до національного стандарту України ДСТУ 4145-2002 «Інформаційні технології. Криптографічний захист інформації. Цифровий підпис, що ґрунтується на еліптичних кривих. Формування та перевірка», затвердженого наказом Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики від 28.12.2002 № 31;

реалізовувати процедури відкритого розподілу ключів відповідно до національного стандарту України ДСТУ ISO IEC 15946-3:2006 «Інформаційні технології. Методи захисту. Криптографічні методи, що ґрунтуються на еліптичних кривих», затвердженого наказом Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики від 03.10.2006 № 294;

реалізовувати процедури симетричного шифрування відповідно до міждержавного стандарту ДСТУ ГОСТ 28147:2009 «Системы обработки информации. Защита криптографическая. Алгоритмы криптографического преобразования», затвердженого наказом Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики від 22.12.2008 № 495;

реалізовувати процедуру накладання позначки часу згідно з національним стандартом України ДСТУ ISO/IEC 18014-1:2006 «Інформаційні технології. Методи захисту. Послуги штемпелювання часу. Частина 1. Основні положення» (ISO/IEC 18014-1:2002, IDT), затвердженим наказом Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики від 27.12.2006 № 375;

мати сертифікат відповідності або позитивний експертний висновок за результатами державної експертизи у сфері криптографічного захисту інформації.

Функції бібліотек криптографічних перетворень для сумісності з порталом Національного банку повинні відповідати специфікаціям криптографічних функцій, зазначеним у додатку 2 до цих Правил.

V. Формат ТП

5.1. ТП відповідає формату електронної пошти (MIME) згідно з міжнародним стандартом RFC-1521. Заголовки ТП кодуються у форматі «Windows 1251».

ТП складається з реквізитів ТП та транспортного контейнера (далі – ТК).

ТК входить у ТП як файл укладення.

ТК складається із заголовка та блока зашифрованих даних (реквізитів шифрування даних та зашифрованих даних).

Зашифровані дані містять зашифрований XML-файл з накладеними ЕЦП, а також набір додаткових даних, необхідних для перевірки ЕЦП та визнання його дійсності.

Перед зашифруванням дані упаковуються архіватором ZIP, який у кореневому каталозі містить один підписаний XML-файл. Ім'я файла архіву збігається з ім'ям XML-файла.

Ім'я файла ТК збігається з ім'ям XML-файла та зазначається в полі «FILENAME» заголовка.

5.2. ТП може мати тільки одного одержувача.

Одне ТП повинно містити тільки один укладений у нього ТК. У разі прийняття ТП до оброблення ТК з тим самим ім'ям не може бути переданий вдруге.

Опис ТП наведено в додатку 3 до цих Правил.

VI. Найменування файлів обміну

6.1. Найменування файла обміну складається з назви файла та його розширення. Загальна довжина імені файла не може перевищувати 128 символів.

6.2. Назва файла обміну має таку структуру:

<код задачі (3 символи)><код підзадачі (5 символів)><унікальний ідентифікатор респондента><ggmddNNN>, де:

код задачі, код підзадачі, унікальний ідентифікатор респондента визначає Національний банк; ggmdd – дата формування файла повідомлень (gg – дві останні цифри року та mdd – місяць, день у 10-значковій системі числення);

NNN – порядковий номер файла повідомлення протягом дня (3 символи).

Коди задачі і підзадачі доповнюються до потрібної довжини символом «0».

Назва файла повідомлення про доставку та назва файлів квитанції збігаються з назвою файла повідомлення, що квітється.

6.3. Розширення для відповідного файла обміну має значення:

XML – для файла повідомлення;

RPL – для повідомлення про доставку;

RP1 – для квитанції № 1;

RP2 – для квитанції № 2.

VII. Порядок подання файла повідомлення засобами телекомунікаційного зв'язку

7.1. Файл обміну на початку приймання перевіряється на допустиму назву і розширення (XML, RPL, RP1, RP2) файла та на коректність заповнення заголовка ТК. Якщо файл обміну не проходить перевірку, то він відхиляється, а на файл повідомлення адресат жодної відповіді не відсилає.

7.2. Файл обміну розшифровується, розпаковується з архіву, на нього накладається позначка часу адресатом, статус сертифіката ключа якого на момент накладання позначки часу має бути чинним, після чого він подається на зберігання до архіву. Структуру файла, який зберігається в архіві, зазначено в пункті 2.2 глави 2 додатка 3 до цих Правил. На файл повідомлення у відповідь адресат відсилає повідомлення про доставку.

7.3. Служба автоматичного вхідного контролю перевіряє ЕЦП електронного документа, у тому числі шляхом перевірки чинності відповідних посиленних сертифікатів відкритих ключів, та відповідність електронного документа XML-схемі. На файл повідомлення адресат відсилає відправнику файла повідомлення квитанцію № 1.

7.4. Функціональна підсистема Національного банку відповідної задачі перевіряє зміст електронного документа. За результатами перевірки відправнику файла повідомлення формується квитанція № 2.

7.5. На файл повідомлення респондента до Національного банку накладається ЕЦП двох відповідальних осіб та електронна печатка респондента. Файл шифрується з використанням відкритого ключа порталу Національного банку.

На повідомлення про доставку та квитанції від Національного банку накладається ЕЦП порталу Національного банку. Файл шифрується з використанням відкритого ключа електронної печатки респондента.

Відкритий ключ електронної печатки респондента надається у сертифікаті ключа відповідного файла повідомлень, надісланого до Національного банку.

7.6. На файл повідомлення від Національного банку накладається ЕЦП відповідальної особи та порталу Національного банку. Файл шифрується з використанням відкритого ключа електронної печатки респондента.

На повідомлення про доставку та квитанції від респондента накладається електронна печатка респондента. Файл шифрується з використанням відкритого ключа порталу Національного банку.

Сертифікат ключа порталу Національного банку поширюється Національним банком через сторінки Офіційного інтернет-представництва Національного банку в розділі «Портал електронної взаємодії».

7.7. Національний банк надає повідомлення про доставку та квитанції респонденту на електронну пошту адресу, з якої надійшов файл повідомлення.

7.8. Дані приймаються до оброблення, якщо квитанції не містять кодів помилок. Дату та час надання файла повідомлення засвідчує отримане респондентом повідомлення про доставку, якщо всі квитанції на відповідний файл повідомлення не містять помилок.

7.9. Файли обміну зберігаються Національним банком та респондентом у розшифрованому вигляді з накладеними на них ЕЦП протягом п'яти років.

*Додаток 1
до Правил електронної взаємодії
між респондентами та Національним
банком України*

1. Загальний опис формату файлів обміну

Структура файлів є уніфікованою та складається із елементів «DECLARHEAD» та «DECLARBODY». Кореневим елементом є елемент з іменем «DECLAR», у якому зазначається посилання на схему контролю даних (XML-схему). У елементі «DECLARHEAD» розміщується інформація, що ідентифікує респондента, який надає звіт Національному банку. Зміст елемента «DECLARBODY» визначається окремими вимогами щодо надання інформації респондентами Національному банку.

Загальний вигляд схеми XML-файла:

```
<xs:element name=«DECLAR» type=«DeclarContent»/>
<xs:complexType name=«DeclarContent»>
<xs:sequence>
<xs:element name=«DECLARHEAD» type=«DHead»/>
<xs:element name=«DECLARBODY» type=«DBody»/>
</xs:sequence>
</xs:complexType>
```

2. Загальний опис файла повідомлення

2.1. Елемент «DECLARHEAD» містить ідентичний для всіх файлів повідомлень набір елементів. Опис елемента «DECLARHEAD» надано в таблиці 1:

Таблиця 1

Назва елемента	Зміст
1	2
FNAME	ім'я файла повідомлення
EDRPOU	код за ЄДРПОУ [реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку у паспорті)];
IDBANK	ідентифікатор банку або фінансової установи
MFO	код банку
CDTASK	код задачі
CDSUB	код підзадачі
CDFORM	код шаблону документа
FILL_DATE	дата формування файла у форматі «ДД.ММ.РРРР», де ДД – день, ММ – місяць, РРРР – рік надання файла повідомлення
FILL_TIME	час формування файла у форматі «ЧЧХХ», де ЧЧ-час та ХХ-хвилини формування файла

2.2. XML-схема файла повідомлення, яка повинна включатися до всіх схем опису:

```
<?xml version = «1.0»?>
<xs:schema xmlns:xs=«http://www.w3.org/2001/XMLSchema»>
```

```

<xs:element name=«DECLAR» type=«DeclarContent»/>
<xs:simpleType name=«DGDate»>
  <xs:restriction base=«xs:string»>
    <xs:length value=«10» />
    <xs:pattern value=« (((0[1-9] | [1-2][0-9])\.(0(1 | [3-9]) | 1[0-2])) | (30\.(0(1 | [3-9]) | 1[0-2])) | (31\.(01 | 03 |
05 | 07 | 08 | 10 | 12)))\.(19 | 20)\d{2}) | (((0 [1-9] | [1-2][0-9])\.(02\.(19|20)(([0 | 2 | 4 | 6 | 8][0 | 4 | 8]) | ([1 | 3 | 5 |
7 | 9][2 | 6])) | (0[1-9] | [1-2][0-8] | 19)\.02\.(19 | 20) (([0|2|4|6|8][1-3|5-7|9]) | ([1|3|5|7|9][0-1 | 3-5 | 7-9])))»/>
  </xs:restriction>
</xs:simpleType>
<xs:simpleType name=«DGTime» >
  <xs:restriction base=«xs:string»>
    <xs:length value=«4»/>
    <xs:pattern value=« ((([0-1][0-9])|(2[0-3]))[0-5][0-9])»/>
  </xs:restriction>
</xs:simpleType>
<!--Загальний тип «код за ЄДРПОУ [реєстраційний номер облікової картки платника податків або
серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від
прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповід-
ний орган державної податкової служби і мають відмітку у паспорті)]»-->
<xs:simpleType name=«DGLong»>
  <xs:restriction base=«xs:string»>
    <xs:maxLength value=«10»/>
    <xs:pattern value=« ([0-9] {5,10} |
[АБВГДЕСЖЗИ_КЛМНОПРСТУФХЦЧШЩЮЯ] {2} [0-9] {6})»/>
  </xs:restriction>
</xs:simpleType>
<xs:complexType name=«DeclarContent»>
  <xs:sequence>
    <xs:element name=«HEAD» type=«DHEAD» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»/>
  </xs:sequence>
</xs:complexType>
<xs:complexType name=«DHEAD»>
  <xs:sequence>
    <xs:element name=«FNAME» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»/>
    <xs:simpleType>
      <xs:restriction base=«xs:string»>
        <xs:length value=«23»/>
      </xs:restriction>
    </xs:simpleType>
  </xs:element>
    <xs:element name=«EDRPOU» type=«DGLong» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»/>
    <xs:element name=«IDBANK» minOccurs=«1» maxOccurs=«1» nillable=«true»>
      <xs:simpleType>
        <xs:restriction base=«xs:string»>
          <xs:length value=«3»/>
        </xs:restriction>
      </xs:simpleType>
    </xs:element>
    <xs:element name=«MFO» type=«xs:integer» minOccurs=«1» maxOccurs=«1» nillable=«true»/>
  <!-- Код задачі -->
  <xs:element name=«CDTASK» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»>
    <xs:simpleType>
      <xs:restriction base=«xs:string»>

```

```

    <xs:length value=«3»/>
  </xs:restriction>
</xs:simpleType>
</xs:element>
<!-- Код під задачі -->
<xs:element name=«CDSUB» minOccurs=«1» maxOccurs=«1» nillable=«true»>
  <xs:simpleType>
    <xs:restriction base=«xs:string»>
      <xs:maxLength value=«5»/>
    </xs:restriction>
  </xs:simpleType>
</xs:element>
<!-- Код шаблону документа -->
<xs:element name=«CDFORM» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»>
  <xs:simpleType>
    <xs:restriction base=«xs:string»>
      <xs:length value=«8»/>
    </xs:restriction>
  </xs:simpleType>
</xs:element>
<xs:element name=«FILL_DATE» type=«DGDate» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»/>
<xs:element name=«FILL_TIME» type=«DGTime» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»/>
<xs:element name=«EI» nillable=«true»>
  <xs:simpleType>
    <xs:restriction base=«xs:string»>
      <xs:maxLength value=«2»/>
    </xs:restriction>
  </xs:simpleType>
</xs:element>
</xs:sequence>
</xs:complexType>
</xs:schema>

```

3. Загальний опис повідомлення про доставку квитанцій № 1 та № 2:

3.1. XML структура повідомлення про доставку квитанцій № 1 та № 2:

```

<?xml version=«1.0» encoding=«windows-1251»?>
<DECLAR xmlns:xsi=«http://www.w3.org/2001/XMLSchema-instance»>
<DECLARHEAD>
<FNAME>
Ім'я файла квитанції
</FNAME>
<DOCFNAME>
Ім'я файла повідомлення, на який створено квитанцію
</DOCFNAME>
<RESULT>
Результат приймання файла повідомлення:
1 – успішно;
2 – виявлено помилки (документ не прийнятий);
3 – документ прийнятий із зауваженнями.
</RESULT>
<KVTDATE>
Дата створення квитанції у форматі «DD.MM.YYYY»
</KVTDATE>
<KVTTIME>

```


Час створення квитанції у форматі «ННММ»

</KVTTIME>

<KVTNUM>

Номер квитанції:

1 – повідомлення про доставку файла повідомлення;

2 – квитанція № 1;

3 – квитанція № 2.

</KVTNUM>

<DOCHEAD>

Дублюється зміст елемента «DECLARHEAD» прийнятого файла повідомлення

</DOCHEAD>

<TEXT>

Містить текст квитанції

</TEXT>

</DECLARHEAD>

<DECLARBODY>

Зміст елемента визначається розробником функціональної підсистеми відповідної задачі

</DECLARBODY>

</DECLAR>

3.2. XML схема повідомлення про доставку квитанцій № 1 та № 2, яка повинна включатись до всіх схем опису:

<?xml version=«1.0»?>

<xs:schema xmlns:xs=«http://www.w3.org/2001/XMLSchema»>

<xs:element name=«DECLAR»>

<xs:complexType>

<xs:sequence>

<xs:element name=«DECLARHEAD»>

<xs:complexType>

<xs:sequence>

<xs:element name=«FNAME» minOccurs=«1» maxOccurs=«1»>

<xs:simpleType>

<xs:restriction base=«xs:string»>

<xs:length value=«23»/>

</xs:restriction>

</xs:simpleType>

</xs:element>

<xs:element name=«DOCFNAME» type=«xs:string»/>

<xs:element name=«RESULT» type=«xs:integer»/>

<xs:element name=«KVTDATE» type=«xs:string»/>

<xs:element name=«KVTTIME» type=«xs:string»/>

<xs:element name=«KVTNUM» type=«xs:integer»/>

<xs:element name=«DOCHEAD» type=«xs:string»/>

<xs:element name=«TEXT» type=«xs:string»/>

</xs:sequence>

</xs:complexType>

</xs:element>

<xs:element name=«DECLARBODY» type=«xs:string» nillable=«true»/>

</xs:sequence>

</xs:complexType>

</xs:element>

</xs:schema>

Специфікація криптографічних функцій

1. Загальні вимоги

Загальні вимоги до бібліотеки криптографічних функцій:
робота в середовищі Microsoft Windows 98/2000/XP/Vista/7, Linux (RadHat, Suse);
багатопоточність;
бібліотека повинна поставлятися для апаратних платформ x86 та x64;
передача параметрів за угодою «_stdcall» згідно з описом функцій бібліотеки (пункт 3 додатка 3);
пам'ять під блоки з результатом роботи функцій надається прикладною програмою, яка використовує бібліотеку.

2. Вимоги до використання бібліотеки

Бібліотека надається у вигляді «dll» для «Windows»-середовищ та «so» для «Linux»-середовищ. Ім'я «dll» та «so»: Crypt_XXX.dll та Crypt_XXX.so, де XXX – ім'я постачальника бібліотеки.

Доступ до функцій «dll» та «so» виконується функцією «GetProcAddress».

Бібліотека постачається разом із заголовними файлами з розширенням (*.h), що містять вичерпний опис функцій бібліотеки.

3. Функції бібліотеки

3.1. Функція накладання підпису:

а) без передачі сертифіката ключа:

int __stdcall MakeSign (const void* pkbuf, int pklen, const char* pwd, const void* docbuf, int doclen, void* outbuf, int* outlen), де:

Параметр	Опис
1	2
const void* pkbuf	буфер із секретним ключем
int pklen	розмір буфера із секретним ключем
const char* pwd	пароль секретного ключа, повинен закінчуватися символом «\0»
const void* docbuf	буфер із документом
int doclen	розмір буфера з документом
Void* outbuf	вихідний буфер, якщо «NULL» – в «outlen» повертається розмір вихідного буфера
int* outlen	розмір вихідного буфера

Функція зберігає в «outbuf» блок документа з підписом.

Функція повертає символ «\0», коли успішно виконано, або код помилки;

б) з передачею сертифіката ключа:

int __stdcall MakeSignC (const void* certbuf, int certlen, const void* pkbuf, int pklen, const char* pwd, const void* docbuf, int doclen, void* outbuf, int* outlen), де:

Параметр	Опис
const void* certbuf	буфер із сертифікатом ключа
int certlen	розмір буфера із сертифікатом ключа
const void* pkbuf	буфер із секретним ключем

Параметр	Опис
int pklen	розмір буфера із секретним ключем
const char* pwd	пароль секретного ключа, повинен закінчуватися символом «\0»
const void* docbuf	буфер із документом
int doclen	розмір буфера з документом
Void* outbuf	вихідний буфер, якщо «NULL» – в «outlen» повертається розмір вихідного буфера
int* outlen	розмір вихідного буфера

Функція зберігає в «outbuf» блок документа з підписом.

Функція повертає символ «\0», коли успішно виконано, або код помилки.

3.2. Функція перевірки підпису:

int __stdcall VerifySign (const void* docbuf, int doclen, void* outbuf, int* outlen, void* certuf, int* certlen), де:

Параметр	Опис
const void* docbuf	буфер з документом
int doclen	розмір буфера з документом
Void* outbuf	вихідний буфер, якщо «NULL» – в «outlen» повертається розмір вихідного буфера
int* outlen	розмір вихідного буфера
Void* certbuf	буфер з сертифікатом ключа, якщо «NULL» – в «certlen» повертається розмір буфера з сертифікатом ключа
int* certlen	розмір буфера з сертифікатом ключа

Функція зберігає в «outbuf» блок документа без підпису.

Функція зберігає в «certbuf» блок сертифіката ключа підписувача.

Функція повертає символ «\0», якщо підпис вірний, або код помилки.

3.3. Функція перевірки сертифіката ключа:

int __stdcall VerifyCert (const void* certbuf, int certlen, const void* rootbuf, int rootlen), де:

Параметр	Опис
const void* certbuf	буфер із сертифікатом ключа
int certlen	розмір буфера із сертифікатом ключа
const void* rootbuf	буфер з сертифікатом ключа Акредитованого центра сертифікації ключів (далі – АЦСК) для перевірки сертифіката ключа, яким підписано електронний документ
int rootlen	розмір буфера сертифіката ключа АЦСК

Функція повертає символ «\0», якщо перевірка успішна, або код помилки.

3.4. Функція шифрування блоку даних:

int __stdcall Encrypt (const void* certbuf, int certlen, const void* pkbuf, int pklen, const char* pwd, const void* docbuf, int doclen, void* outbuf, int* outlen), де:

Параметр	Опис
const void* certbuf	буфер із сертифікатом ключа
int certlen	розмір буфера із сертифікатом ключа
const void* pkbuf	буфер із секретним ключем
int pklen	довжина буфера із секретним ключем
const char* pwd	пароль секретного ключа повинен закінчуватися символом «\0»
const void* docbuf	буфер із документом
int doclen	розмір буфера з документом

Параметр	Опис
void* outbuf	вихідний буфер, якщо «NULL» – в «outlen» повертається розмір вихідного буфера
int* outlen	розмір вихідного буфера

Функція зберігає в «outbuf» зашифрований блок документа.

Функція повертає символ «\0», коли успішно зашифровано, або код помилки.

3.5. Функція розшифрування блоку даних:

int __stdcall Decrypt (const void* pkbuf, int pklen, const char* pwd, const void* certbuf, int certlen, const void* docbuf, int doclen, void* outbuf, int* outlen), де:

Параметр	Опис
1	2
const void* pkbuf	буфер із секретним ключем
int pklen	довжина буфера із секретним ключем
const char* pwd	пароль секретного ключа повинен закінчуватись символом «\0»
const void* certbuf	буфер із сертифікатом ключа
int certlen	розмір буфера із сертифікатом ключа
const void* docbuf	буфер із документом
int doclen	розмір буфера з документом
void* outbuf	вихідний буфер, якщо «NULL» – в «outlen» повертається розмір вихідного буфера
int* outlen	розмір вихідного буфера

Функція зберігає в «outbuf» розшифрований блок документа.

Функція повертає символ «\0», коли успішно виконано, або код помилки.

3.6. Функція звірки сертифіката ключа із секретним ключем:

int __stdcall VerifyCertPKMatch (const void* certbuf, int certlen, const void* pkbuf, int pklen, const char* pwd), де:

Параметр	Опис
const void* certbuf	буфер із сертифікатом ключа
int certlen	розмір буфера із сертифікатом ключа
const void* pkbuf	буфер із секретним ключем
int pklen	розмір буфера із секретним ключем
const char* pwd	пароль секретного ключа повинен закінчуватись символом «\0»

Функція повертає символ «\0», коли сертифікат та секретний ключ є відповідними, або код помилки.

3.7. Функція отримання інформації із сертифіката ключа:

int __stdcall GetCertInfo (const void* certbuf, int certlen, UACertInfo* info), де:

Параметр	Опис
const void* certbuf	буфер із сертифікатом ключа
int certlen	довжина буфера із сертифікатом ключа
UACertInfo* info	структура з інформацією із сертифіката ключа (приведена нижче)

Функція повертає символ «\0», коли успішно виконано, або код помилки.

Структура «UACertInfo»:

Поле	Опис
1	2
char Serial[64]	серійний номер сертифіката ключа
char EDRPOU[11]	код за ЄДРПОУ установи
char DRFO[11]	реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку у паспорті)
char Name[64]	прізвище, ім'я, по батькові особи або найменування установи
char Email[64]	електронна адреса
char Title[64]	посада
char PostalCode[7]	поштовий індекс
char Obl[64]	область
char Rayon[64]	район
char Adres[64]	адреса
char Tel[64]	телефон
time t DtBeg	дата початку дії сертифіката ключа (4 байта)
time t DtEnd	дата закінчення дії сертифіката ключа (4 байта)
char Issuer[64]	видавець (найменування)

Вирівнювання членів структури – 1 байт.

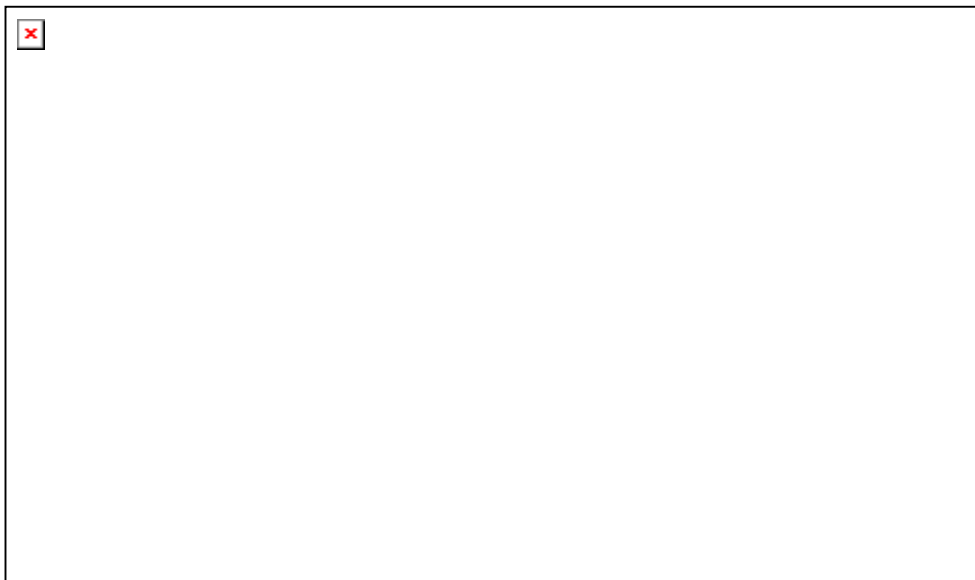
Розмір кожного строкового поля містить заключний символ «\0».

4. Коди помилок

- 0 – успішно;
- 1 – буфер порожній;
- 2 – DLL не ініціалізовано;
- 3 – помилка отримання інформації з сертифіката ключа;
- 4 – даний сертифікат ключа не може використовуватися для виконання операції;
- 5 – не збігається пара «сертифікат ключа – секретний ключ»;
- 7 – некоректний формат секретного ключа;
- 8 – помилка підпису/шифрування, можливо вказано невірний пароль;
- 11 – невірний підпис;
- 12 – внутрішня помилка перевірки підпису;
- 13 – помилка перевірки цілісності (пошкоджений буфер);
- 14 – функція не підтримується.

Опис транспортного повідомлення

Схему уніфікованого транспортного повідомлення (далі – ТП) представлено на рисунку 1:

1. Опис ТК

1.1. Заголовок ТК.

Заголовок ТК містить інформацію про відправника та використовувану ним бібліотеку криптозахисту:

Елемент	Значення
Сигнатура	«TRANSPORTABLE»
0-символ	службовий символ
4-байтовий розмір заголовка контейнера	без урахування довжини сигнатури і «\0»-символа
CR/LF	символи повернення каретки (0D) і переводу рядка (0A)
Рядки <CR/LF>	послідовність вигляду <Тег>=<Значення>

Кожне значення тега заголовка ТК надається в кодуванні «Windows1251» та закінчується символом CHR(13) та CHR(10).

Перелік тегів заголовка ТК:

Найменування	Значення	Обов'язковість заповнення
FILENAME	ім'я файла контейнера у верхньому регістрі	так
EDRPOU	код респондента	так
PRG_TYPE	назва програмного забезпечення для накладання та перевірки ЕЦП відправника довжиною не більше десяти символів	так

Найменування	Значення	Обов'язковість заповнення
PRG_VER	версія програмного забезпечення для накладання та перевірки ЕЦП відправника довжиною не більше десяти символів	ні
SUBJECT	найменування документа звітності	ні
RESULT	результат приймання повідомлення (0 успішно, 1 – помилка, 2 – попередження)	ні
KVTNUM	номер квитанції (1, 2, 3...)	ні
FINKVT	ознака фінальної квитанції (0/1)	ні

Теги заголовка ТК «PRG_VER», «SUBJECT», «RESULT», «KVTNUM», «FINKVT» надані для сумісності заголовка ТК порталу Національного банку з порталами надання звітності інших державних установ.

1.2. Блок зашифрованих даних.

Формат блока зашифрованих даних:

Елемент	Значення
Сигнатура	«XXX_CRYPT», де XXX – код Центру сертифікації ключів*
0-символ	службовий символ
4 байти	розмір зашифрованих даних
Зашифровані дані	

* Код Центру сертифікації ключів – послідовність із трьох прописних літер латинського алфавіту, яка однозначно ідентифікує Центр сертифікації ключів.

1.2.1. ЕЦП.

Формат підпису:

Елемент	Значення
Сигнатура	«XXX_SIGN», де XXX – код Центру сертифікації ключів
0-символ	Службовий символ
4 байти	розмір буфера підпису та підписаних даних
Буфер підпису та підписаних даних	

ЕЦП формуються послідовно, накладаючись один на один.

Послідовність накладення ЕЦП секції «XXX_SIGN» для респондента:

- а) накладання ЕЦП першої відповідальної особи;
- б) накладання ЕЦП другої відповідальної особи;
- в) накладання електронної печатки респондента.

Послідовність накладення ЕЦП для Національного банку:

- а) накладання ЕЦП відповідальної особи;
- б) накладання ЕЦП порталу Національного банку.

Розташування сертифікатів у блоці ЕЦП визначається постачальником криптографічної бібліотеки.

1.2.2. Позначка часу.

Позначка часу отримується з Акредитованого центру сертифікації ключів за протоколом TSP (Timestamp Protocol RFC 3161).

Формат позначки часу:

Елемент	Значення
Сигнатура	«XXX_STAMP», де XXX – код Центру сертифікації ключів
0-символ	службовий символ
4 байти	розмір хешу оригінального документа
хеш оригінального документа	
4 байти	розмір буфера позначки часу
Буфер позначки часу	
4 байти	розмір даних, на які накладено позначку часу
Блок даних, на які накладено позначку часу	

2. Формати повідомлень, які надсилаються в ТК

2.1. Формат повідомлення «Документ».

Повідомлення передається від респондента до порталу Національного банку.

Структура повідомлення:

заголовок ТК документа;

блок даних, зашифрований на одержувача, містить підписи респондента і документ у форматі XML.

2.2. Структура повідомлення «Документ з позначкою часу»:

позначка часу на момент отримання документа від респондента;

підписи респондента;

документ у форматі XML.

2.3. Формат повідомлення «Документ від Національного банку».

Повідомлення передається від порталу Національного банку до респондента.

Структура повідомлення:

транспортний заголовок документа;

позначка часу;

підпис порталу Національного банку;

блок даних, зашифрований на респондента, який містить підписаний XML-файл Національного банку.

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
17 вересня 2012 р. за № 1590/21902

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 17 серпня 2012 р. № 346

Про затвердження Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства

Відповідно до статті 56 Закону України «Про Національний банк України», статті 74 Закону України «Про банки і банківську діяльність» та з метою підвищення ефективності та забезпечення належної організації здійснення ліквідаційної процедури банків Правління Національного банку України **постановляє**:

1. Затвердити Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства, що додається.

2. Визнати такими, що втратили чинність, нормативно-правові акти Національного банку України згідно з переліком, що додається.

3. Процедура ліквідації банку, розпочата до набрання чинності Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», завершується згідно з порядком, установленим законодавством, що діяло до набрання чинності цим Законом.

4. Департаменту нормативно-методологічного забезпечення банківського регулювання та нагляду (Іваненко Н. В.), Юридичному департаменту (Новіков В. В.) подати цю постанову на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

5. Департаменту нормативно-методологічного забезпечення банківського регулювання та нагляду (Іваненко Н. В.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома структурних підрозділів центрального апарату, територіальних управлінь Національного банку України, а також ліквідаторів банків для використання в роботі.

6. Постанова набирає чинності з 22.09.2012, але не раніше дня її офіційного опублікування.

7. Контроль за виконанням цієї постанови покласти на заступника Голови Національного банку України Соркіна І. В.

В. о. Голови І. В. Соркін

ЗАТВЕРДЖЕНО
Постанова Правління
Національного банку України
17.08.2012 № 346

ПОЛОЖЕННЯ про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства

І. Загальні положення

1. Основні положення

1.1. Це Положення розроблено відповідно до Законів України «Про Національний банк України», «Про банки і банківську діяльність» (далі – Закон про банки), законодавства України про господарські товариства, інших законодавчих актів України та нормативно-правових актів Національного банку України (далі – Національний банк).

1.2. Це Положення визначає підстави і порядок запровадження Національним банком особливого режиму контролю за діяльністю банків і філій іноземних банків, застосування заходів впливу, фінансових санкцій за порушення банками, філіями іноземних банків та іншими особами, які охоплюються наглядовою діяльністю Національного банку, банківського законодавства та нормативно-правових актів Національного банку.

1.3. Терміни, які використовуються в цьому Положенні, уживаються в таких значеннях:

здійснювані банком операції – є діями або подіями під час надання банківських та інших фінансових послуг, здійснення іншої діяльності, унаслідок яких відбуваються зміни у фінансовому стані банку, що відображаються за балансовими або позабалансовими рахунками банку;

зупинення операцій – тимчасова, на визначений строк, заборона банку здійснювати окремі види операцій;

обмеження операцій – тимчасова, на визначений строк, заборона банку здійснювати окремі види операцій з урахуванням установлених обмежень за видом/обсягом/сумою/колом клієнтів/регіоном;

припинення операцій – безстрокова заборона здійснення банком окремих видів операцій;

уповноважена посадова особа Національного банку – посадова особа Національного банку/територіального управління Національного банку, яка має право підпису документів від імені Національного банку відповідно до законодавства України або нормативно-правових актів Національного банку, або розпорядчих документів Національного банку чи довіреності.

Інші терміни, які використовуються в цьому Положенні, уживаються в значеннях, визначених у Законі про банки та інших законодавчих актах України і нормативно-правових актах Національного банку.

2. Заходи впливу, що застосовуються Національним банком

2.1. Національний банк застосовує до банків заходи впливу, передбачені статтею 73 Закону про банки.

2.2. Національний банк за порушення в діяльності відокремленого підрозділу банку застосовує заходи впливу безпосередньо до банку – юридичної особи (за винятком тимчасового відсторонення посадової особи відокремленого підрозділу банку від посади).

Національний банк має право прийняти рішення про припинення здійснення відокремленим підрозділом банку операцій згідно з частиною шостою статті 23 Закону про банки.

2.3. Національний банк застосовує до філій іноземних банків заходи впливу, передбачені частиною першою (крім пунктів 2, 4, 9 у частині власників істотної участі, 10 і 12 у частині віднесення до категорії неплатоспроможних) статті 73 Закону про банки.

У разі допущення філією іноземного банку порушень банківського законодавства Національний банк може висувати до іноземного банку вимогу щодо їх усунення, повідомляти про допущене пору-

шення наглядовий орган іноземної держави як перед застосуванням адекватних заходів впливу, так і після їх застосування.

Філія іноземного банку не пізніше трьох робочих днів із дня отримання рішення Національного банку про застосування до неї заходу впливу (письмової вимоги) повідомляє про це іноземний банк та наглядовий орган відповідної іноземної держави.

2.4. Національний банк застосовує до банківської групи, відповідальної особи банківської групи, інших учасників банківської групи заходи впливу, передбачені статтею 73 Закону про банки (крім пунктів 2, 12, 13 частини першої цієї статті).

Національний банк у разі необхідності застосування заходів впливу до небанківської фінансової установи, яка є учасником банківської групи, за порушення банківського законодавства звертається до державного органу, що здійснює нагляд за нею, щодо застосування до цієї особи адекватних заходів впливу.

2.5. Національний банк застосовує до інших осіб, які є об'єктом перевірки Національного банку відповідно до Закону про банки, заходи впливу, передбачені пунктами 1, 9, 10 частини першої статті 73 Закону про банки.

3. Підстави та порядок застосування заходів впливу

3.1. Національний банк застосовує заходи впливу за порушення банками, їх відокремленими підрозділами, філіями іноземних банків, банківськими групами, відповідальними особами банківських груп, іншими учасниками банківських груп чи іншими особами, які є об'єктом перевірки Національного банку згідно із Законом про банки (далі – банки), банківського законодавства на підставі результатів (матеріалів):

- інспекційних перевірок діяльності банків;
- перевірок банків та/або безвиїзного нагляду з питань фінансового моніторингу;
- безвиїзного банківського нагляду за діяльністю банків;
- аналізу дотримання банками вимог банківського законодавства з використанням статистичної звітності, щомісячних і щоденних балансів тощо;
- перевірок діяльності банків аудиторськими фірмами, які мають право відповідно до законодавства України на проведення аудиторських перевірок банків;
- перевірок дотримання банками валютного законодавства;
- контролю за усуненням банками виявлених у їх діяльності порушень, відповідністю ділової репутації керівників банків вимогам законодавства України.

3.2. Заходи впливу, що застосовуються Національним банком до банків, мають бути адекватними конкретним порушенням, які ними були допущені.

Вибір адекватних заходів впливу, які застосовуються до банків відповідно до банківського законодавства та цього Положення, має здійснюватися з урахуванням:

- характеру допущених банком порушень;
- причин, які зумовили виникнення виявлених порушень;
- загального фінансового стану банку;
- розміру можливих негативних наслідків для кредиторів і вкладників;
- інформації Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі – Фонд гарантування) щодо порушення банками вимог, установлених Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» (далі – Закон про систему гарантування), результатів перевірки банків Фондом гарантування.

3.3. Рішення про застосування заходу впливу до банку приймає Правління Національного банку, Комісія Національного банку з питань нагляду та регулювання діяльності банків (далі – Комісія Національного банку), Комісія з питань нагляду та регулювання діяльності банків при територіальному управлінні Національного банку (далі – Комісія Національного банку при територіальному управлінні) або уповноважена посадова особа Національного банку відповідно до цього Положення.

Рішення Національного банку про застосування заходу впливу має містити зміст (назву) заходу впливу, що застосовується до банку, реквізити документа, у якому зафіксовані факти порушень; опис порушення/вчинених дій (бездіяльності) банку, які призвели до порушення, із зазначенням норм законів України, нормативно-правових актів Національного банку, які порушено, та оформлюється у

встановленому Національним банком порядку. Рішення Національного банку про застосування заходу впливу є обов'язковим для виконання.

3.4. Національний банк надсилає рішення про застосування заходу впливу банку згідно з установленими Національним банком вимогами щодо пересилання документів з грифом конфіденційності рекомендованим листом з повідомленням про вручення, за винятком випадків, передбачених цим Положенням.

Національний банк інформує Фонд гарантування про застосовані до банку заходи впливу в порядку, визначеному договором про співпрацю між Фондом гарантування та Національним банком.

3.5. Рішення Національного банку про застосування заходу впливу може бути оскаржене в судовому порядку. Оскарження не зупиняє виконання рішення.

4. Контроль за усуненням порушень

4.1. Національний банк здійснює контроль за усуненням банком порушень у його діяльності в порядку, установленому цим Положенням та іншими нормативно-правовими актами Національного банку.

4.2. Письмова вимога складається на бланку Національного банку. У письмовій вимозі зазначаються назва документа «Письмова вимога», повне найменування банку та поштова адреса банку/філії іноземного банку, якому (якій) вона надсилається, указується на вчинені банком/філією іноземного банку порушення та за потреби зазначається про необхідність ужиття банком/філією іноземного банку у визначені Національним банком строки конкретних заходів з метою усунення порушень.

4.3. Національний банк може в установленому цим Положенням порядку відмінити/достроково відмінити застосовані заходи впливу. Рішення про відміну/дострокову відміну застосованого заходу впливу приймає Правління Національного банку, Комісія Національного банку, Комісія Національного банку при територіальному управлінні або уповноважена посадова особа Національного банку в межах своїх повноважень.

4.4. Національний банк має право встановити особливий режим контролю за діяльністю банку й усуненням ним допущених порушень, який передбачає обмеження щодо діяльності банку шляхом призначення куратора банку (далі – особливий режим контролю).

Національний банк застосовує особливий режим контролю в разі наявності хоча б однієї з таких ознак:

невиконання керівниками банку вимог Національного банку щодо усунення виявлених порушень; відсторонення керівників банків від посади;

виявлення за результатами безвиїзного нагляду або інспекційної перевірки фактів здійснення ризикової діяльності, що загрожує інтересам вкладників та кредиторів, порушень банківського законодавства, а також одержання доходів із порушенням законодавства України, навіть якщо ці порушення не призвели до погіршення фінансового стану банку;

виникнення реальної загрози невиконання банком своїх зобов'язань перед клієнтами і кредиторами;

потреба в посиленому контролі за діяльністю банку з метою уникнення можливості невиконання банком своїх зобов'язань перед клієнтами та кредиторами;

потреба в контролі за діяльністю банку протягом шести місяців із дня втрати ним статусу перехідного;

наявність публічного конфлікту в керівництві банку.

4.5. Рішення про обмеження діяльності банку шляхом призначення куратора банку, строк його повноважень, відміну/дострокову відміну призначення куратора банку приймає Правління Національного банку.

4.6. Куратор банку призначається з числа службовців Національного банку, які мають вищу економічну або юридичну освіту, досвід роботи на керівних посадах у банку або підрозділі служби банківського нагляду, бездоганну ділову репутацію.

Залучений до виконання повноважень куратора банку службовець Національного банку визначається наказом Національного банку зі збереженням за ним місця роботи, заробітної плати, премій та інших виплат, передбачених системою оплати праці за основним місцем роботи на період виконання функцій куратора банку.

4.7. Національний банк має право встановити такі особливі вимоги до розрахунків банку, у якому призначено куратора:

заборонити використання для розрахунків прямих кореспондентських рахунків;

перевести банк на модель обслуговування консолідованого кореспондентського рахунку в СЕП, яка дає банку змогу здійснювати початкові платежі від імені відокремлених підрозділів або через внутрішньобанківську міжфілійну платіжну систему;

установити порядок здійснення банком та його відокремленими підрозділами початкових платежів з урахуванням наявності коштів на кореспондентському рахунку банку та змісту платежів.

4.8. Куратор банку здійснює посилений контроль за діяльністю банку шляхом проведення аналізу фінансової, статистичної звітності та іншої інформації, що надається банком до Національного банку, та/або перебуваючи безпосередньо в банку.

Банк зобов'язаний забезпечити куратора, призначеного Національним банком, окремим приміщенням, що обладнане необхідними технічними засобами, з доступом до відповідних програмно-технічних комплексів банку для перегляду в режимі поточного часу всіх операцій банку та його клієнтів.

4.9. На куратора банку можуть покладатися такі повноваження:

а) здійснювати постійний контроль за проведенням банком операцій;

б) отримувати інформацію та ознайомлюватися з документами щодо проведення банком операцій і визначення рівня ризиків, на які він може наражатися;

в) ініціювати встановлення порядку виконання банком та його відокремленими підрозділами початкових платежів з урахуванням наявності коштів на кореспондентському рахунку і змісту платежів, обрання способів організації управління черговістю початкових платежів (використовуючи засоби системи автоматизації банку, внутрішньобанківської міжфілійної платіжної системи банку, автоматизоване робоче місце «АРМ куратора банку»), призначене для управління початковими платежами банку, що надсилаються до СЕП);

г) ініціювати заборону на використання для розрахунків прямих кореспондентських рахунків;

г) ініціювати переведення банку на модель обслуговування консолідованого кореспондентського рахунку в СЕП, яка дає банку змогу здійснювати початкові платежі від імені відокремлених підрозділів або через внутрішньобанківську міжфілійну платіжну систему;

д) ініціювати проведення нарад з керівництвом банку для отримання пояснень та інформації про вжиття банком заходів щодо усунення порушень і недоліків та забезпечення його фінансової стабільності;

е) бути присутнім на:

загальних зборах акціонерів, на засіданнях ради і правління банку з правом дорадчого голосу;

засіданнях комітетів (в обов'язковому порядку кредитного комітету, комітету з питань управління активами та пасивами, тарифного комітету);

нарадах керівництва, у тому числі щодо реструктуризації зовнішніх зобов'язань банку, та інших структурних підрозділів банку, у тому числі підрозділів внутрішнього контролю та аудиту банку;

переговорах з інвесторами банку з питань продажу чи реорганізації банку, шляхів оздоровлення банку за рахунок коштів учасників;

є) здійснювати контроль за своєчасним виконанням банком вимог (заходів), висунутих (застосованих) Національним банком до банку за результатами його діяльності, у тому числі за виконанням банком плану заходів з фінансового оздоровлення та/або прийнятих у письмовій угоді зобов'язань перед Національним банком;

ж) інформувати керівництво служби банківського нагляду щодо результатів аналізу фінансового стану банку, а в разі виникнення негативних тенденцій і виявлення проблем у його діяльності, які можуть нести загрозу втрати ліквідності й платоспроможності та інтересам кредиторів і вкладників, оперативного готувати обґрунтовані пропозиції щодо подальших наглядових дій за цим банком;

з) виконувати функції, пов'язані зі здійсненням контролю за використанням коштів, отриманих від Національного банку;

и) звертатися до Національного банку з клопотанням про розгляд питання щодо застосування відповідного заходу впливу згідно з вимогами статті 73 Закону про банки до посадових осіб або осіб, які діють за їх дорученням, якщо вони перешкоджають здійсненню функцій куратора банку, зокрема

створюють умови, за яких куратор не може повністю або частково здійснювати повноваження, покладені на нього Національним банком;

і) виносити за межі банку копії документів, що можуть свідчити про факти порушення банком банківського законодавства, у тому числі нормативно-правових актів Національного банку.

4.10. Керівництво банку спільно з куратором банку протягом 14 календарних днів із дня його призначення зобов'язані скласти комплексний план щодо вжиття заходів, спрямованих на:

підвищення рівня капіталізації банку;

підвищення рівня ліквідності та платоспроможності;

зупинення відпливу коштів клієнтів та збільшення ресурсної бази банку;

погашення наданих кредитів та нарахованих несплачених відсотків за ними, заборгованості за іншими активами, активізацію претензійно-позовної роботи;

погашення простроченої заборгованості банку, реструктуризацію зобов'язань банку;

погашення заборгованості перед Національним банком;

зменшення витрат (зокрема адміністративних, процентних та інших операційних) та збільшення доходів.

4.11. Куратор банку з метою ефективного виконання покладених на нього завдань за наявності обґрунтованих підстав має право на отримання необхідної інформації від структурних підрозділів Національного банку та залучення до роботи за погодженням з керівництвом Національного банку службовців Національного банку.

4.12. Банк на вимогу куратора банку зобов'язаний надавати інформацію щодо його діяльності, у тому числі пояснення щодо проведення ним окремих операцій. Інформація надається у формі відповідних документів та їх копій (у тому числі виготовлених методом сканування або створення фотокопій) чи інших носіїв відповідної інформації, що можуть свідчити про факти порушення банком банківського законодавства, у тому числі нормативно-правових актів Національного банку, має бути засвідчена банком належним чином (засвідчується підписом керівника та відбитком печатки банку. Документ, що складається з двох і більше аркушів, прошнуровується та пронумеровується).

II. Заходи впливу

1. Письмове застереження

1.1. Національний банк у разі потреби висування до банку вимоги щодо усунення порушення банківського законодавства, нормативно-правових актів Національного банку та/або вжиття заходів щодо недопущення таких порушень у подальшій діяльності застосовує до банку такий захід впливу, як письмове застереження.

1.2. Рішення про застосування заходу впливу у вигляді письмового застереження приймає уповноважена посадова особа Національного банку.

Письмове застереження складається на бланку Національного банку, у якому зазначається його назва – «Застереження», підписується уповноваженою посадовою особою Національного банку.

1.3. Національний банк у письмовому застереженні висловлює банку своє занепокоєння станом його справ, указує на допущені порушення банківського законодавства, нормативно-правових актів Національного банку або недоліки в роботі та за потреби конкретні заходи, яких йому потрібно вжити у визначені строки з метою їх усунення та/або недопущення надалі, зокрема щодо:

а) усунення конкретних порушень чи недоліків у діяльності банку або його відокремленого підрозділу, які безпосередньо ще не вплинули на його фінансовий стан, але в майбутньому можуть призвести до його погіршення та загрози інтересам вкладників і кредиторів банку;

б) усунення банком порушень економічних нормативів;

в) зменшення невиправданих витрат банку;

г) обмеження невиправдано високих процентних виплат за залученими коштами;

г) виправлення (коригування) фінансової звітності банку за результатами банківського нагляду;

д) неподання на письмову вимогу Національного банку або уповноваженої Національним банком особи документів для проведення перевірки;

е) забезпечення проведення обов'язкової аудиторської перевірки банку та подання висновків аудиторськими фірмами відповідно до законодавства про аудиторську діяльність;

є) недопущення повторного порушення порядку формування обов'язкових резервів протягом календарного року;

ж) порушення вимог Закону про банки в частині запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом;

з) інших порушень.

1.4. Якщо банк порушує норматив миттєвої ліквідності і його значення перебуває в межах 10 – 15 відсотків, то Національний банк надсилає йому письмове застереження з вимогою надати прогнозні розрахунки джерел надходження та використання коштів на наступні 60 днів, розробити заходи щодо підвищення ліквідності до нормативного рівня. До часу підвищення показника миттєвої ліквідності до нормативного рівня ця інформація оновлюється банком щомісяця і подається до Національного банку в строк до 10-го числа місяця, наступного за звітним.

1.5. Якщо письмове застереження складається на підставі матеріалів інспекційної перевірки, то воно може надсилатися до банку разом із довідкою про перевірку/звітом про інспектування.

Письмове застереження також може надсилатися до банку під час інспекційної перевірки.

1.6. Банк повинен подати Національному банку протягом п'яти робочих днів із дати отримання письмового застереження відповідь із зазначенням строку, протягом якого він зобов'язується вирішити виявлені проблеми та усунути порушення та/або вжити заходів щодо недопущення таких порушень у подальшій діяльності.

Національний банк протягом 20 календарних днів із дня отримання зобов'язань банку щодо усунення порушень має право надати до них зауваження, які є обов'язковими для врахування банком.

1.7. Національний банк у разі невиконання банком вимог щодо усунення зазначених у письмовому застереженні порушень в установлені строки або вимог, передбачених пунктом 1.6 цієї глави, розглядає питання щодо застосування іншого заходу впливу.

1.8. Якщо банк допустив порушення, для усунення якого потрібно більше ніж два місяці, то письмове застереження до банку не застосовується. У цьому разі до банку має застосовуватися інший захід впливу.

2. Скликання загальних зборів учасників, спостережної (наглядової) ради банку, правління (ради директорів) банку

2.1. Комісія Національного банку з метою вжиття заходів щодо приведення діяльності банку у відповідність до вимог банківського законодавства (залежно від проблем, що мають місце у діяльності банку) має право прийняти рішення про потребу скликання загальних зборів учасників банку, засідання спостережної (наглядової) ради банку, правління (ради директорів) банку (далі – загальні збори учасників/ради/правління банку) з огляду на повноваження, визначені в статуті банку.

2.2. Загальні збори учасників/ради/правління банку скликаються з метою складання банком, зокрема:

плану фінансового оздоровлення;

програми капіталізації;

плану реорганізації;

плану заходів щодо усунення допущених банком порушень банківського законодавства.

2.3. Національний банк має право прийняти рішення про скликання загальних зборів учасників банку в разі погіршення фінансового стану банку, зокрема якщо:

обсяг негативно класифікованих активів становить 20 відсотків і більше від загальної суми активів, за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку. Негативно класифіковані активи складаються з наданих кредитів/фінансових зобов'язань, що класифіковані за ступенем ризику як «сумнівні», «безнадійні»; дебіторської заборгованості, що належить до III та IV груп ризику; цінних паперів, що обліковуються в торговому портфелі та за якими сума накопиченої уцінки перевищує 50 відсотків від вартості їх придбання (тобто балансової вартості цінних паперів без включення накопиченої уцінки та нарахованих доходів за ними); цінних паперів, що обліковуються в портфелях на продаж та до погашення, значення показника ризику яких становить «0,5» та більше; прострочених понад 31 день та сумнівних до отримання нарахованих доходів; коштів, що розміщені на кореспондентських рахунках у банках-резидентах і нерезидентах.

зидентах, які визнані банкрутами або ліквідовуються за рішенням уповноважених органів, або які зареєстровані в офшорних зонах, а також у банках, що розташовані в країнах, рейтинг яких не підтверджений у бюлетені таких провідних світових рейтингових агентств (компаній), як Standard & Poor's, Moody's Investors Service та Fitch IBCA (далі – негативно класифіковані активи);

банк має збитки за результатами фінансового року;

фінансове оздоровлення банку потребує залучення додаткових коштів акціонерів (учасників, інвесторів) для збільшення капіталу банку.

2.4. Банк зобов'язаний повідомити Національний банк про час і місце проведення загальних зборів учасників, засідання ради/правління банку, порядок денний і надати проект рішення, що вноситься на розгляд загальних зборів учасників/ради/правління банку, не пізніше ніж за 10 календарних днів до дня їх проведення.

Банк забезпечує проведення загальних зборів учасників, засідання ради/правління банку в строк, визначений у рішенні Національного банку.

Уповноважений представник Національного банку в разі потреби бере участь у проведенні загальних зборів учасників, засідання ради/правління банку з правом дорадчого голосу.

2.5. Банк протягом трьох робочих днів після проведення загальних зборів учасників банку, засідання ради/правління банку подає до Національного банку розроблений та схвалений план фінансового оздоровлення/програму капіталізації/план реорганізації/план заходів щодо усунення допущених банком порушень (далі – план заходів), протокол загальних зборів/засідання ради/правління банку, підписаний головою та секретарем зборів/головою ради/правління банку та засвідчений відбитком печатки банку, разом з іншими документами відповідно до вимог нормативно-правових актів Національного банку. Протокол загальних зборів, засідання ради/правління банку має містити рішення щодо приведення діяльності банку у відповідність до вимог банківського законодавства.

2.6. Банк складає план заходів на строк, який установлюється індивідуально з урахуванням характеру проблем та допущених порушень.

Банк має право ініціювати продовження строку виконання плану заходів за наявності обґрунтованих підстав.

2.7. Національний банк протягом 10 робочих днів із дня отримання плану заходів розглядає його щодо ефективності та відповідності вимогам Національного банку. У разі погодження плану заходів Комісія Національного банку приймає відповідне рішення. Якщо Національний банк має зауваження або пропозиції до наданого банком плану заходів, то банку надсилається лист за підписом уповноваженої посадової особи Національного банку з обґрунтованими зауваженнями або пропозиціями.

2.8. Національний банк не пізніше ніж за місяць до закінчення строку дії плану заходів проводить інспекційну перевірку цього банку (у разі потреби оцінки виконання тих заходів, що не можуть бути перевірені в режимі безвиїзного нагляду).

2.9. План заходів є завершеним у разі виконання банком прийнятих на себе зобов'язань та дотримання економічних нормативів, порядку формування і зберігання обов'язкових резервів, формування в повному обсязі резервів під активні операції протягом трьох звітних періодів поспіль.

2.10. У разі неподання банком у встановлений строк плану заходів/подання плану заходів, що не відповідає вимогам цього Положення (з урахуванням вимог, установлених у рішенні Комісії Національного банку щодо прийняття банком плану заходів), або невиконання банком плану заходів/погіршення його фінансового стану Національний банк застосовує до банку інші заходи впливу.

3. Укладення письмової угоди з банком

3.1. Письмова угода як захід впливу може укладатися з банком, що допустив порушення банківського законодавства, нормативно-правових актів Національного банку (у тому числі значень економічних нормативів, лімітів валютної позиції, зниження розміру регулятивного капіталу менше статутного капіталу (крім новоствореного банку протягом одного року з дня отримання ним банківської ліцензії) або здійснює ризикову діяльність, що загрожує інтересам вкладників чи інших кредиторів банку, за умови подання ним прийнятного плану заходів для усунення виявлених порушень.

3.2. У письмовій угоді банк визнає свої недоліки в роботі та допущені порушення і подає план заходів, яких він зобов'язується вжити, зокрема, для усунення порушень, запобігання таким пору-

шенням надалі, поліпшення фінансового стану, приведення діяльності банку у відповідність до вимог банківського законодавства тощо.

Банк подає у строк, визначений Національним банком, план заходів, затверджений органом управління банку відповідно до повноважень, установлених статутом, у якому має бути визначено порядок і строки виконання цих заходів.

Строки виконання зобов'язань установлюються індивідуально з урахуванням характеру проблем і допущених порушень, а також оцінок і висновків Національного банку.

Якщо зобов'язання, що передбачаються банком у проекті письмової угоди, згідно із законодавством мають схвалюватися/затверджуватися правлінням/радою банку або загальними зборами, то відповідний протокол (витяг з протоколу) має додаватися до письмової угоди.

3.3. Банк, який допустив зниження розміру регулятивного капіталу менше статутного капіталу (крім новоствореного банку протягом одного року з дня отримання ним банківської ліцензії) або порушив хоча б один із нормативів капіталу, установлених Національним банком, зобов'язаний подати до Національного банку план заходів щодо відновлення рівня регулятивного капіталу (далі – програма капіталізації) для укладання письмової угоди.

Банк зобов'язаний подати програму капіталізації в порядку та строки, установлені статтею 35 Закону про банки, без укладання письмової угоди в разі зменшення рівня регулятивного капіталу до мінімально встановленого Національним банком.

Філії іноземних банків, які порушують нормативи капіталу, надають Національному банку програму капіталізації в порядку, установленому для банків України.

3.4. Банк, який допустив порушення значень лімітів валютної позиції п'ять і більше разів поспіль, зобов'язаний протягом семи календарних днів із дня порушення подати Національному банку план заходів щодо порядку та строків усунення допущеного порушення для укладання письмової угоди про його виконання.

3.5. Письмова угода складається у двох примірниках та підписується від імені банку головою правління (ради директорів) банку (керівником філії іноземного банку) та/або іншою уповноваженою банком особою і засвідчується відбитком печатки банку.

3.6. Письмова угода має містити заходи, спрямовані на поліпшення фінансового стану банку або усунення виявлених порушень, а також запобіжні заходи щодо недопущення порушень у майбутньому. Банк у письмовій угоді може брати на себе зобов'язання щодо:

виконання плану фінансового оздоровлення, бізнес-плану або програми капіталізації банку (складаються відповідно до розділу IV цього Положення), спрямованих на забезпечення прибуткової діяльності;

розроблення та запровадження положень стосовно поліпшення практики кредитування;

проведення зовнішнього аудиту фінансового стану банку;

прийняття рішення про тимчасове обмеження на збільшення активів і зобов'язань банку;

прийняття рішення про обмеження розміру кредитів, що надаються інсайдерам/пов'язаним особам банку;

прийняття рішення про тимчасове зниження розміру процентів за депозитами, що залучаються;

тимчасового припинення виплати дивідендів;

прийняття рішення про обмеження розміру суми, яку банк може виплачувати своїм працівникам у формі заробітної плати та премій;

здійснення реорганізації банку;

поліпшення якості активів, у тому числі шляхом вкладення коштів у безризикові активи (державні цінні папери з подальшим їх блокуванням на рахунках у цінних паперах банку за безумовною операцією в депозитарії державних цінних паперів Національного банку та депозитні сертифікати Національного банку за умови їх розміщення Національним банком) у розмірі:

50 відсотків від розрахункової загальної суми резервів під негативно класифіковані активи, якщо обсяг негативно класифікованих активів становить 30 відсотків і більше від загальної суми активів, за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку, або наявні збитки за результатами фінансового року;

40 відсотків від розрахункової загальної суми резервів під негативно класифіковані активи, якщо обсяг негативно класифікованих активів становить від 20 до 30 відсотків від загальної суми активів,

за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку, або наявні збитки за результатами фінансового року;

30 відсотків від розрахункової загальної суми резервів під негативно класифіковані активи, якщо обсяг негативно класифікованих активів становить від 10 до 20 відсотків від загальної суми активів, за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку, або наявні збитки за результатами фінансового року.

У разі укладення письмової угоди з банком для усунення порушення значення ліміту загальної довгої валютної позиції банку (ЛП3-1) прийняті банком у письмовій угоді зобов'язання мають уключати, зокрема, зобов'язання банку не здійснювати купівлю в Національного банку іноземної валюти під час здійснення валютних інтервенцій Національного банку на міжбанківському валютному ринку України, за винятком цільових валютних аукціонів з продажу іноземної валюти для забезпечення виконання клієнтами банку – фізичними особами зобов'язань за отриманими ними кредитами в іноземній валюті.

3.7. Укладення письмової угоди здійснюється за ініціативою банку, який розробив прийнятний план заходів щодо усунення порушень у його діяльності (виявлених Національним банком чи безпосередньо банком) та звернувся до Національного банку з проектом письмової угоди щодо усунення порушень.

Якщо банк не ініціював укладення письмової угоди з метою усунення виявлених у його діяльності порушень, то Національний банк надсилає до цього банку лист з вимогою, у якому зазначаються строк подання проекту письмової угоди до Національного банку, а також за потреби перелік заходів, які банк зобов'язаний уключити до письмової угоди.

Національний банк у строк до 15 календарних днів розглядає поданий банком проект письмової угоди щодо обґрунтованості, повноти та ефективності запроваджуваних (передбачених) банком заходів з метою усунення порушень та готує висновок про доцільність її укладення або розглядає питання про застосування інших адекватних заходів впливу згідно з цим Положенням. Якщо Національний банк має зауваження або доповнення до поданого банком проекту письмової угоди, то банку надсилається лист за підписом уповноваженої посадової особи Національного банку з обґрунтованими зауваженнями до проекту письмової угоди.

3.8. Національний банк у письмовій угоді також обумовлює порядок контролю за виконанням зобов'язань банку та порядок і форми надання банком додаткової інформації, потрібної для контролю за виконанням прийнятих ним зобов'язань.

3.9. Письмову угоду з банком від Національного банку підписує уповноважена посадова особа Національного банку.

3.10. Національний банк приймає рішення про застосування іншого заходу впливу, якщо банк: не надав доопрацьованого з урахуванням письмових зауважень Національного банку проекту угоди протягом 15 календарних днів із дня надсилання Національним банком листа із зауваженнями до проекту письмової угоди;

ухилився від укладання письмової угоди.

В разі невиконання банком прийнятих на себе зобов'язань Національний банк приймає рішення про дострокове припинення дії угоди з банком та застосовує до банку інший захід впливу.

3.11. Банк має право ініціювати внесення змін до письмової угоди щодо строків виконання та/або переліку заходів за наявності обґрунтованих пропозицій.

Національний банк розглядає звернення банку щодо внесення змін до письмової угоди в порядку, визначеному пунктом 3.7 цієї глави.

3.12. Національний банк протягом дії письмової угоди має право за потреби ініціювати внесення змін до неї в частині переліку заходів та строків їх виконання. Унесення змін до письмової угоди, ініційованих Національним банком, здійснюється в порядку, визначеному пунктом 3.7 цієї глави.

3.13. Банк має право подати Національному банку клопотання про дострокове припинення дії письмової угоди та документи, що підтверджують усунення порушень.

Національний банк приймає рішення про дострокове припинення дії письмової угоди в разі усунення банком порушень та недоліків у своїй діяльності. Інформування про рішення Національного банку щодо дострокового припинення дії угоди здійснюється в порядку, установленому Національним банком.

4. Зупинення виплати дивідендів чи розподілу капіталу в будь-якій іншій формі

4.1. Рішення про зупинення виплати дивідендів чи розподілу капіталу в будь-якій іншій формі приймає Комісія Національного банку.

4.2. Національний банк має право застосовувати такий захід впливу до банку:

а) який порушив хоча б один з нормативів капіталу або якщо Національний банк визнає, що виплата дивідендів і розподіл капіталу в будь-якій формі призведе до порушення нормативів капіталу;

б) у якого викуп власних акцій призвів/призведе до зниження рівня регулятивного капіталу до мінімально встановленого Національним банком рівня;

в) якому надсилається лист з вимогою щодо розроблення плану фінансового оздоровлення на період виконання цього плану;

г) у якого розмір регулятивного капіталу менший, ніж статутний капітал (крім новостворених банків протягом одного року з дня отримання банківської ліцензії).

4.3. Рішення Національного банку про зупинення розподілу капіталу в будь-якій іншій формі стосується розподілу прибутку банку, що залишається в розпорядженні банку після сплати податків та обов'язкових платежів.

4.4. Рішення Національного банку про зупинення розподілу капіталу в будь-якій іншій формі може бути прийняте одночасно із погодженням розробленого банком плану фінансового оздоровлення або укладенням письмової угоди.

4.5. Національний банк не застосовує цей захід впливу, якщо акціонери/учасники банку прийняли рішення про спрямування нарахованих дивідендів на придбання акцій нової емісії/паїв або попередньо викуплених банком в акціонерів/учасників для поповнення статутного капіталу банку.

5. Установлення для банку підвищених економічних нормативів

5.1. Національний банк має право встановити підвищені економічні нормативи шляхом підвищення вимог щодо мінімальних значень нормативу достатності (адекватності) регулятивного капіталу (Н2) та/або нормативу (коефіцієнт) співвідношення регулятивного капіталу до сукупних активів (Н3), та/або нормативу (коефіцієнт) співвідношення регулятивного капіталу до зобов'язань (Н3-1), та/або нормативів кредитного ризику для банку, що здійснює ризикову діяльність, яка загрожує інтересам вкладників чи інших кредиторів банку, у тому числі:

а) рівень негативно класифікованих активів становить 40 і більше відсотків від загальної суми активів, за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку;

б) загальна сума недосформованих резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями становить понад 40 відсотків від загальної розрахункової суми резервів;

в) надмірна величина ризику концентрації [сукупна величина заборгованості банку, що розрахована за алгоритмом нормативу максимального сукупного розміру кредитів, гарантій та поручительств, наданих інсайдерам (Н10), щодо підприємств однієї галузі (або одного виду економічної діяльності) становить понад 200 відсотків статутного капіталу банку)];

г) здійснення операцій з інсайдерами/пов'язаними особами на умовах, що сприятливіші за звичайні. Визначення переліку інсайдерів здійснюється відповідно до нормативно-правового акта Національного банку щодо регулювання діяльності банків;

г) надання кредиту (або здійснення вкладень у боргові цінні папери) у розмірі, що перевищує встановлений норматив максимального розміру кредитного ризику на одного контрагента (Н7), без наявності забезпечення кредиту безумовним зобов'язанням або грошовим покриттям.

5.2. Рішення про встановлення підвищених економічних нормативів приймає Правління Національного банку або Комісія Національного банку.

5.3. Національний банк протягом трьох робочих днів після прийняття рішення щодо встановлення підвищених значень економічних нормативів повідомляє банк про застосований захід впливу.

Підвищені значення економічних нормативів стають обов'язковими для їх дотримання через сім робочих днів після дати прийняття Національним банком відповідного рішення.

5.4. Національний банк у разі недотримання банком установлених підвищених значень економічних нормативів розглядає питання щодо застосування інших заходів впливу.

6. Підвищення резервів на покриття можливих збитків за кредитами та іншими активами

6.1. Національний банк може прийняти рішення про підвищення резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями шляхом установлення підвищеного розміру відрахувань до резервів (коефіцієнта резервування) або заборони врахування під час розрахунку суми резервів забезпечення (крім високоліквідного) у разі здійснення банком окремих операцій з підвищеним рівнем ризику, що можуть загрожувати інтересам кредиторів і вкладників, що підтверджується результатами інспекційної перевірки.

6.2. Національний банк застосовує цей захід впливу до банків, що не дотримуються вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо порядку формування та використання банками резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями та регулювання діяльності банків, у тому числі:

неподання на вимогу уповноважених Національним банком осіб документів або інформації для перевірки достовірності оцінки фінансового стану (кредитоспроможності) позичальників/контрагентів банку, правильності їх класифікації та достатності резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями;

невиправлення звітності в порядку, установленому Національним банком;

недотримання нормативів кредитного ризику;

невиконання в установлений строк вимог Національного банку щодо усунення порушень.

6.3. Рішення про підвищення резервів на відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями приймає Правління Національного банку або Комісія Національного банку.

7. Обмеження, зупинення чи припинення здійснення окремих видів здійснюваних банком операцій

7.1. Рішення про обмеження, зупинення здійснення окремих видів здійснюваних банком операцій приймає Правління Національного банку, Комісія Національного банку або Комісія Національного банку при територіальному управлінні.

7.2. Рішення про припинення окремих видів здійснюваних банком операцій приймає Правління Національного банку або Комісія Національного банку.

7.3. Обсяг (перелік) обмежень щодо здійснення окремих видів здійснюваних банком операцій визначається Національним банком.

7.4. Національний банк має право прийняти рішення про обмеження, зупинення чи припинення окремих видів здійснюваних банком операцій, зокрема в разі:

установлення процентних ставок та комісійних винагород на рівні, що є нижчим від собівартості банківських послуг у цьому банку;

недостатності надходжень банку для підтримання на потрібному рівні регулятивного капіталу, забезпечення формування резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями;

проведення операцій за незареєстрованими Національним банком кореспондентськими рахунками банків;

порушення економічних нормативів, установлених Національним банком;

щоденного порушення банком значення ліміту загальної довгої валютної позиції банку (ЛІЗ-1)/ліміту загальної короткої валютної позиції банку (ЛІЗ-2) десять та більше разів поспіль;

недотримання ліцензійних вимог та спеціальних вимог, що встановлені нормативно-правовими актами Національного банку щодо окремих операцій (у тому числі недотримання банком ліцензійних вимог стосовно розміру регулятивного капіталу банку, потрібного для здійснення відповідних операцій);

порушення умов, на підставі яких була надана банківська ліцензія/генеральна ліцензія на здійснення валютних операцій/письмовий дозвіл на здійснення інвестиції;

недоформування резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями в необхідному розмірі (відповідно до нормативно-правових актів Національного банку);

здійснення інвестиції без письмового дозволу Національного банку;

недотримання вимог нормативно-правових актів Національного банку, у тому числі щодо складання та надання звітності;

надання недостовірної інформації (у тому числі про структуру власності) та звітності, що встановлені нормативно-правовими актами Національного банку, ненадання або несвоєчасне їх надання, у тому числі інформації щодо підстав для виключення сум кредитів, забезпечених безумовним зобов'язанням або грошовим покриттям, під час розрахунку нормативу максимального розміру кредитного ризику на одного контрагента (Н7);

невиконання в установлений строк вимог Національного банку щодо усунення порушень у діяльності банку;

невиправлення звітності в порядку, установленому Національним банком;

допущення банком недобросовісної конкуренції щодо надання банківських та інших фінансових послуг, а також здійснення іншої діяльності;

порушення вимог Закону про банки в частині запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом;

порушення банком порядку формування обов'язкових резервів три звітних періоди поспіль;

недотримання банком вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо нагляду на консолідованій основі;

недотримання відокремленим підрозділом вимог банківського законодавства, нормативно-правових актів Національного банку, внутрішніх документів банку, у тому числі виявлення фактів здійснення операцій без правових підстав та тих, які призвели до здійснення операцій з підвищеним ризиком;

подання банком неправдивих відомостей під час відкриття відокремленого підрозділу.

7.5. Національний банк у разі порушення банком значення ліміту загальної довгої валютної позиції банку (Л13-1)/ліміту загальної короткої валютної позиції банку (Л13-2) має право прийняти рішення щодо обмеження, зупинення чи припинення окремих видів операцій банку у вигляді встановлення однієї з таких вимог:

установлення для банку зменшеного до 5 процентних пунктів значення відповідного ліміту на строк до шести місяців;

зупинення/обмеження здійснення окремих валютних операцій;

припинення здійснення окремих валютних операцій та відкликання генеральної ліцензії на здійснення валютних операцій.

Після прийняття Комісією Національного банку рішення про зупинення/обмеження окремих видів операцій банку у випадку порушення банком значення ліміту загальної довгої валютної позиції банку (Л13-1) Національний банк окремим розпорядженням зупиняє проведення відповідних операцій з банком на міжбанківському валютному ринку України на строк до закінчення строку дії відповідного рішення про зупинення/обмеження операцій.

7.6. Національний банк у разі здійснення банком операцій, які призвели до погіршення якості активів (у тому числі негативно класифіковані активи становлять 10 відсотків і більше від загальної суми активів, за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку) та/або збитків за результатами фінансового року, та/або більше двох разів протягом місяця порушення нормативу миттєвої ліквідності (Н4), має право прийняти рішення про обмеження операцій у вигляді встановлення вимог щодо:

укладання банком коштів у безризикові активи в розмірах та на умовах, передбачених пунктом 3.6 глави 3 цього розділу,

та/або заборони на здійснення банком активних операцій з інсайдерами/пов'язаними особами банку,

та/або заборони здійснення банком пасивних операцій з фізичними особами (заборони залучення вкладів),

та/або заборони банку надавати своїм клієнтам фінансові послуги через юридичну особу – комерційного агента банку на підставі укладеного агентського договору.

7.7. Національний банк у разі встановлення факту подання банком неправдивих відомостей під час відкриття відокремленого підрозділу чи діяльності такого відокремленого підрозділу не відповідає вимогам Закону про банки та нормативно-правовим актам Національного банку приймає рішення про припинення здійснення відокремленим підрозділом банку операцій на користь або за дорученням клієнтів та/або про обмеження, зупинення чи припинення окремих операцій, здійснюваних банком.

7.8. Національний банк не пізніше наступного робочого дня з дня прийняття (отримання територіальним управлінням Національного банку рішення Комісії Національного банку) рішення про

обмеження, зупинення чи припинення окремих видів операцій банку забезпечує отримання банком цього рішення під підпис його уповноваженого представника на другому примірнику супровідного листа із зазначенням дати та часу отримання (далі – момент отримання).

Якщо банк відмовився отримати рішення Національного банку, то на другому примірнику супровідного листа робиться відповідна відмітка про це із зазначенням дати та часу, що в такому випадку вважається моментом отримання банком рішення, а рішення Національного банку надсилається банку згідно з порядком, установленим пунктом 3.4 глави 3 розділу I цього Положення.

7.9. Банк з моменту отримання рішення Національного банку про обмеження окремих видів здійснюваних банком операцій та протягом визначеного цим рішенням строку (або до визначеного терміну) укладає договори та здійснює операції, у тому числі згідно з договорами, що укладені ним з клієнтами до моменту отримання рішення, виключно з урахуванням установлених обмежень.

7.10. Банк з моменту отримання рішення Національного банку про зупинення окремих видів здійснюваних банком операцій та на визначений у цьому рішенні строк (або до визначеного терміну) утрачає право одночасно на здійснення таких операцій у визначеній рішенням частині (щодо виду здійснюваних операцій та/або кола клієнтів) та продовження строку діючих договорів (укладання нових договорів) щодо проведення операцій, які зупинені.

7.11. Банк з моменту отримання рішення Національного банку про припинення здійснення окремого виду операцій утрачає право на їх здійснення. Отримання банком рішення Національного банку про припинення окремого виду здійснюваних банком операцій є підставою для ініціювання розірвання банком з клієнтами відповідних договорів на здійснення цих операцій.

Розірвання договорів та видача клієнтам залишку грошових коштів здійснюються в установленому законодавством порядку.

7.12. Рішення Національного банку про припинення надання банком своїм клієнтам фінансових послуг через юридичну особу – комерційного агента банку, який діє відповідно до укладеного агентського договору, є підставою для внесення відповідного запису до реєстру комерційних агентів банків.

Банк з моменту отримання рішення про припинення надання банком своїм клієнтам фінансових послуг через юридичну особу – комерційного агента банку на підставі агентського договору зобов'язаний: забезпечити припинення надання послуг у встановлений рішенням Національного банку строк; повідомити клієнтів банку про припинення надання послуг.

7.13. Банк зобов'язаний у разі прийняття Національним банком рішення про припинення валютних операцій та відкликання генеральної ліцензії на здійснення валютних операцій ужити таких заходів:

а) у день отримання зазначеного рішення припинити здійснення відповідних операцій, у тому числі надання гарантій, поручительств та інших зобов'язань за третіх осіб, виконання яких передбачається в іноземній валюті, та повернути Національному банку генеральну ліцензію на здійснення валютних операцій у строк, визначений нормативно-правовим актом Національного банку з питань ліцензування валютних операцій;

б) протягом одного операційного дня повідомити всі банки-кореспонденти про факт втрати чинності генеральною ліцензією на здійснення валютних операцій, одночасно надіслати до банків-кореспондентів офіційні заяви про закриття кореспондентських рахунків банку в іноземній валюті та кореспондентських рахунків, відкритих у цьому банку;

в) у місячний строк провести роботу щодо закриття рахунків ностро в банках-кореспондентах і рахунків лоро іноземних банків-кореспондентів і припинити кореспондентські відносини з ними.

Після закриття кореспондентських рахунків повернути Національному банку документи, що підтверджують присвоєння реєстраційних номерів;

г) протягом трьох робочих днів із дня отримання рішення:

надіслати повідомлення банкам-кореспондентам про необхідність надання розпорядження про перерахування коштів з їх кореспондентських рахунків (відкритих у цьому банку) та розпорядження про перерахування коштів із кореспондентських рахунків банку (відкритих у банках-кореспондентах) на кореспондентський рахунок, відкритий у самостійно обраному уповноваженому банку України;

надати Національному банку інформацію про кредиторську і дебіторську заборгованість [реквізити кредитора (дебітора), сума, код валюти, балансовий рахунок, на якому обліковується заборгованість, вид заборгованості];

надати Національному банку угоду про встановлення кореспондентських відносин з обраним уповноваженим банком для узгодження;

г) протягом трьох робочих днів повідомити клієнтів банку про припинення здійснення валютних операцій та про необхідність закриття ними рахунків в іноземній валюті, а нерезидентів повідомити про необхідність закриття рахунків у грошовій одиниці України;

д) закрити рахунки клієнтів в іноземній валюті та нерезидентів у грошовій одиниці України [точні, депозитні (вкладні) тощо]. Інкасація валютних коштів має здійснюватися лише для виконання операцій, передбачених цією главою;

е) закрити належні банку пункти обміну іноземних валют і повідомити юридичних осіб, з якими укладено агентські угоди про відкриття пунктів обміну іноземних валют, про припинення здійснення валютних операцій та закінчення строку дії зазначених угод, а також закрити належні йому пункти обміну іноземних валют;

є) ужити заходів щодо припинення здійснення валютних операцій відокремленими підрозділами банку з передаванням залишків коштів за їх рахунками на баланс уповноваженого банку;

ж) припинити нові емісії в іноземній валюті власних цінних паперів (сертифікатів, векселів тощо), пластикових карток (у тому числі платіжних карток міжнародних платіжних систем, емітованих у гривнях), чеків;

з) забезпечити повернення коштів власникам вкладів, депозитів тощо, здійснених в іноземній валюті. Зазначені кошти можуть бути повернуті як у валюті вкладу, внеску, депозиту тощо, так і в грошовій одиниці України за бажанням клієнтів;

и) ужити заходів щодо погашення простроченої дебіторської заборгованості в іноземній валюті;

і) ужити заходів щодо повернення наданих банком кредитів в іноземній валюті (насамперед пролонгованих і прострочених), а також кредитів, наданих банку резидентами та нерезидентами. У зв'язку з цим уповноважені банки мають передбачати в кредитних угодах обов'язкову умову щодо повернення таких кредитів у разі припинення здійснення валютних операцій та відкликання генеральної ліцензії на здійснення валютних операцій.

За наявності рахунків, на яких обліковується заборгованість за наданими клієнтам кредитами в іноземній валюті, банк повинен перевести їх до тих уповноважених банків, до яких клієнти перейшли на обслуговування (на підставі договорів, укладених банком з цими уповноваженими банками та/або за потреби – з банками-кредиторами), і протягом 90 днів провести переговори з уповноваженими банками про продаж їм цієї заборгованості та здійснити такий продаж.

Територіальне управління Національного банку згідно з підпунктом «е» цього пункту скасовує рішення про реєстрацію пунктів обміну іноземних валют та робить відповідну відмітку в Книзі реєстрації пунктів обміну валюти. Крім того, територіальне управління Національного банку надсилає повідомлення про скасування рішення про реєстрацію пунктів обміну іноземних валют, що працювали на підставі агентських угод, органам державної податкової служби за місцезнаходженням цих юридичних осіб.

7.14. Банк з дня отримання рішення Національного банку про зупинення/обмеження або припинення окремого виду здійснюваних банком операцій:

а) протягом трьох робочих днів письмово повідомляє клієнтів, з якими укладені договори про здійснення операцій, які:

обмежені або зупинені згідно з цим рішенням, – про надання послуг з установленими Національним банком обмеженнями;

припинені згідно з цим рішенням, – про необхідність розірвання таких договорів та закриття клієнтами відповідних рахунків;

б) у порядку, строки та в обсягах, які встановлені Національним банком, надає Національному банку інформацію щодо стану виконання цього рішення.

Банк, який має відокремлений підрозділ на території іншої держави, протягом трьох робочих днів із дня отримання рішення повідомляє відокремлений підрозділ банку на території іншої держави та наглядовий орган відповідної іноземної держави про застосування до нього Національним банком заходу впливу у вигляді обмеження, зупинення чи припинення окремих видів здійснюваних операцій.

7.15. Банк зобов'язаний надати Національному банку не пізніше ніж за 20 робочих днів до дня закінчення строку (настання терміну), на який (до якого) обмежено або зупинено право банку на здійснення окремого виду (окремих видів) операцій:

звіт, що містить перелік ужитих банком заходів щодо усунення порушень, та інформацію про стан виконання рішення;

належним чином засвідчені банком копії відповідних документів, що підтверджують усунення порушень (у разі необхідності).

7.16. Національний банк у разі дотримання банком установлених рішенням обмежень щодо здійснення операцій, які обмежені або зупинені, усунення порушень, надання відомостей і документів згідно з вимогами пунктів 7.13 – 7.15 цієї глави [далі – дотримання умов обмеження (зупинення)] надсилає банку не пізніше останнього дня строку (настання терміну), на який (до якого) банку згідно з рішенням обмежено або зупинено операції, повідомлення (електронною поштою) про можливість здійснення операцій у повному обсязі.

Банк має право розпочати здійснення операцій у повному обсязі наступного робочого дня після закінчення зазначеного у рішенні строку (настання терміну), на який здійснення відповідних операцій було обмежено або зупинено, та отримання від Національного банку повідомлення.

7.17. Національний банк відповідно до цього Положення, якщо банк не забезпечив виконання рішення Національного банку щодо обмеження, зупинення чи припинення окремих видів здійснюваних банком операцій, здійснення яких рішенням Національного банку зупинено, обмежено чи припинено, або не виправив виявлені в його діяльності порушення в установлений строк, або недотримав умов обмеження/зупинення, може прийняти рішення про:

продовження строку дії заходу впливу у вигляді обмеження або зупинення операцій;
застосування до банку інших заходів впливу.

7.18. Банк має право подати Національному банку клопотання про:

дострокову відміну обмеження або зупинення операцій;

відміну припинення операцій не раніше ніж через шість місяців з дня прийняття рішення про припинення операцій.

Банк разом з клопотанням подає Національному банку для розгляду питання щодо:

а) дострокової відміни обмеження або зупинення операцій – документи, що підтверджують дотримання банком умов обмеження (зупинення);

б) відміни припинення операцій – такі документи:

звіт, що містить перелік проведених банком заходів щодо усунення порушень, а також інформацію щодо виконання рішення про припинення операцій, розірвання банком з клієнтами відповідних договорів про здійснення таких операцій (далі – дотримання умов припинення);

копії належним чином засвідчених банком відповідних документів, що підтверджують усунення порушень.

7.19. Національний банк повертає клопотання про дострокову відміну обмеження або зупинення операцій/відміну припинення операцій без розгляду, якщо:

банк не надав документів, передбачених пунктом 7.18 цієї глави;

клопотання про відміну припинення операцій подане до закінчення шестимісячного строку з дня прийняття рішення про припинення операцій.

7.20. Національний банк приймає рішення про задоволення клопотання банку про дострокову відміну обмеження або зупинення операцій/відміну припинення операцій [відмову в задоволенні клопотання в разі недотримання банком умов зупинення/обмеження/припинення, незабезпечення банком належного управління ризиками, установлення нових фактів порушень у діяльності банку] не пізніше 30 робочих днів від дати надходження до Національного банку документів, передбачених пунктом 7.18 цієї глави.

Національний банк повідомляє (письмово або електронною поштою) банк про прийняте рішення не пізніше трьох робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

Банк має право розпочати здійснення операцій, що були обмежені, зупинені, припинені, за умови отримання повідомлення Національного банку про прийняте рішення про дострокову відміну обмеження (зупинення)/відміну припинення здійснення операцій.

8. Заборона надавати бланкові кредити

8.1. Національний банк має право прийняти рішення про заборону надавати бланкові кредити банку:

обсяг негативно класифікованих активів якого перевищує 10 відсотків суми активів, за якими має оцінюватися ризик та формуватися резерв згідно з нормативно-правовими актами Національного банку; що не сформував у достатньому обсязі резерви для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями.

8.2. Рішення про заборону надавати бланкові кредити приймає Правління Національного банку, Комісія Національного банку або Комісія Національного банку при територіальному управлінні.

9. Накладання штрафів

9.1. Національний банк має право накладати штрафи на банки, філії іноземних банків, власників істотної участі в банку – юридичних осіб, відповідальних осіб банківських груп, інших учасників банківських груп. Штраф за порушення в діяльності відокремленого підрозділу банку накладається безпосередньо на банк – юридичну особу.

Національний банк накладає штрафи в разі допущення, зокрема, таких порушень:

порушення порядку, строків і технології виконання операцій, що встановлені нормативно-правовими актами Національного банку;

подання недостовірної інформації, неподання інформації, документів (копій документів) та письмових пояснень з питань діяльності банку на письмову вимогу уповноваженої посадової особи Національного банку або уповноважених Національним банком осіб на проведення перевірки;

порушення вимог нормативно-правового акта Національного банку, що регулює порядок заповнення та подання статистичної звітності Національному банку, а саме: за неподання/несвоєчасне подання статистичної звітності (крім звітності з питань фінансового моніторингу) або подання недостовірної статистичної звітності (крім звітності з питань фінансового моніторингу);

подання недостовірної/неподання/несвоєчасне подання інформації про структуру власності, незабезпечення виконання банком вимог законодавства України щодо розкриття інформації про структуру власності;

невиправлення звітності в порядку, установленому Національним банком;

порушення банком порядку формування обов'язкових резервів;

порушення економічних нормативів регулювання діяльності банків;

порушення вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо залучення коштів на умовах субординованого боргу до капіталу банку та дострокового його погашення;

недотримання банком розміру резервування коштів за договором про залучення уповноваженим банком депозиту, кредиту (позики) в іноземній валюті від нерезидента;

порушення встановлених Національним банком значень лімітів загальної (довгої, короткої) валютної позиції банку (Л13-1, Л13-2);

порушення банком вимог, установлених нормативно-правовим актом Національного банку щодо відкриття відокремлених підрозділів банку, або надання банком інформації про відкриття свого відокремленого підрозділу, що містить неправдиві відомості, або невідповідність діяльності такого відокремленого підрозділу вимогам банківського законодавства;

ненадання банком повідомлення або несвоєчасне повідомлення про внесення змін до положення про відокремлений підрозділ банку, або про прийняття рішення про закриття відокремленого підрозділу банку, або про фактичне припинення діяльності відокремленого підрозділу банку;

недотримання банком умов, визначених нормативно-правовими актами Національного банку для здійснення інвестиції, або здійснення інвестиції без письмового дозволу Національного банку;

невиконання банком вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо проведення уповноваженими Національним банком особами перевірки банку;

порушення інших вимог нормативно-правових актів Національного банку;

ненадання/несвоєчасне надання банком повідомлення щодо виконання письмового застереження, невиконання в установленій строк вимог Національного банку щодо усунення виявлених у діяльності банку порушень;

недотримання відповідальною особою банківської групи, іншим учасником банківської групи вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо нагляду на консолідованій основі; порушення вимог Закону про банки в частині запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

9.2. Національний банк накладає на власників істотної участі в банку – юридичних осіб штраф за кожне порушення ними порядку набуття або збільшення істотної участі в банку. Штраф нараховується і сплачується у валюті України.

9.3. Штраф за порушення порядку, строків і технології виконання операцій, що встановлені нормативно-правовими актами Національного банку, накладається на банк:

за перше порушення протягом календарного року – у розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку (може застосовуватися письмове застереження щодо потреби усунення допущеного порушення);

за друге порушення протягом календарного року – у розмірі 0,05 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за третє і подальші порушення протягом календарного року – у розмірі 0,1 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.4. Штраф за подання недостовірної інформації, неподання інформації, документів (копій документів) та письмових пояснень з питань діяльності банку на письмову вимогу уповноваженої посадової особи Національного банку або уповноважених Національним банком осіб на проведення перевірки накладається на банк:

за перше порушення протягом календарного року – у розмірі 0,05 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за друге і подальші порушення протягом календарного року – у розмірі 0,1 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

Недостовірною інформацією є інформація, що не підтверджена чи суперечить даним первинних документів.

9.5. Штраф за порушення вимог нормативно-правового акта Національного банку, що регулює порядок заповнення та подання статистичної звітності Національному банку, за неподання/несвоєчасне подання статистичної звітності (крім звітності про валютні операції та з питань фінансового моніторингу) або подання недостовірної статистичної звітності (крім звітності про валютні операції та з питань фінансового моніторингу) накладається на банк у разі виявлення суттєвих помилок у статистичній звітності:

за перше порушення протягом календарного року – у розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за друге порушення протягом календарного року – у розмірі 0,02 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за третє і подальші порушення протягом календарного року – у розмірі 0,05 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

Штраф за порушення нормативно-правового акта Національного банку, що призвели до подання до Національного банку форми статистичної звітності (крім звітності про валютні операції), у якій виявлено випадки перекручення даних, накладається на банк у розмірі 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, але не більше одного відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

Перекрученням даних статистичної звітності (крім звітності про валютні операції) є допущення банком помилок (зокрема щодо невідображення даних, та/або віднесення/невіднесення тих чи інших осіб до переліку інсайдерів банку), які не вплинули на величину економічних нормативів за однією формою звітності за звітний період у разі невиправлення помилки в строки, визначені нормативно-правовими актами Національного банку.

Штраф за порушення нормативно-правового акта Національного банку, що призвели до неподання/несвоєчасного подання/подання недостовірної статистичної звітності з питань фінансового моніторингу, накладається на банк у розмірі 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, але не більше одного відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку. Фактом такого порушення є виявлені випадки неподання/несвоєчасного подання/подання недостовірних даних в одній і тій самій формі статистичної звітності протягом періоду, що підлягав перевірці.

9.6. Штраф за подання недостовірної або неподання/несвоєчасне подання інформації про структуру власності накладається на банк за кожний випадок порушення протягом календарного року в розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.7. Штраф за невиконання звітності в порядку, установленому Національним банком, накладається на банки:

за перше порушення протягом календарного року – у розмірі 0,03 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за друге і подальші порушення протягом календарного року – у розмірі 0,05 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.8. Штраф за порушення банком порядку формування обов'язкових резервів накладається на банки за кожний наступний випадок порушення протягом календарного року за винятком порушення порядку формування обов'язкових резервів протягом трьох звітних періодів резервування поспіль у розмірі ставки овернайт під забезпечення від суми недорезервування, але не більше одного відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.9. Штраф за недотримання банком розміру резервування коштів за договором про залучення уповноваженим банком депозиту, кредиту (позики) в іноземній валюті від нерезидента накладається на банк за кожний випадок порушення в розмірі суми коштів недорезервування за такою операцією, розрахованої за офіційним курсом гривні до іноземних валют, установленим Національним банком на день вчинення порушення, але не більше одного відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.10. Штраф за порушення нормативів миттєвої ліквідності (Н4), поточної ліквідності (Н5), короткострокової ліквідності (Н6), інвестування в цінні папери окремо за кожною установою (Н11) і загальної суми інвестування (Н12) накладається на банк окремо за кожним нормативом і за кожний випадок порушення в розмірі:

за перше порушення протягом календарного року – у розмірі 0,1 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за друге порушення протягом календарного року – у розмірі 0,2 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку;

за третє і подальші порушення протягом календарного року – у розмірі 0,5 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.11. Штраф за порушення банком значення ліміту загальної довгої валютної позиції банку (Л13-1)/ліміту загальної короткої валютної позиції банку (Л13-2) накладається на банк у розмірі від 10 тисяч гривень до одного відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку адекватно допущеному порушенню (окремо за кожним лімітом).

Одним порушенням вважається допущене за день порушення значення відповідного ліміту.

Порушенням установленого Національним банком значення ліміту загальної (довгої, короткої) валютної позиції банку (Л13-1, Л13-2) вважається перевищення банком значення відповідного ліміту більше ніж на чотири базисних пункти (чотири сотих частини процента).

9.12. Штраф за порушення вимог порядку залучення коштів на умовах субординованого боргу або його дострокового повернення накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,1 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.13. Штраф за порушення банком вимог, установлених нормативно-правовим актом Національного банку щодо відкриття відокремлених підрозділів банку, або надання банком інформації про відкриття свого відокремленого підрозділу, що містить неправдиві відомості, або невідповідність діяльності такого відокремленого підрозділу вимогам банківського законодавства накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,1 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.14. Штраф за ненадання банком повідомлення чи несвоєчасне повідомлення про внесення змін до положення про відокремлений підрозділ банку або про прийняття рішення про закриття відокремленого підрозділу банку, або про фактичне припинення діяльності відокремленого підрозділу банку накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.15. Штраф за недотримання банком умов, визначених нормативно-правовими актами Національного банку для здійснення інвестиції або здійснення інвестиції без письмового дозволу Націо-

нального банку, накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,1 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.16. Штраф за невиконання банком вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо проведення уповноваженими Національним банком особами перевірки банку накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.17. Штраф за порушення банками вимог Закону про банки в частині запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.18. Штраф за невиконання (неналежне виконання) банком інших вимог нормативно-правових актів Національного банку накладається на банк за кожне порушення в розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.19. Штраф за ненадання/несвоєчасне надання повідомлення щодо виконання письмового застереження, невиконання в установленій строк вимог Національного банку щодо усунення виявлених у діяльності банку порушень накладається на банк за кожний такий факт у розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу банку.

9.20. Штраф за недотримання відповідальною особою банківської групи, іншим учасником банківської групи вимог нормативно-правових актів Національного банку щодо нагляду на консолідованій основі накладається на відповідальну особу банківської групи, інших учасників банківської групи:

за перше порушення протягом календарного року – у розмірі 0,01 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу;

за друге порушення протягом календарного року – у розмірі 0,02 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу;

за третє і подальші порушення протягом календарного року – у розмірі 0,05 відсотка від суми зареєстрованого статутного капіталу.

9.21. Рішення про накладання штрафу на банк, власника істотної участі в банку – юридичну особу, відповідальну особу банківської групи, інших учасників банківських груп приймає Комісія Національного банку або Комісія Національного банку при територіальному управлінні.

9.22. Розрахунок суми штрафів здійснюється за кожним допущеним порушенням, зазначеним у цій главі, а накладення штрафів за ці порушення здійснюється протягом шести місяців з дня виявлення порушення.

9.23. Банк/власник істотної участі сплачує нараховану суму штрафу протягом строку, встановленого Національним банком.

9.24. Національний банк має право звернутися з позовом до суду щодо стягнення з банку/власника істотної участі відповідної суми штрафу, якщо банк/власник істотної участі не сплатить штраф у встановлені строки.

9.25. Національний банк може не накладати штраф у таких випадках:

а) якщо застосування штрафів не вплинуло на усунення банком порушень економічних нормативів та якщо такі порушення відбуваються систематично, а саме:

економічні нормативи, що розраховуються за середньозваженою величиною за місяць або щоденно, порушуються протягом чотирьох місяців поспіль або шість разів протягом календарного року;

економічні нормативи, які розраховуються щоденно, порушуються щодня протягом місяця або через певний проміжок часу протягом чотирьох місяців;

б) якщо стягнення суми штрафу спричинить суттєве погіршення фінансового стану банку – неспроможність банку своєчасно виконувати зобов'язання перед своїми клієнтами або загрозу інтересам вкладників і кредиторів;

в) за третє та подальші порушення в поточному році порядку, строків і технології виконання банківських операцій, установлених нормативно-правовими актами Національного банку щодо одного виду банківської операції;

г) якщо накладання штрафів не вплинуло на усунення банком порушення ліміту загальної довгої валютної позиції банку (ЛІ3-1)/ліміту загальної короткої валютної позиції банку (ЛІ3-2) та якщо ліміт загальної довгої валютної позиції банку (ЛІ3-1)/ліміт загальної короткої валютної позиції банку (ЛІ3-2) у разі встановлення щоденного контролю за дотриманням банком значення відповідного ліміту порушується щодня протягом місяця або через певний проміжок часу протягом чотирьох місяців.

З метою забезпечення виправлення ситуації або запобігання подальшим порушенням чи подальшій втраті банком своїх активів Національний банк застосовує інші адекватні заходи впливу.

10. Тимчасова, до усунення порушення, заборона використання власником істотної участі в банку права голосу придбаних акцій (паїв)

10.1. Національний банк має право тимчасово, до усунення порушення, заборонити власнику істотної участі в банку використовувати право голосу придбаних акцій (паїв) у разі порушення ним вимог Закону про банки або нормативно-правових актів Національного банку, зокрема таких:

а) наявність прямого чи опосередкованого впливу власника істотної участі на прийняття банком рішень, що призводять до порушення банківського законодавства або до здійснення ризикової діяльності банку, яка загрожує інтересам вкладників і кредиторів;

б) втрата бездоганної ділової репутації власника істотної участі. Якщо власником істотної участі є юридична особа, то ця заборона поширюється на членів виконавчого органу і ради цієї юридичної особи;

в) порушення порядку набуття/збільшення істотної участі в банку або за результатами перевірки виявлено, що внесок до статутного капіталу банку сформований не за рахунок власних коштів власника істотної участі;

г) надання недостовірної інформації (у тому числі про структуру власності) або звітності, а також неподання або несвоєчасне їх подання.

10.2. Рішення про тимчасову, до усунення порушення, заборону власнику істотної участі в банку використовувати право голосу придбаних акцій (паїв) та призначення довіреної особи приймає Комісія Національного банку (Комісія Національного банку при територіальному управлінні) за результатами безвиїзного нагляду та/або інспекційної перевірки.

Національний банк визначає довірену особу відповідно до вимог статті 73 Закону про банки. Довірена особа має відповідати вимогам нормативно-правових актів Національного банку щодо бездоганної ділової репутації.

10.3. Рішення Комісії Національного банку або Комісії Національного банку при територіальному управлінні про тимчасову заборону власнику істотної участі банку використовувати право голосу придбаних акцій (паїв) та призначення довіреної особи вручається під підпис:

власнику істотної участі банку (фізичній особі/керівникові юридичної особи/повноважному представникові юридичної особи);

довіреній особі.

Це рішення також надсилається спостережній (наглядовій) раді та правлінню (раді директорів) банку.

10.4. Комісія Національного банку або Комісія Національного банку при територіальному управлінні приймає рішення про відновлення права власника істотної участі у використанні голосу придбаних акцій (паїв) на підставі звернення цього власника істотної участі та висновку структурного підрозділу центрального апарату Національного банку (територіального управління Національного банку) про усунення порушення не пізніше п'яти робочих днів, що передують строку, на який ця особа була відсторонена.

11. Тимчасове, до усунення порушення, відсторонення посадової особи банку від посади

11.1. Національний банк має право тимчасово, до усунення порушення, відстороняти посадову особу банку від посади за наявності фактів, які свідчать про дії та/або бездіяльність цієї посадової особи, що призвели до порушення вимог банківського законодавства, нормативно-правових актів Національного банку, у тому числі:

а) невиконання банком у встановлений строк зобов'язань за його письмовою угодою з Національним банком (програми капіталізації/плану фінансового оздоровлення або плану реорганізації);

б) невиконання банком у встановлений строк вимог, визначених Національним банком у письмовому застереженні, щодо усунення порушень банківського законодавства;

в) невиконання банком (крім філії іноземного банку) у встановлений строк вимоги Національного банку щодо скликання загальних зборів учасників банку, спостережної (наглядової) ради банку, правління (ради директорів) банку;

г) невиконання банком у встановлений строк рішень Національного банку щодо зупинення виплати дивідендів чи розподілу капіталу в будь-якій іншій формі (крім філії іноземного банку) або обмеження, зупинення чи припинення здійснення окремих видів здійснюваних банком операцій, або заборони видавати бланкові кредити, або підвищення резервів на покриття можливих збитків за кредитами та іншими активами;

г) здійснення банком ризикової діяльності, яка загрожує інтересам вкладників і кредиторів;

д) подання недостовірної інформації або звітності, установлених нормативно-правовими актами Національного банку, неподання або несвоєчасне їх подання;

е) невикористання звітності в порядку, установленому Національним банком;

є) подання недостовірної інформації, неподання інформації, документів (копій документів) та письмових пояснень з питань діяльності банку на письмову вимогу уповноваженої посадової особи Національного банку або уповноважених Національним банком осіб на проведення перевірки;

ж) порушення вимог Закону про банки в частині запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом;

з) невідповідності керівника банку вимогам статті 42 Закону про банки і нормативно-правових актів Національного банку.

11.2. До посадових осіб банку, яких Національний банк має право тимчасово, до усунення порушення, відсторонити від посади, належать:

голова, його заступники та члени спостережної (наглядової) ради банку;

голова, його заступники та члени правління (ради директорів) банку;

головний бухгалтер банку, його заступники;

керівник відокремленого підрозділу банку;

головний бухгалтер відокремленого підрозділу банку (за наявності);

керівник філії іноземного банку;

головний бухгалтер філії іноземного банку.

11.3. Рішення про тимчасове, до усунення порушення, відсторонення посадової особи банку від посади/надання дозволу на поновлення на посаді приймається Комісією Національного банку або Комісією Національного банку при територіальному управлінні.

Посадові особи, які відстороняються від посади, можуть запрошуватися на засідання Комісії Національного банку або Комісії Національного банку при територіальному управлінні для надання пояснень.

11.4. Національний банк повідомляє про прийняте рішення про тимчасове, до усунення порушення, відсторонення посадової особи банку від посади:

правління (раду директорів) або спостережну (наглядову) раду банку – щодо відсторонення посадової особи банку/відокремленого підрозділу банку;

філію іноземного банку – щодо відсторонення посадової особи філії іноземного банку.

11.5. Банк не пізніше трьох робочих днів з дня отримання рішення повідомляє електронною поштою Національному банку про посадову особу, яка тимчасово виконуватиме обов'язки особи, відстороненої від посади (із зазначенням реквізитів прийнятого відповідним органом управління банку рішення).

11.6. Посадову особу, яку на підставі рішення Національного банку відсторонено від посади, можна поновити на посаді лише на підставі відповідного дозволу Національного банку.

Національний банк розглядає питання щодо надання дозволу на поновлення посадової особи банку, яку на підставі рішення було відсторонено від посади, у разі відповідного звернення банку та за умови надання банком документів, що підтверджують усунення порушень.

Національний банк повідомляє (письмово або електронною поштою) банк про прийняте рішення не пізніше трьох робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

12. Віднесення банку (філії іноземного банку) до категорії проблемних

12.1. Національний банк приймає рішення про віднесення банку (філії іноземного банку) до категорії проблемних у разі наявності хоча б одного з критеріїв, передбачених частиною першою статті 75 Закону про банки.

12.2. Рішення Правління Національного банку про віднесення банку (філії іноземного банку) до категорії проблемних має містити, зокрема:

строк, протягом якого проблемний банк (філія іноземного банку) зобов'язаний(а) привести свою діяльність у відповідність до вимог законодавства України, у тому числі нормативно-правових актів Національного банку України, але не більше 180 днів;

обмеження у діяльності банку (філії іноземного банку);

порядок та строки повідомлення проблемним банком (філією іноземного банку) про стан виконання заходів щодо фінансового оздоровлення банку (філії іноземного банку), а також приведення банком своєї діяльності у відповідність до вимог банківського законодавства.

12.3. Національний банк інформує про прийняте ним рішення про віднесення до категорії проблемних з дотриманням вимог нормативно-правового акта Національного банку з питань захисту банківської таємниці:

банк та Фонд гарантування;

філію іноземного банку та іноземний банк. Повідомлення Національного банку має містити підстави віднесення філії іноземного банку до категорії проблемних, а також вимогу до філії іноземного банку та іноземного банку про безумовне усунення допущених порушень і приведення діяльності філії іноземного банку у відповідність до вимог законодавства України.

12.4. Банк (філія іноземного банку) подає у строк, визначений статтею 75 Закону про банки:

заходи щодо приведення своєї діяльності у відповідність до вимог банківського законодавства;

план фінансового оздоровлення, розроблений та затверджений згідно з вимогами, викладеними в розділі IV цього Положення, якщо віднесення банку до категорії проблемних пов'язане з погіршенням фінансового стану банку.

12.5. Національний банк розглядає отримані заходи (план фінансового оздоровлення) та в разі потреби надає обґрунтовані зауваження, які банк (філія іноземного банку) зобов'язаний(а) урахувати.

12.6. Банк (філія іноземного банку) має право внести пропозиції щодо зміни строків (що не може перевищувати 180 днів з дня віднесення банку/філії іноземного банку до категорії проблемних) виконання окремих заходів та/або зміни переліку заходів, які передбачені заходами (планом фінансового оздоровлення), залежно від проблем, що можуть виникнути під час їх виконання.

12.7. Банк (філія іноземного банку) зобов'язаний(а) повідомляти Національний банк про результати виконання ним (нею) заходів (плану фінансового оздоровлення).

12.8. Заходи (план фінансового оздоровлення) є завершеними в разі виконання банком (філією іноземного банку) своїх зобов'язань, у тому числі дотримання економічних нормативів, порядку формування і зберігання обов'язкових резервів, формування в повному обсязі резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями.

12.9. Банк (філія іноземного банку) протягом 180 днів з дня віднесення банку (філії іноземного банку) до категорії проблемних має право подати Національному банку клопотання про визнання діяльності банку (філії іноземного банку) такою, що відповідає законодавству України.

12.10. Національний банк приймає рішення про визнання діяльності банку (філії іноземного банку) такою, що відповідає законодавству України, у разі:

дострокового виконання банком (філією іноземного банку) прийнятих на себе зобов'язань – за умови подання банком (філією іноземного банку) відповідного клопотання та документів, що підтверджують усунення порушень у діяльності банку (філії іноземного банку), виконання банком (філією іноземного банку) заходів щодо фінансового оздоровлення банку, а також приведення банком своєї діяльності у відповідність до банківського законодавства;

приведення банком (філією іноземного банку) своєї діяльності у відповідність до вимог законодавства України у визначені строки.

Рішення про визнання діяльності банку (філії іноземного банку) такою, що відповідає законодавству України, приймає Правління Національного банку.

12.11. Національний банк приймає рішення про відкликання банківської ліцензії та ініціювання процедури ліквідації філії іноземного банку в разі неприведення філією іноземного банку своєї діяльності у відповідність до вимог банківського законодавства протягом установленого статтею 75 Закону про банки строку.

13. Віднесення банку до категорії неплатоспроможних

13.1. Національний банк приймає рішення про віднесення банку до категорії неплатоспроможних у разі наявності хоча б однієї з підстав, передбачених банківським законодавством.

13.2. Рішення про віднесення банку до категорії неплатоспроможних та про визнання діяльності банку такою, що відповідає законодавству України, приймає Правління Національного банку.

III. Ліквідація банку (філії іноземного банку)

1. Підстави для відкликання банківської ліцензії та ліквідації банку

1.1. Національний банк приймає рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку в разі наявності хоча б однієї з підстав, передбачених банківським законодавством.

1.2. Рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідації банку приймає Правління Національного банку.

1.3. Банк у день отримання рішення Національного банку про відкликання банківської ліцензії та ліквідації банку зобов'язаний повернути Національному банку банківську ліцензію, генеральну ліцензію на здійснення валютних операцій.

2. Особливості ліквідації банку за рішенням його власників

2.1. Банк може бути ліквідований за рішенням загальних зборів учасників банку в порядку, передбаченому законодавством України та цим Положенням, та за згоди Національного банку.

2.2. Згода на ліквідацію банку за рішенням його власників надається у формі постанови Правління Національного банку.

2.3. Банк для отримання згоди подає до Національного банку такі документи:

- а) рішення загальних зборів учасників про ліквідацію банку;
- б) рішення загальних зборів учасників про обрання ліквідаційної комісії;
- в) порядок ліквідації банку, затверджений загальними зборами учасників.

Порядок ліквідації банку має містити інформацію про обсяги вимог кредиторів, передбачати перелік заходів щодо формування ліквідаційної маси, задоволення вимог кредиторів та містити строки виконання заходів;

г) інформацію про голову та членів ліквідаційної комісії щодо їх відповідності вимогам, установленим Законом про систему гарантування до ліквідатора та осіб, залучених до ліквідації.

2.4. Національний банк відмовляє в погодженні ліквідації банку за рішенням власників у разі виявлення ознак, за якими цей банк може бути віднесено до категорії проблемного або неплатоспроможного.

2.5. Ліквідація банку з ініціативи власників починається з дати відкликання Національним банком банківської ліцензії, генеральної ліцензії на здійснення валютних операцій.

2.6. Голова ліквідаційної комісії очолює роботу ліквідаційної комісії.

У період тимчасової відсутності голови ліквідаційної комісії його обов'язки виконує заступник.

Ліквідацію відокремленого підрозділу банку здійснює призначена ліквідаційною комісією уповноважена особа – член ліквідаційної комісії згідно з відповідною довіреністю.

2.7. Ліквідаційна комісія (далі – ліквідатор) з дати відкликання Національним банком банківської ліцензії зобов'язана щомісяця (станом на 1 число) подавати Національному банку інформацію про стан виконання плану ліквідації банку (у тому числі про витрати, пов'язані з ліквідаційною процедурою, та про задоволення вимог кредиторів).

2.8. Строк ліквідації банку з ініціативи власників не може перевищувати строки ліквідації банку, установлені Законом про систему гарантування.

3. Завершення ліквідації банку

3.1. Рішення щодо виключення відомостей про банк з Державного реєстру банків приймає Комісія Національного банку на підставі документів, передбачених законодавством України, отриманих від Фонду гарантування або ліквідаційної комісії банку, що ліквідується за рішенням власників.

3.2. Пакет документів має містити:

а) для Фонду гарантування:

рішення Фонду гарантування про затвердження ліквідаційного балансу;

звіт уповноваженої особи Фонду гарантування про завершення ліквідації банку;

б) для ліквідатора банку, який ліквідується з ініціативи власників:

протокол загальних зборів учасників банку з рішенням про затвердження ліквідаційного балансу;

ліквідаційний баланс банку та звіт ліквідатора банку, засвідчені підписами ліквідатора, головного бухгалтера і відбитком печатки банку та затверджені загальними зборами учасників;

відомість накопичених оборотів за балансовими та позабалансовими рахунками за весь період ліквідації банку;

аудиторський висновок з аудиторським звітом про здійснення перевірки повноти та достовірності ліквідаційного балансу;

оригінали установчих документів банку та свідоцтво про державну реєстрацію банку;

інформацію про закриття накопичувального рахунку банку;

акти про приймання-передавання документів банку до відповідних архівів;

повідомлення державного реєстратора про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи.

3.3. Ліквідаційний баланс, складений у формі оборотно-сальдового балансу, засвідчується підписами ліквідатора, головного бухгалтера і відбитком печатки банку.

Звіт ліквідатора банку, у якому відображено, зокрема, проведену роботу щодо задоволення вимог кредиторів, засвідчується підписом ліквідатора і відбитком печатки банку.

Ліквідаційний баланс, додатки до нього та звіт ліквідатора банку надаються Національному банку на паперових носіях, прошнурованих разом з описом документів та супровідним листом, а також в електронному вигляді на оптичних або електронних носіях інформації (CD, DVD, карти пам'яті, флеш-пам'ять).

3.4. Національний банк має право вимагати додаткові документи, які підтверджують дані ліквідаційного балансу. Ліквідатор подає додаткові документи в строк не пізніше п'яти робочих днів з дати отримання запиту.

4. Особливості ліквідації філії іноземного банку

4.1. Філія іноземного банку може бути ліквідована за рішенням:

іноземного банку;

Національного банку.

Порядок ліквідації філії іноземного банку має бути визначений у положенні про філії іноземного банку.

4.2. Національний банк приймає рішення про відкликання банківської ліцензії філії іноземного банку в разі:

наявності хоча б однієї з підстав, передбачених частиною другою статті 77 Закону про банки;

невиконання іноземним банком зобов'язань, що виникли у зв'язку із діяльністю його філії на території України;

неприведення філією іноземного банку своєї діяльності у відповідність до вимог законодавства України в строки, установлені статтею 75 Закону про банки.

4.3. Рішення про відкликання банківської ліцензії філії іноземного банку приймає Правління Національного банку.

4.4. Національний банк негайно повідомляє філію іноземного банку, іноземний банк та орган банківського нагляду держави, у якій зареєстровано іноземний банк, про відкликання банківської ліцензії філії іноземного банку, а також розміщує інформацію про своє рішення на сторінках Офіційного інтернет-представництва Національного банку України.

4.5. Філія іноземного банку в день отримання рішення Національного банку про відкликання банківської ліцензії та ліквідації філії зобов'язана повернути Національному банку банківську ліцензію, генеральну ліцензію на здійснення валютних операцій.

У день отримання рішення про відкликання банківської ліцензії філія іноземного банку припиняє здійснення усіх операцій та розпочинає процедуру ліквідації у порядку, передбаченому положенням про філію іноземного банку, у тому числі щодо виконання іноземним банком своїх зобов'язань перед вкладниками та іншими кредиторами.

4.6. Національний банк уносить запис до Державного реєстру банків про виключення відомостей про філію іноземного банку на підставі отриманої від іноземного банку інформації про ліквідацію цієї філії, яка має відображати проведену роботу щодо задоволення вимог кредиторів. Разом з інформацією про ліквідацію (припинення діяльності) філії іноземний банк подає Національному банку акти про приймання-передавання документів цієї філії до архівних установ України.

IV. План фінансового оздоровлення та програма капіталізації банку

1. Загальні вимоги до плану фінансового оздоровлення/програми капіталізації

1.1. План фінансового оздоровлення/програми капіталізації банку затверджується правлінням (радою директорів) та спостережною (наглядовою) радою банку.

1.2. Строк виконання плану фінансового оздоровлення/програми капіталізації банку не може перевищувати 180 днів.

1.3. До плану фінансового оздоровлення/програми капіталізації банку можуть додаватися необхідні обґрунтування, розрахунки.

1.4. Національний банк має право надати пропозиції та зауваження до плану фінансового оздоровлення/програми капіталізації банку, які є обов'язковими для врахування банком, або вимагати надання пояснень, додаткової інформації (документів).

1.5. План фінансового оздоровлення/програми капіталізації банку прошивається та завіряється підписами голови правління (ради директорів), голови спостережної (наглядової) ради і відбитком печатки цього банку. Титульна сторінка плану фінансового оздоровлення/програми капіталізації банку має містити посилання на протоколи правління (ради директорів) та спостережної (наглядової) ради банку. Банк надає Національному банку відповідний протокол засідання правління (ради директорів) та протокол засідання спостережної (наглядової) ради банку одночасно з наданням плану фінансового оздоровлення/програми капіталізації.

2. Вимоги щодо складання плану фінансового оздоровлення банку

2.1. План фінансового оздоровлення банку має передбачати комплекс заходів окремого банку, спрямованих на поліпшення його фінансового стану, а також на усунення порушень, причин і умов, що призвели до погіршення фінансового стану.

2.2. План фінансового оздоровлення банку має включати:

аналіз причин погіршення фінансового стану;

заходи щодо покращення фінансового стану з визначенням кількісних та/або якісних показників діяльності банку та строки їх виконання;

найменування відповідального виконавця.

2.3. Прогнозні кількісні показники можуть відображати: дотримання обов'язкових економічних нормативів; дотримання порядку формування обов'язкових резервів, підвищення рівня капіталізації банку (програма капіталізації); зниження рівня розбалансованості активів і пасивів за строками; підвищення рівня ліквідності; погашення кредитів рефінансування, наданих Національним банком, із зазначенням строків та джерел погашення; покращення якості активів; розширення (покращення) ресурсної бази; зниження залежності від міжбанківських операцій; забезпечення прибуткової діяльності, інше залежно від проблем банку.

Прогнозні якісні показники – підвищення ефективності роботи менеджменту, управління ризиками, зменшення адміністративно-господарських витрат, які фінансуються за рахунок балансового прибутку банку, інше залежно від проблем банку.

3. Вимоги щодо складання програми капіталізації банку

3.1. Програма капіталізації має включати:

перелік можливих шляхів щодо збільшення регулятивного капіталу банку;
прогнозні значення нормативів капіталу банку та інших показників, які мають вплив на їх значення та запланований розмір регулятивного капіталу банку.

3.2. Збільшення розміру регулятивного капіталу банку здійснюється, зокрема такими шляхами:

збільшення розміру участі учасників у статутному капіталі банку;

продажу власних акцій (паїв);

залучення коштів інвесторів;

залучення коштів на умовах субординованого боргу;

реорганізації банку шляхом приєднання, злиття.

3.3. Прогнозні показники мають передбачати:

розмір регулятивного капіталу банку;

економічні нормативи;

показники балансу та інші показники залежно від проблем банку.

*Додаток
до постанови Правління
Національного банку України
17.08.2012 № 346*

ПЕРЕЛІК

нормативно-правових актів Національного банку України, що втратили чинність

1. Постанова Правління Національного банку України від 28.08.2001 № 369 «Про затвердження Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 27.09.2001 за № 845/6036.

2. Пункт 6 постанови Правління Національного банку України від 28.02.2002 № 81 «Про окремі питання регулювання діяльності банків», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 19.03.2002 за № 272/6560 (зі змінами).

3. Постанова Правління Національного банку України від 07.10.2002 № 384 «Про затвердження Змін до глави 14 розділу VI Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 22.10.2002 за № 836/7124.

4. Постанова Правління Національного банку України від 04.06.2003 № 228 «Про внесення змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 11.06.2003 за № 476/7797.

5. Пункт 1 постанови Правління Національного банку України від 08.09.2003 № 386 «Про внесення змін до окремих нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 29.09.2003 за № 869/8190 (зі змінами).

6. Пункт 3 постанови Правління Національного банку України від 21.04.2004 № 172 «Про затвердження Положення про порядок визначення та формування обов'язкових резервів для банків України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 12.05.2004 за № 595/9194 (зі змінами).

7. Пункт 2 постанови Правління Національного банку України від 29.04.2004 № 192 «Про внесення змін до окремих нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 21.05.2004 за № 639/9238.

8. Постанова Правління Національного банку України від 27.10.2004 № 515 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 15.11.2004 за № 1449/10048.

9. Пункт 1 постанови Правління Національного банку України від 28.09.2005 № 346 «Про внесення змін до окремих нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 18.10.2005 за № 1222/11502 (зі змінами).

10. Постанова Правління Національного банку України від 15.06.2006 № 216 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 26.06.2006 за № 753/12627.

11. Постанова Правління Національного банку України від 17.08.2006 № 324 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 06.09.2006 за № 1034/12908.

12. Постанова Правління Національного банку України від 09.11.2006 № 428 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 22.11.2006 за № 1222/13096 (зі змінами).

13. Пункт 4 постанови Правління Національного банку України від 11.04.2007 № 131 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України з питань аудиту банків», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 25.04.2007 за № 424/13691.

14. Постанова Правління Національного банку України від 08.01.2008 № 4 «Про внесення змін до постанови Правління Національного банку України від 28.08.2001 № 369», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 12.02.2008 за № 121/14812.

15. Постанова Правління Національного банку України від 17.04.2008 № 99 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 20.05.2008 за № 444/15135.

16. Пункт 2 постанови Правління Національного банку України від 18.06.2008 № 171 «Про затвердження Правил резервування коштів за залученими уповноваженим банком депозитами і кредитами (позиками) в іноземній валюті від нерезидентів», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 09.07.2008 за № 617/15308 (зі змінами).

17. Пункт 4 постанови Правління Національного банку України від 06.08.2008 № 228 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 09.09.2008 за № 821/15512 (зі змінами).

18. Пункт 1 постанови Правління Національного банку України від 30.12.2008 № 476 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 02.02.2009 за № 93/16109 (зі змінами).

19. Постанова Правління Національного банку України від 30.01.2009 № 38 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 23.02.2009 за № 170/16186.

20. Пункт 2 постанови Правління Національного банку України від 28.02.2009 № 107 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України та встановлення лімітів відкритої валютної позиції банку», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 23.03.2009 за № 268/16284.

21. Абзац третій пункту 1 постанови Правління Національного банку України від 06.05.2009 № 270 «Про внесення змін до окремих нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 01.06.2009 за № 474/16490.

22. Постанова Правління Національного банку України від 06.08.2009 № 459 «Про внесення змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 31.08.2009 за № 815/16831.

23. Пункт 1 постанови Правління Національного банку України від 14.08.2009 № 475 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 04.09.2009 за № 832/16848.

24. Постанова Правління Національного банку України від 29.09.2009 № 569 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 18.11.2009 за № 1101/17117.

25. Пункт 1 постанови Правління Національного банку України від 31.03.2010 № 160 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 16.06.2010 за № 395/17690.

26. Пункт 10 постанови Правління Національного банку України від 09.06.2010 № 273 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 06.07.2010 за № 471/17766 (зі змінами).

27. Пункт 2 постанови Правління Національного банку України від 15.06.2011 № 192 «Про затвердження Положення про застосування Національним банком України санкцій за порушення законодавства з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 11.07.2011 за № 836/19574.

28. Пункт 3 постанови Правління Національного банку України від 22.06.2011 № 204 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 23.06.2011 за № 753/19491.

29. Пункт 3 постанови Правління Національного банку України від 24.06.2011 № 209 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 12.07.2011 за № 850/19588 (зі змінами).

30. Постанова Правління Національного банку України від 08.08.2012 № 332 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», зареєстрована в Міністерстві юстиції України 27.08.2012 за № 1435/21747.

Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
10 вересня 2012 р. за № 1561/21873

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 23 серпня 2012 р. № 355

**Про визнання такими, що втратили чинність,
деяких нормативно-правових актів Національного банку України**

Відповідно до статей 7, 15, 56 Закону України «Про Національний банк України», статей 76, 90 Закону України «Про банки і банківську діяльність» Правління Національного банку України **постановляє:**

1. Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Правління Національного банку України від 16.07.2001 № 271 «Про затвердження Положення про Кваліфікаційну комісію Національного банку України з питань сертифікації тимчасових адміністраторів та ліквідаторів банків та Положення про сертифікацію аудиторів банківських установ», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 03.08.2001 за № 661/5852;

постанову Правління Національного банку України від 16.07.2001 № 273 «Про затвердження Положення про сертифікацію осіб на право здійснення тимчасової адміністрації та ліквідації банку», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 13.08.2001 за № 691/5882;

пункт 2 постанови Правління Національного банку України від 09.09.2003 № 387 «Про затвердження Положення про Комітет з питань аудиту банків та внесення змін до Положення про Кваліфікаційну комісію Національного банку України з питань сертифікації тимчасових адміністраторів та ліквідаторів банківських установ», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 29.09.2003 за № 872/8193;

постанову Правління Національного банку України від 01.09.2006 № 346 «Про затвердження Змін до Положення про сертифікацію осіб на право здійснення тимчасової адміністрації та ліквідації банку», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 22.09.2006 за № 1069/12943;

постанову Правління Національного банку України від 04.12.2009 № 723 «Про затвердження Змін до Положення про сертифікацію осіб на право здійснення тимчасової адміністрації та ліквідації банку», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 09.02.2010 за № 144/17439;

постанову Правління Національного банку України від 04.12.2009 № 722 «Про внесення змін до Положення про Кваліфікаційну комісію Національного банку України з питань сертифікації тимчасових адміністраторів та ліквідаторів банківських установ», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 09.02.2010 за № 143/17438;

постанову Правління Національного банку України від 16.07.2010 № 342 «Про затвердження Правил сертифікації осіб на право здійснення тимчасової адміністрації або ліквідації банків», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 04.08.2010 за № 607/17902;

постанову Правління Національного банку України від 14.03.2011 № 59 «Про внесення зміни до Положення про Кваліфікаційну комісію Національного банку України з питань сертифікації тимчасових адміністраторів та ліквідаторів банків», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 28.03.2011 за № 404/19142;

постанову Правління Національного банку України від 26.09.2011 № 348 «Про внесення змін до Положення про сертифікацію осіб на право здійснення тимчасової адміністрації та ліквідації банку», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 13.10.2011 за № 1185/19923.

2. Управлінню припинення діяльності банків Генерального департаменту банківського нагляду (Серпутько В. І.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома структурних підрозділів центрального апарату та територіальних управлінь Національного банку України для використання в роботі.

3. Постанова набирає чинності з дня набрання чинності Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», але не раніше дня її офіційного опублікування.

Голова С. Г. Арбузов

*Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
21 вересня 2012 р. за № 1633/21945*

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 31 серпня 2012 р. № 362

**Про затвердження Змін до Інструкції про міжбанківський переказ коштів
в Україні в національній валюті**

Відповідно до статей 7, 40, 56 Закону України «Про Національний банк України» та з метою приведення нормативно-правових актів Національного банку України у відповідність до вимог Закону України від 23 лютого 2012 року № 4452-VI «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» Правління Національного банку України **постановляє**:

1. Затвердити Зміни до Інструкції про міжбанківський переказ коштів в Україні в національній валюті, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 16.08.2006 № 320, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 06.09.2006 за № 1035/12909 (зі змінами), що додаються.

2. Генеральному департаменту інформаційних технологій та платіжних систем (Синявська Н. Б.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома Операційного, територіальних управлінь Національного банку України та банків України для використання в роботі.

3. Постанова набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом України від 23 лютого 2012 року № 4452-VI «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», але не раніше дня її офіційного опублікування.

В. о. Голови І. В. Соркін

ЗАТВЕРДЖЕНО
Постанова Правління
Національного банку України
31.08.2012 № 362

ЗМІНИ
до Інструкції про міжбанківський переказ коштів в Україні
в національній валюті

1. У розділі II:

1.1. У пункті 3 глави 2:

перше речення доповнити словами «в порядку, установленому законодавством України»;
друге речення виключити.

1.2. У пункті 2 глави 3 слова «засобами системи ЕП» замінити словами «засобами системи електронної пошти Національного банку (далі – система ЕП)».

2. У розділі III:

2.1. У першому реченні пункту 3 глави 2 слова «засобами системи ЕП з використанням засобів захисту інформації Національного банку» замінити словами «в порядку, установленому законодавством України».

2.2. У главі 3:

пункт 7 викласти в такій редакції:

«7. Під час тимчасової адміністрації в банку-кореспонденті підлягають виконанню платіжні вимоги на примусове списання коштів банку-кореспондента з його кореспондентського рахунку, що пов'язані із забезпеченням виконання зобов'язань банку-кореспондента, передбачених частиною шостою статті 36 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

Банк виконує платіжні вимоги на примусове списання коштів банку-кореспондента за його кореспондентським рахунком у порядку, визначеному пунктом 5 цієї глави, у межах:

суми відшкодування, що гарантується Фондом гарантування вкладів фізичних осіб (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку-кореспондента щодо виплати коштів закладами вкладників за договорами, строк яких закінчився, та за договорами банківського рахунку вкладників);

фінансових можливостей банку-кореспондента відповідно до законодавства України (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку-кореспондента щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю працівників банку-кореспондента, та витрат, пов'язаних із забезпеченням операційної діяльності банку-кореспондента);

у пункті 9 слова «введення мораторію» замінити словами «запровадження тимчасової адміністрації в банку-кореспонденті»;

пункт 10 викласти в такій редакції:

«10. Під час тимчасової адміністрації в банку-кореспонденті підлягають виконанню документи про арешт коштів банку-кореспондента за його кореспондентським рахунком, що пов'язані із забезпеченням виконання зобов'язань банку-кореспондента, передбачених частиною шостою статті 36 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

Банк виконує документи про арешт коштів банку-кореспондента в порядку, визначеному пунктом 8 цієї глави, у межах:

суми відшкодування, що гарантується Фондом гарантування вкладів фізичних осіб (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку-кореспондента щодо виплати коштів закладами вкладників за договорами, строк яких закінчився, та за договорами банківського рахунку вкладників);

фінансових можливостей банку-кореспондента відповідно до законодавства України (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку-кореспондента щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю працівників банку-кореспондента, та витрат, пов'язаних із забезпеченням операційної діяльності банку-кореспондента).

Усі інші документи про арешт коштів банку-кореспондента, які надійшли під час тимчасової адміністрації, банк приймає і обліковує на відповідному позабалансовому рахунку без виконання та повідомляє орган, який прийняв (надіслав) документ про арешт коштів, про запровадження тимчасової адміністрації в банку-кореспонденті.

Банк списує документи про арешт коштів банку-кореспондента, які надійшли до запровадження тимчасової адміністрації та/або під час тимчасової адміністрації, з відповідного позабалансового рахунку в разі отримання документів про зняття арешту з коштів банку-кореспондента.

Банк у разі припинення тимчасової адміністрації в банку-кореспонденті у зв'язку з виконанням інвестором відповідно до умов договору купівлі-продажу акцій (паїв) заходів щодо приведення діяльності банку-кореспондента у відповідність до вимог законодавства України виконує документи про арешт коштів банку-кореспондента на початку наступного операційного дня за днем припинення тимчасової адміністрації в порядку, визначеному пунктом 8 цієї глави.

Банк у разі запровадження процедури ліквідації банку-кореспондента повертає без виконання документи про арешт коштів банку-кореспондента, які були прийняті банком, та списує їх з відповідного позабалансового рахунку».

3. У розділі VI:

3.1. У главі 1:

пункт 10 доповнити новим абзацом такого змісту:

«ЦРП виконує квітування не підтвердженого банком файла В (у якому розміщується міжбанківський електронний розрахунковий документ на стягнення) відповідно до пункту 8 цієї глави»;

пункт 11 викласти в такій редакції:

«11. Під час тимчасової адміністрації в банку підлягають виконанню платіжні вимоги на примусове списання коштів банку з його кореспондентського рахунку, що пов'язані із забезпеченням виконання зобов'язань банку, передбачених частиною шостою статті 36 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

Територіальне управління виконує платіжні вимоги на примусове списання коштів банку за його кореспондентським рахунком у порядку, визначеному пунктами 1 – 7, 9 цієї глави, у межах:

суми відшкодування, що гарантується Фондом гарантування вкладів фізичних осіб (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку щодо виплати коштів за вкладами вкладників за договорами, строк яких закінчився, та за договорами банківського рахунку вкладників);

фінансових можливостей банку відповідно до законодавства України (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю працівників банку, та витрат, пов'язаних із забезпеченням операційної діяльності банку).

ЦРП виконує квітування не підтвердженого банком файла В (у якому розміщується міжбанківський електронний розрахунковий документ на списання) відповідно до пункту 8 цієї глави).

3.2. У главі 2:

у пункті 9:

у підпункті «а» слово «позабалансового» замінити словом «позабалансовому»;

у тексті пункту слова «введення мораторію» замінити словами «запровадження тимчасової адміністрації в банку»;

пункт 10 викласти в такій редакції:

«10. Під час тимчасової адміністрації в банку підлягають виконанню документи про арешт коштів банку за його кореспондентським рахунком, що пов'язані із забезпеченням виконання зобов'язань банку, передбачених частиною шостою статті 36 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

Територіальне управління виконує документи про арешт коштів банку в порядку, визначеному пунктами 1 – 4, 6 – 8 цієї глави, у межах:

суми відшкодування, що гарантується Фондом гарантування вкладів фізичних осіб (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку щодо виплати коштів за вкладами вкладників за договорами, строк яких закінчився, та за договорами банківського рахунку вкладників);

фінансових можливостей банку відповідно до законодавства України (у разі забезпечення виконання зобов'язань банку щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю працівників банку, та витрат, пов'язаних із забезпеченням операційної діяльності банку).

Усі інші документи про арешт коштів банку, які надійшли під час тимчасової адміністрації, територіальне управління приймає і обліковує на відповідному позабалансовому рахунку без установлення ліміту технічного рахунку банку та повідомляє орган, який прийняв (надіслав) документ про арешт коштів, про запровадження тимчасової адміністрації в банку.

Територіальне управління списує документи про арешт коштів банку, які надійшли до запровадження тимчасової адміністрації та/або під час тимчасової адміністрації, з відповідного позабалансового рахунку в разі отримання документів про зняття арешту з коштів банку.

Територіальне управління в разі припинення тимчасової адміністрації в банку у зв'язку із виконанням інвестором відповідно до умов договору купівлі-продажу акцій (паїв) заходів щодо приведення діяльності банку у відповідність до вимог законодавства України виконує документи про арешт коштів банку на початку наступного операційного дня за днем припинення тимчасової адміністрації в порядку, визначеному пунктами 2 – 4, 6 – 8 цієї глави.

Територіальне управління в разі запровадження процедури ліквідації банку повертає без виконання документи про арешт коштів банку, які були прийняті територіальним управлінням, та списує їх з відповідного позабалансового рахунку»;

пункти 11 та 12 виключити.

3.3. У главі 4:

пункти 1 та 2 після слів «списання в безспірному порядку заборгованості» доповнити словами «банку перед Національним банком, основаної на здійсненому рефінансуванні»;

абзац другий пункту 3 після слів «для списання в безспірному порядку» доповнити словами «заборгованості банку перед Національним банком, основаної на здійсненому рефінансуванні»;

абзац перший пункту 6 після слів «для погашення заборгованості» доповнити словами «банку перед Національним банком, основаної на здійсненому рефінансуванні»;

доповнити главу після пункту 6 новим пунктом такого змісту:

«7. Територіальне управління здійснює списання в безспірному порядку коштів з кореспондентського рахунку банку на користь Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на підставі вимоги Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

Вимога Фонду гарантування вкладів фізичних осіб має містити таку інформацію:

номер та дату складання (число, місяць, рік);

код платника, найменування платника, номер рахунку платника;

найменування та код банку платника;

код отримувача, найменування отримувача, номер рахунку отримувача;

найменування та код банку отримувача;

суму цифрами та словами;

призначення платежу.

Вимога Фонду гарантування вкладів фізичних осіб має бути засвідчена підписом відповідальної особи (відповідальних осіб) Фонду гарантування вкладів фізичних осіб та відбитком печатки, заявленим у картці із зразками підписів та відбитка печатки, що зберігається в територіальному управлінні, яке обслуговує Фонд гарантування вкладів фізичних осіб.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб подає вимогу до територіального управління, що його обслуговує, для перевірки реквізитів отримувача.

Територіальне управління, яке обслуговує Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, засвідчує вимогу Фонду гарантування вкладів фізичних осіб підписом відповідального виконавця та відбитком штампа і в разі відкриття кореспондентського рахунку банку в іншому територіальному управлінні, надсилає електронну копію вимоги цьому територіальному управлінню для виконання.

Територіальне управління, в якому відкрито кореспондентський рахунок банку, здійснює списання в безспірному порядку коштів з кореспондентського рахунку банку за вимогою Фонду гарантування вкладів фізичних осіб та зарахування їх на рахунок Фонду гарантування вкладів фізичних осіб у кінці третього дня (ураховуючи день її надходження) у порядку, визначеному пунктами 3 – 7, 9 глави 1 цього розділу.

Територіальне управління, в якому відкрито кореспондентський рахунок банку, здійснює списання в безспірному порядку коштів з кореспондентського рахунку банку засобами СЕП за меморіальним ордером, сформованим на підставі вимоги Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

Територіальне управління, в якому відкрито кореспондентський рахунок банку, зобов'язане повідомити Фонд гарантування вкладів фізичних осіб про виконання (часткове виконання) або про відсутність можливості виконати його вимогу».

У зв'язку з цим пункт 7 уважати пунктом 8.

4. У додатку 1 до Інструкції:

4.1. У пункті 2:

абзац четвертий підпункту 2.1 викласти в такій редакції:

«здійснювати, керуючись статтею 73 Закону України «Про Національний банк України», списання в безспірному порядку заборгованості з кореспондентського рахунку Замовника»;

абзац четвертий підпункту 2.3 доповнити словами «та вимоги Фонду гарантування вкладів фізичних осіб».

4.2. Підпункт 3.3 пункту 3 викласти в такій редакції:

«3.3. Виконавець здійснює списання в безспірному порядку заборгованості згідно зі статтею 73 Закону України «Про Національний банк України» та договірне списання коштів з кореспондентського рахунку Замовника за меморіальним ордером. У реквізиті «Призначення платежу» меморіального ордера Виконавець, зокрема, зазначає номер і дату договору, за яким має здійснюватися списання в безспірному порядку заборгованості банку перед Національним банком, основаної на здійсненому рефінансуванні/договірне списання, або номер і дату складання вимоги Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, а також текст, що наведений у реквізиті «Призначення платежу» цієї вимоги».

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 31 серпня 2012 р. № 363

**Про внесення змін до Правил зберігання, захисту, використання
та розкриття банківської таємниці**

Відповідно до статті 56 Закону України «Про Національний банк України», у зв'язку з прийняттям Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» Правління Національного банку України **постановляє**:

1. Унести до Правил зберігання, захисту, використання та розкриття банківської таємниці, затверджених постановою Правління Національного банку України від 14 липня 2006 року № 267, зареєстрованих у Міністерстві юстиції України 03 серпня 2006 року за № 935/12809 (зі змінами), такі зміни:

1.1. Пункт 1.1 глави 1 після слів «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» доповнити словами «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

1.2. У главі 3:

в абзаці другому пункту 3.9 слова «(тимчасовий адміністратор)» виключити;
доповнити главу новим пунктом такого змісту:

«3.11. Обмеження стосовно отримання інформації, що містить банківську таємницю, передбачені статтею 62 Закону про банки, не поширюються на працівників Фонду гарантування вкладів фізичних осіб при здійсненні ними функцій і повноважень, передбачених Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

Національний банк має право надавати Фонду гарантування вкладів фізичних осіб інформацію про банки чи клієнтів банків, що збирається під час проведення банківського нагляду і становить банківську таємницю, у випадках, передбачених Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

У разі здійснення тимчасової адміністрації або ліквідації неплатоспроможного банку Фонд гарантування вкладів фізичних осіб має право розкривати інформацію, що містить банківську таємницю, приймаючому банку, перехідному банку, інвестору, що придбаває неплатоспроможний або перехідний банк, іншим особам, які задіяні в процесі здійснення тимчасової адміністрації і ліквідації банку. Зазначені особи зобов'язані забезпечити збереження отриманої інформації, що містить банківську таємницю».

2. Юридичному департаменту (Новіков В. В.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома територіальних управлінь Національного банку України для використання в роботі.

3. Контроль за виконанням цієї постанови залишаю за собою.

4. Постанова набирає чинності з дня її офіційного опублікування.

В. о. Голови І. В. Соркін

*Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
20 вересня 2012 р. за № 1617/21929*

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 31 серпня 2012 р. № 364

**Про затвердження Змін до Інструкції про порядок здійснення контролю
за експортними, імпорнтними операціями**

Відповідно до Закону України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті», статей 7, 44 Закону України «Про Національний банк України», Декрету Кабінету Міністрів України від 19 лютого 1993 року № 15-93 «Про систему валютного регулювання і валютного контролю», а також з метою вдосконалення нормативно-правових актів Національного банку України Правління Національного банку України **постановляє:**

1. У преамбулі постанови Правління Національного банку України від 24 березня 1999 року № 136 «Про затвердження Інструкції про порядок здійснення контролю за експортними, імпорнтними операціями», зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 28 травня 1999 року за № 338/3631 (зі змінами), слова «а також з метою встановлення нового порядку надання резидентам індивідуальних ліцензій Національного банку України на продовження законодавчо встановлених строків розрахунків за такими договорами» виключити.

2. Затвердити Зміни до Інструкції про порядок здійснення контролю за експортними, імпорнтними операціями, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 24 березня 1999 року № 136, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 28 травня 1999 року за № 338/3631 (зі змінами), що додаються.

3. Департаменту контролю, методології та ліцензування валютних операцій (Пасенова Н. О.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома територіальних управлінь Національного банку України та банків України для використання в роботі.

4. Контроль за виконанням цієї постанови покласти на заступника Голови Національного банку України Соркіна І. В.

5. Постанова набирає чинності з дня її офіційного опублікування.

В. о. Голови І. В. Соркін

ЗАТВЕРДЖЕНО
Постанова Правління
Національного банку України
31.08.2012 № 364

ЗМІНИ
**до Інструкції про порядок здійснення контролю за експортними,
імпорнтними операціями**

1. У розділі 1:

1.1. У пункті 1.1:

абзац дев'ятий викласти в такій редакції:

«МД – митна декларація, оформлена на паперовому носії або як електронний документ у встановленому законодавством України порядку»;

абзац дванадцятий викласти в такій редакції:

«реєстр МД – електронний реєстр увізних або вивізних митних декларацій, на підставі яких продукція, що експортується (імпортується), переміщується через митний кордон України. Реєстр МД, що подається Державною митною службою України до Національного банку України, надсилається банку Національним банком України».

1.2. Абзац другий пункту 1.12 викласти в такій редакції:

«письмове повідомлення митного органу, засвідчене підписом керівника (його заступника), а також копія МД (типу ІМ-40 «Імпорт», ІМ-41 «Реімпорт», ІМ-72 «Магазин безмитної торгівлі», ІМ-75 «Відмова на користь держави», ІМ-76 «Знищення або руйнування»), засвідчена в установленому законодавством України порядку, надана на письмовий запит резидента (якщо немає інформації про зазначену МД у реєстрі МД)».

2. У пункті 2.6 розділу 2:

перше речення викласти в такій редакції: «Банк знімає з контролю експортну операцію, якщо взаємні зобов'язання за експортним договором частково або повністю не виконані та відбувається часткове або повне повернення резиденту продукції, що була поставлена ним нерезиденту за договором, на підставі інформації про зазначену операцію у реєстрі МД (яка оформляється з використанням МД типу ІМ-40 «Імпорт», ІМ-41 «Реімпорт», ІМ-75 «Відмова на користь держави», ІМ-76 «Знищення або руйнування»)».

У другому реченні слова та цифри «в порядку, установленому Положенням про вантажну митну декларацію, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 09.06.97 № 574 (зі змінами)» замінити словами «в установленому законодавством України порядку».

3. У пункті 3.3 розділу 3:

в абзаці першому слова «на підставі ВМД» замінити словами «на підставі інформації про цю операцію в реєстрі МД», а слова «та за наявності інформації про цю операцію в реєстрі ВМД» виключити.

в абзаці четвертому слова та цифри «в порядку, установленому Положенням про вантажну митну декларацію, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 09.06.97 № 574 (зі змінами)» замінити словами «в установленому законодавством України порядку».

4. У розділі 4:

у пункті 4.2 слова «ВМД, актів та інших документів» замінити словами «актів та інших документів»;

у пункті 4.3:

у другому реченні абзацу другого слова «керівника та головного бухгалтера» замінити словами «керівника банку або уповноваженої ним посадової особи банку»;

в абзаці третьому:

у другому реченні слова «керівника або іншої відповідальної особи» замінити словами «керівника банку або уповноваженої ним посадової особи банку»;

у третьому реченні слова «керівника та головного бухгалтера» замінити словами «керівника банку або уповноваженої ним посадової особи банку»;

у пункті 4.4 слова «або банк здійснює платіж на підставі пред'явленої резидентом ВМД» замінити словами «або банк за дорученням резидента здійснює платіж на підставі оформленої МД», а після слів «дату поставки продукції» доповнити словами «, дату оформлення МД та її номер (у разі оформлення МД), найменування та дату файла реєстру МД (у разі надходження реєстру МД)»;

в абзаці першому пункту 4.5 слова «ВМД (якщо кошти, що надійшли від нерезидента, не є авансованим платежем або попередньою оплатою)» замінити словами «інших документів, необхідних для здійснення контролю за відповідною операцією (якщо кошти, що надійшли від нерезидента, не є авансовим платежем або попередньою оплатою)».

5. У тексті Інструкції і додатка 2 аббревіатуру «ВМД» замінити аббревіатурою «МД».

*Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
25 вересня 2012 р. за № 1646/21958*

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 13 вересня 2012 р. № 375

**Про внесення зміни до Інструкції про ведення касових операцій
банками в Україні**

Відповідно до статей 7, 33 Закону України «Про Національний банк України» та з метою вдосконалення організації касової роботи банками в Україні Правління Національного банку України **постановляє:**

1. Доповнити колонку «Вимоги щодо заповнення реквізиту» рядків «Платник» та «Отримувач» додатка 16 до Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 01 червня 2011 року № 174, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 25 червня 2011 року за № 790/19528 (зі змінами), після абзацу другого новим абзацом такого змісту:

«За операціями з казначейськими зобов'язаннями прізвище, ім'я та по батькові клієнта не зазначаються, крім випадків, установлених законодавством України про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму».

У зв'язку з цим абзаци третій – п'ятий уважати четвертим – шостим та абзаци третій, четвертий – четвертим, п'ятим відповідно.

2. Департаменту готівково-грошового обігу (Кисельов Р. В.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома територіальних управлінь Національного банку України та банків України для використання в роботі.

3. Контроль за виконанням цієї постанови покласти на заступника Голови Національного банку України Ричаківську В. І.

4. Постанова набирає чинності з дня її офіційного опублікування.

Голова С. Г. Арбузов

ПОСТАНОВА
Правління Національного банку України
від 20 вересня 2012 р. № 387

Про внесення зміни до Положення про порядок проведення виїзних, невиїзних (камеральних) перевірок щодо дотримання банками, іншими фінансовими установами, національним оператором поштового зв'язку вимог валютного законодавства України та перевірок пунктів обміну іноземної валюти на території України

Відповідно до статей 7, 44 Закону України «Про Національний банк України», статей 11, 13 Декрету Кабінету Міністрів України від 19.02.93 № 15-93 «Про систему валютного регулювання і валютного контролю», а також з метою вдосконалення нормативно-правових актів Національного банку України Правління Національного банку України **постановляє:**

1. Главу 2 Положення про порядок проведення виїзних, невиїзних (камеральних) перевірок щодо дотримання банками, іншими фінансовими установами, національним оператором поштового зв'язку вимог валютного законодавства України та перевірок пунктів обміну іноземної валюти на території України, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 21.09.2007 № 338, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 26.10.2007 за № 1220/14487 (зі змінами), доповнити після пункту 2.14 новим пунктом 2.15 такого змісту:

«2.15. Період, за який вже здійснювалася перевірка в банку (фінансовій установі), не включається до періоду наступної перевірки банку (фінансової установи) з питань, що були охоплені попередньою перевіркою.

Положення абзацу першого цього пункту не поширюється на випадки, коли під час проведення попередньої перевірки банку (фінансової установи) робочу групу (уповноваженого працівника) не було допущено до проведення такої перевірки або робочій групі (уповноваженому працівнику) було відмовлено в наданні матеріалів та документів, потрібних для проведення відповідної перевірки, і за результатами проведення такої перевірки оформлено акт згідно з пунктом 7.5 глави 7 цього Положення».

У зв'язку з цим пункт 2.15 уважати пунктом 2.16.

2. Департаменту контролю, методології та ліцензування валютних операцій (Пасенова Н. О.) після державної реєстрації в Міністерстві юстиції України довести зміст цієї постанови до відома територіальних управлінь Національного банку України та банків України для використання в роботі.

3. Контроль за виконанням цієї постанови покласти на заступника Голови Національного банку України Соркіна І. В.

4. Постанова набирає чинності з дня її офіційного опублікування.

В. о. Голови І. В. Соркін